

Το Βιβλίο του Δανιήλ

Cecil N. Wright

BibleWayPublishing

Δήλωση Προέδρου

Η BibleWay Publishing είναι μια μη κερδοσκοπική Βιβλική διακονία. Η κύρια εστίασή του είναι στους ιστότοπους και τα ψηφιακά βιβλία του International Bible Knowledge Institute. Ο στόχος του IBKI είναι να κάνει τα μαθήματα της Αγίας Γραφής διαθέσιμα σε όποιον ενδιαφέρεται να μάθει περισσότερα για τον Θεό και το θέλημά Του. Οι φοιτητές ΔΕΝ απαιτείται να παρακολουθήσουν το Ινστιτούτο για να αποκτήσουν πιστοποιητικό ή δίπλωμα. Αυτά τα μαθήματα μπορούν να μελετηθούν διαδικτυακά ή σε τάξεις, από το Zoom, να μεταφορτωθούν σε ψηφιακές συσκευές, να σταλούν με email, να εκτυπωθούν ή να χρησιμοποιηθούν από άτομα, ομάδες ή εκκλησίες στην ευαγγελική τους διακονία. Το IBKI δεν είναι διαπιστευμένο ίδρυμα.

Σας συνιστούμε να μελετήσετε την Αγία Γραφή σας για να προσδιορίσετε την ακρίβεια όσων αναφέρονται σε αυτά τα μαθήματα ή από οποιαδήποτε άλλη πηγή. Τα «σχόλια» που παρουσιάζονται στα μαθήματα του Διεθνούς Ινστιτούτου Βιβλικής Γνώσης (IBKI) είναι οι απόψεις των συγγραφέων ή των μεταγλωττιστών. Οι απόψεις βρίσκουν συχνά τον δρόμο τους σε μαθήματα ήχου, βίντεο και έντυπων γραμμών, καθώς και σε σχολιασμούς της Αγίας Γραφής. και, στις διδασκαλίες των κηρύκων, των λειτουργών, των ποιμένων, των ιερέων και των ραβίνων.

Θα πρέπει πάντα να επαληθεύετε όλα τα σχόλια, τις απόψεις και τις διδασκαλίες αυτών, καθώς είναι ΔΙΚΗ ΣΑΣ ευθύνη να αναζητάτε, να γνωρίζετε και να κάνετε το θέλημα του Θεού.

Για να ελέγξετε την αλήθεια οποιασδήποτε διδασκαλίας, διαβάστε διάφορες μεταφράσεις της Γραφής και συμβουλευτείτε λεξικά και λεξικά της Αγίας Γραφής για να μάθετε τη σημασία άγνωστων λέξεων ή φράσεων. Να είστε προσεκτικοί με τους ορισμούς του λεξικού, καθώς τα λεξικά δίνουν τη σημασία των λέξεων και των φράσεων από την αρχική γλώσσα στην τρέχουσα χρήση.

Η σημασία των λέξεων και των φράσεων αλλάζει με την πάροδο του χρόνου. Επίσης, πολλές ελληνικές λέξεις μπορούν να μεταφραστούν σε μία λέξη, γεγονός που μπορεί να αλλοιώσει την αρχική σημασία.

Είθε να επιτρέψετε στον Θεό να σας καθοδηγήσει στη μελέτη του Αγίου Λόγου Του, της Αγίας Γραφής.

Η IBKI χορηγεί άδεια λήψης και αναπαραγωγής για μη εμπορικούς σκοπούς των μαθημάτων τους στο σύνολό τους. Μη διστάσετε να μοιραστείτε αλλά να μην πουλήσετε, να αλλάξετε ή να χρεώσετε βιβλία ή μαθήματα.

Randolph Dunn, Πρόεδρος

Βιβλίο του Δανιήλ

Εισαγωγή

Η παραδοσιακή άποψη είναι ότι το Βιβλίο του Δανιήλ γράφτηκε από τον ίδιο τον Δανιήλ, ή κατά την υπαγόρευσή του, τον πέμπτο αιώνα π.Χ. Αυτό αμφισβητείται από τους σύγχρονους κριτικούς, ωστόσο, που δεν πιστεύουν στην προφητεία, για μεγάλο μέρος του δεύτερου μισού του βιβλίου και ένα μέρος του πρώτου ημιχρόνου αποτελείται από τέτοια. Έτσι, προτείνουν ότι γράφτηκε κάποια στιγμή στο πρώτο μισό του δεύτερου αιώνα π.Χ. από κάποιον άγνωστο συγγραφέα που το απέδιδε σε έναν χαρακτήρα ονόματι Daniel, και ότι τα περισσότερα από αυτά που παριστάνονταν ως προγνωστικά ήταν ήδη ιστορία-- αλλά δεν αναμενόταν να διαβαστεί ευρέως αρκετά σύντομα για να αμφισβητηθεί ως πρόβλεψη. Με την ίδια λογική, αμφισβητούν την αξιοπιστία οποιωνδήποτε χώρων όπου μπορεί να υπάρχουν προβλήματα επιβεβαίωσης με τη γνωστή κοσμική ιστορία, και ισχυρίζονται ότι είναι μόνο θρυλικά. Αλλά, φυσικά, επιδιώκουν επίσης να δυσφημήσουν μεγάλο μέρος της υπόλοιπης Βίβλου για τέτοιους και παρόμοιους λόγους.

Ο συγγραφέας αυτών των σημειώσεων πιστεύει ότι η παραδοσιακή άποψη έχει αποδειχθεί πολύ πιο πιθανή από αυτή των σκεπτικιστών και την αποδέχεται ως τέτοια. Ωστόσο, οι κριτικοί προσφέρουν μια υπηρεσία, καθώς μας αναγκάζουν να ερευνήσουμε τους λόγους της πίστης μας αντί να την αποδεχθούμε με απλό τρόπο, και να αναγνωρίσουμε τυχόν προβληματικές περιοχές που μπορεί να υπάρχουν. Αυτά αφορούν κυρίως κενά στις πληροφορίες (χαρακτηριστικό τόσο της κοσμικής όσο και της βιβλικής ιστορίας), τα οποία ούτε ο πιστός ούτε ο σκεπτικιστής είναι σε θέση να παράσχουν ακόμη. Αλλά ξανά και ξανά σκεπτικιστές επιχείρησαν να ακυρώσουν την παραδοσιακή άποψη των πιστών, για να ανακαλυφθούν αργότερα κοσμικές πληροφορίες για να την επικυρώσουν. Κάποια από αυτά ίσχυαν σε σχέση με το ίδιο το Βιβλίο του Δανιήλ. Ο χρόνος μέχρι στιγμής ήταν πολύ υπέρ του. Και ο Δανιήλ προσωπικά πιστοποιείται από τον Κύριό μας ως συγγραφέας και προφήτης του (Ματθαίος 24:15) Επομένως, δεν χρειάζεται να διστάσουμε να το αποδεχτούμε ως παλαιότερης ημερομηνίας και ως αυθεντική ιστορία και προφητεία, ανεξάρτητα από το αν μπορούμε ή όχι σε όλα τα κενά του πρώτου ή να κατανοήσουν όλα τα δεύτερα. Συγκεκριμένες προβληματικές περιοχές με τις οποίες μπορεί να μας απασχολούν θα παρατηρηθούν, ωστόσο, ως επί το πλείστον σε σχέση με μια περίληψη του ίδιου του βιβλίου και όχι εδώ.

Το βιβλίο αποτελείται από 12 κεφάλαια, το πρώτο εκ των οποίων αποτελεί εισαγωγή σε ολόκληρο το έγγραφο. Τα πρώτα έξι κεφάλαια είναι ιστορικά περιστατικά που σχετίζονται με τον Δανιήλ και τρεις φίλους που οδηγήθηκαν στη Βαβυλωνιακή αιχμαλωσία από τον Ιούδα και είναι γραμμένα σε τρίτο πρόσωπο. Τα τελευταία έξι κεφάλαια, γραμμένα κυρίως σε πρώτο πρόσωπο, καταγράφουν διάφορα όνειρα του Δανιήλ (και μερικές φορές την ερμηνεία τους) που αφορούν (1) σε διαφορετικά έθνη και αυτοκρατορίες που επηρεάζουν την ιστορία του Ισραήλ, και ομοίως (2) σε ένα βασίλειο που ο Θεός επρόκειτο να ιδρύσει που θα έμενε για πάντα, ενώ τα άλλα θα καταστρέφονταν. Τα πρώτα έξι είναι απαραίτητα για να γίνουν κατανοητά τα τελευταία έξι. Για κάποιο λόγο, ωστόσο, που δεν εξηγείται στο τεστ, εντελώς

άσχετος με καμία δομική διάκριση, και για τον οποίο δεν έχει προσφερθεί καμία απολύτως ικανοποιητική εξήγηση, το Κεφάλαιο 2:4β έως το Κεφάλαιο 7 είναι γραμμένο στα αραμαϊκά (ή, συριακά ή χαλδαϊκά). γλώσσα της χώρας της αιχμαλωσίας τους και τα υπόλοιπα στα εβραϊκά, τη μητρική τους γλώσσα. Το Βιβλίο του Έσδρα, που απευθύνεται σε εξόριστους που επέστρεψαν στην Ιουδαία, είναι ομοίως γραμμένο -- Κεφάλαιο 4:8 έως 6:18 και 7:12-26, στα αραμαϊκά.) Ο Άνταμ Κλαρκ, ωστόσο, αρκετά εύλογα λέει για τον Δανιήλ: "Όπως Οι Χαλδαίοι είχαν ιδιαίτερο ενδιαφέρον τόσο για την ιστορία όσο και για τις προφητείες από το κεφ. 4 έως το τέλος του κεφ. vii σχετίζονται με την Εκκλησία και τον λαό του Θεού γενικά, είναι γραμμένα στην εβραϊκή γλώσσα, αυτή είναι η γλώσσα στην οποία ο Θεός επέλεξε να αποκαλύψει όλες τις συμβουλές του που δόθηκαν κάτω από την Παλαιά Διαθήκη σχετικά με την Καινή».

Όσον αφορά τον σκοπό του Βιβλίου του Δανιήλ, το Σχόλιο του Έλικοτ για Ολόκληρη τη Βίβλο φαίνεται πολύ εύστοχο να δηλώνει εν μέρει ως εξής: «Καταρχάς, είναι απαραίτητο να ολοκληρωθεί η συνέχεια της αποκάλυψης. Την εποχή της Εξορίας η Ο Ισραηλίτης είχε μπροστά του τον Νόμο, τους Προφήτες και τα Ιερά Βιβλία στο βαθμό που είχαν ληφθεί στον κανόνα αυτά ήταν αρκετά για να του διδάξουν το θέλημα του Θεού, τη βεβαιότητα της επιστροφής από την Εξορία και τον ερχομό του Μεσσία. Αλλά, όπως αναφέρθηκε παραπάνω [αλλά δεν περιλαμβάνεται σε αυτό το απόσπασμα], θα μπορούσε να υποτεθεί ότι οι Μεσσιανικές ημέρες επρόκειτο να εμφανιστούν αμέσως μετά την επιστροφή από την Εξορία Το βιβλίο του Δανιήλ διορθώνει αυτή την εντύπωση και προετοιμάζει τον Ισραήλ για την περίοδο που θα γίνει να παρέμβει μεταξύ του κλεισίματος της αιχμαλωσίας και της έλευσης του Μεσσία, αυτές οι ένδοξες μέρες δεν μπορούν να περάσουν πολύ πιο σκοτεινές από οποιαδήποτε άλλη, στην πραγματικότητα, όπως οδήγησαν τους Ισραηλίτες τα γραπτά του Ησαΐα περίμενε μια αιχμαλωσία, έτσι αυτά του Δανιήλ τον ώθησαν να αναζητήσει μια περίοδο δίωξης μετά την επιστροφή από την Εξορία. αλλά ταυτόχρονα τον παρηγόρησαν με τη διαβεβαίωση ότι η διάρκεια της δίωξης δεν θα ήταν μεγαλύτερη από ό,τι το έλεος του Θεού θα επέτρεπε στους υπηρέτες του να αντέξουν.» Και αφού συζητά δύο ακόμη λόγους, συνοψίζει με μια μόνο πρόταση, ως εξής : «Μπορεί επομένως να ειπωθεί ότι το αντικείμενο του Βιβλίου του Δανιήλ είναι (1) να παρέχει έναν κρίκο που λείπει στην αλυσίδα της συνέχειας της αποκάλυψης [όπως συζητήθηκε στο προηγούμενο απόσπασμα]. (2) να υποστηρίξει το Ισραήλ εν μέσω των αμφιβολιών και των φόβων που προκαλούνται από την Εξορία. (3) να αποκαλύψει σε ένα πολυθεϊστικό έθνος [τους Βαβυλώνιους] την αιώνια δύναμη του Ενόσ αληθινού Θεού» -- επομένως, επιδεικνύοντας έναν «ιεραποστολικό χαρακτήρα», όπως τον είχε εκφράσει προηγουμένως ο Έλικοτ.

Σε κάποιο βαθμό, ο Δανιήλ ήταν για την Παλαιά Διαθήκη ό,τι η Αποκάλυψη για την Καινή Διαθήκη. Μάλιστα, κάποιοι από τους συμβολισμούς του δεύτερου αντλούνται από το πρώτο. Επίσης, ενώ το μεγαλύτερο μέρος της Αποκάλυψης είναι αποκαλυπτικής φύσης, ένα μέρος του Δανιήλ είναι επίσης. Στην πραγματικότητα, φαίνεται να έδωσε τον τόνο για ένα εξάνθημα

ανέμπνευστων αποκαλύψεων σε ενοχλητικές περιόδους από τον δεύτερο αιώνα π.Χ. έως τον δεύτερο αιώνα μ.Χ.

Θα δοθεί τώρα μόνο μια περίληψη ή μια επισκόπηση κεφαλαίου, εκτός εάν οι επεξηγηματικές σημειώσεις μπορεί να φαίνονται απαραίτητες για σαφήνεια, σωστή κατανόηση ή ιδιαίτερη έμφαση.

Κεφάλαιο 1

ΝΑΒΟΥΧΑΔΝΟΣΟΡΟΣ

Κεφάλαιο 1: Το τρίτο έτος της βασιλείας του Ιωακείμ, του βασιλιά του Ιούδα (607 π.Χ.), ο Ναβουχοδονόσορ, ο βασιλιάς της Βαβυλώνας, ήρθε στην Ιερουσαλήμ και την πολιορκήσε. Μεταξύ των αιχμαλώτων που αιχμαλωτίστηκαν (606 π.Χ.) ήταν ο Δανιήλ και τρεις σύντροφοι του «βασιλικού σπόρου και των ευγενών», στους οποίους δόθηκε ειδική εκπαίδευση για να υπηρετήσουν στην αυλή και την κυβέρνηση του Ναβουχοδονόσορα και βρήκαν μεγάλη εύνοια στον βασιλιά παρά την ανεξαρτησία και την πίστη τους σε Θεός. Ο Δανιήλ συνέχισε «μέχρι το πρώτο έτος του βασιλιά Κύρου» (536 π.Χ., αφού το βασίλειο της Βαβυλωνίας είχε περιέλθει στους Μήδους και τους Πέρσες το 538 π.Χ.). Στην πραγματικότητα, αναφέρεται ακόμη και ένα όραμα που έλαβε ο Δανιήλ το «τρίτο έτος του Κύρου βασιλιά της Περσίας» (10:1), που σημαίνει ότι ήταν ακόμη ζωντανός το 534 ή το 533 π.Χ., αλλά δεν σημαίνει απαραίτητα ότι ήταν ακόμα μέρος της κυβέρνησης τότε. Συνέχισε τη βασιλεία των βασιλέων της Βαβυλώνας Ναβουχοδονόσορ (605-562 π.Χ.), Evil-Merodach (562-560 π.Χ.), Negriglissar (560-? π.Χ.), Nabonidus (55-538 π.Χ.) και Βαλτάσαρ (γιος του Ναβονίδης και συν-αντιβασιλέας, ο οποίος σκοτώθηκε το 538 π.Χ. στη συνέχεια μέσω της βασιλείας του Δαρείου του Μήδου (538-536 π.Χ.) και στη βασιλεία του Κύρου του Πέρση στη Βαβυλώνα (536-530 π.Χ.) -- περισσότερα από 70 χρόνια. (Για το τελευταίο, βλέπε 5:31· 6:28.)

Ο Ναβουχοδονόσορ ήταν γιος του Ναβοπολασάρ, του πρώτου βασιλιά της Χαλδαϊκής Δυναστείας (625-605 π.Χ.), και υπηρέτησε ως αρχηγός των στρατευμάτων του πατέρα του τα τελευταία χρόνια της ζωής του. Είχε επίσης παντρευτεί μια κόρη του Κυαζάρη, βασιλιά των Μήδων, με τον οποίο ο πατέρας του είχε συνάψει μια πολύ σημαντική πολιτική συμμαχία. Ο Evil-Merodach, που προαναφέρθηκε ως διάδοχός του, ήταν γιος του. Ο Βαλτάσαρ, που επίσης αναφέρθηκε παραπάνω ως ο τελευταίος διάδοχός του, δεν ήταν γιος του, αν και αναφερόταν ως πατέρας του Βαλτάσαρ (5:2, 11, 18). Αυτό μπορεί να ήταν μόνο υπό την έννοια ότι είναι ο πιο διακεκριμένος προκάτοχός του, όχι ο πρόγονός του. Ωστόσο, ο πατέρας του, ο Ναβονίδης, φαίνεται να παντρεύτηκε μια κόρη του Ναβουχοδονόσορα, αλλά αφού ο Ναβονίδης έγινε βασιλιάς και ο Βαλτάσαρ ήταν ήδη ενήλικος. Έτσι, θα ήταν θετός εγγονός του Ναβουχοδονόσορα, και με αυτή την έννοια, ο Ναβουχοδονόσορ μπορεί να ονομαζόταν πατέρας του.

Το προηγούμενο όνομα Βαλτάσαρ δεν πρέπει να συγχέεται με το Βελτασάσαρ, το Χαλδαϊκό όνομα που δόθηκε στον Δανιήλ. Στους τρεις Εβραίους συντρόφους του Δανιήλ -- Hananiah, Mishael και Azariah -- έλαβαν επίσης τα ονόματα Shadrach, Meshach και Abed-nego.

Κεφάλαιο 2: Κατά το δεύτερο έτος της βασιλείας του Ναβουχοδονόσορ, είδε ένα ανησυχητικό όνειρο που δεν μπορούσε να θυμηθεί, και ο Δανιήλ αποκάλυψε το όνειρο και την ερμηνεία του όπως έλαβε σε ένα όραμα της νύχτας. Ήταν μεγάλης εικόνας, με κεφάλι από χρυσό, στήθος και μπράτσα από ασήμι, κοιλιά και μηρούς από ορείχαλκο, πόδια από σίδηρο και πόδια μέρος σίδηρο και μέρος πηλό. και μια πέτρα κόπηκε από ένα βουνό χωρίς χέρια, που χτύπησε την εικόνα στα πόδια της και έσπασε όλα τα μέρη της σε κομμάτια που έγιναν σαν άχυρο και παρασύρθηκαν από τον άνεμο, με την πέτρα να γίνει ένα μεγάλο βουνό που γέμισε ολόκληρο γη. Η εικόνα αντιπροσώπευε τέσσερα διαδοχικά παγκόσμια βασίλεια ή αυτοκρατορίες -- τη Βαβυλωνιακή (με επικεφαλής τον Ναβουχοδονόσορ), τη Μηδοπερσική, την Ελληνική και τη Ρωμαϊκή -- κάθε διάδοχος είχε ξεπεράσει τον προκάτοχό του και το έκανε μέρος του εαυτού του. Και η πέτρα συμβόλιζε ένα βασίλειο το οποίο θα εγκαθίδρυε ο Θεός του ουρανού και που δεν θα καταστρεφόταν ποτέ, αλλά θα έσπαζε και θα κατανάλωσε όλα τα άλλα βασίλεια που απεικονίζονταν -- κάνοντας έτσι μέχρι το τελευταίο.

Κεφάλαιο 3: Ο βασιλιάς Ναβουχοδονόσορ έφτιαξε μια τεράστια εικόνα από χρυσό, την έστησε στην πεδιάδα της Ντούρα στην επαρχία της Βαβυλώνας, κάλεσε όλους τους πλούσιους του βασιλείου του να είναι παρόντες για την αφιέρωσή της και διέταξε όλους τους παρευρισκόμενους να πέσουν στο ήχο μουσικής και να προσκυνήσει τη χρυσή εικόνα ή αλλιώς την ίδια ώρα να ριχτεί σε ένα φλεγόμενο πύρινο καμίνι. Οι τρεις φίλοι του Δανιήλ αρνήθηκαν να συμμορφωθούν και ρίχτηκαν στην πύρινη κάμινο που θερμάνθηκε επτά φορές πιο ζεστά από το συνηθισμένο, αλλά ενώθηκαν από έναν άγγελο και παραδόθηκαν χωρίς βλάβη, με αποτέλεσμα την προαγωγή τους στο βασίλειο και ένα διάταγμα του Ναβουχοδονόσορ εναντίον οποιουδήποτε έλεγε οτιδήποτε ενάντια στον Θεό τους. (Ο ίδιος ο Ντάνιελ δεν αναφέρεται σε αυτό το θέμα. Ίσως τα καθήκοντά του απαιτούσαν να είναι αλλού αντί να είναι παρών σε αυτήν την περίπτωση.) Η ημερομηνία για τα παραπάνω δεν αναφέρεται.

Κεφάλαιο 4: Ο Ναβουχοδονόσορ είδε ένα άλλο ενοχλητικό όνειρο που κανείς εκτός από τον Δανιήλ δεν μπορούσε να ερμηνεύσει. Ήταν από ένα ισχυρό δέντρο που διατάχθηκε να κοπεί και να καταστραφεί εκτός από το κούτσουρο και τις ρίζες του, ανάμεσα σε τρυφερό γρασίδι και θηρία του αγρού, και να βρέχεται από τη δροσιά του ουρανού για επτά χρόνια. Το δέντρο αντιπροσώπευε τον ίδιο τον βασιλιά, ο οποίος θα τρελαινόταν και θα διώχτηκε από τους ανθρώπους, την κατοικία του για να είναι με τα θηρία του αγρού, όπου θα έτρωγε χόρτο σαν βόδι και θα βρέχονταν από τη δροσιά του ουρανού, για επτά χρόνια, μέχρι θα πρέπει να γνωρίζει «ότι ο Ύψιστος κυβερνά στη βασιλεία των ανθρώπων και τη δίνει σε όποιον θέλει». Η εντολή να αφήσεις το κούτσουρο και τις ρίζες του δέντρου σήμαινε ότι το βασίλειο θα ήταν σίγουρο στον Ναβουχοδονόσορ «αφού θα μάθεις ότι οι ουρανοί όντως κυβερνούν».

Τα παραπάνω είναι επίσης χωρίς ημερομηνία, αλλά μέσα σε ένα χρόνο άρχισε να συμβαίνει. Περπατώντας στο βασιλικό παλάτι της Βαβυλώνας, ο Ναβουχοδονόσορ είπε: «Δεν είναι αυτή η μεγάλη Βαβυλώνα, που έχτισα για τη βασιλική μου κατοικία, με τη δύναμη της δύναμής μου και για τη δόξα της μεγαλειότητάς μου;» Ενώ ο λόγος ήταν ακόμη στο στόμα του, μια φωνή ακούστηκε από τον ουρανό: «Βασιλιά Ναβουχοδονόσορ, σε σένα λέγεται: Η βασιλεία έφυγε από σένα· και θα διωχτείς από τους ανθρώπους, και η κατοικία σου θα είναι με τα θηρία. Θα σε κάνουν να φας χόρτο σαν βόδια, και θα περάσεις από πάνω σου, μέχρι να μάθεις ότι ο

Υψιστος κυβερνά στο βασίλειο των ανθρώπων. Την ίδια ώρα, εκδιώχθηκε από άνδρες. Τα μαλλιά του μεγάλωσαν σαν φτερά αετού και τα νύχια του σαν νύχια πουλιών.

Στο τέλος του καθορισμένου χρόνου, η κατανόησή του επέστρεψε και αναγνώρισε και εξύμνησε τον Θεό του ουρανού -- μεταξύ άλλων λέγοντας «όλα τα έργα του είναι αλήθεια και οι δρόμοι του δικαιοσύνη· και εκείνους που περπατούν με υπερηφάνεια μπορεί να ταπεινώνει» (στ. 37). Το βασίλειό του αποκαταστάθηκε επίσης στην παλιά του δόξα, «και προστέθηκε σ' αυτόν εξαιρέτο μεγαλείο» (εδ. 36). Συνολικά βασίλεψε 43 χρόνια (605-562 π.Χ.).

Κεφάλαιο 5: Ο Βαλτάσαρ, θετός εγγονός του Ναβουχοδονόσορα και τελευταίος Χαλδαίος βασιλιάς της Βαβυλώνας, έκανε μια μεγάλη γιορτή για χίλιους από τους κυρίους του -- που ξέρουμε από άλλες πηγές ότι ήταν το έτος 538 π.Χ. ενώ έπινε κρασί πριν από τους καλεσμένους του, διέταξε να φέρουν τα χρυσά και ασημένια σκεύη που είχε πάρει ο «πατέρας» του Ναβουχοδονόσορ από το ναό της Ιερουσαλήμ. και αυτός και οι άρχοντές του, οι γυναίκες του και οι παλλακίδες του, έπιναν από αυτά ενώ υμνούσαν «τους θεούς του χρυσού και του ασημιού, του ορείχαλκου, του σιδήρου, του ξύλου και της πέτρας» -- μια προφανώς σκόπιμη πράξη περιφρόνησης και περιφρόνηση ενάντια στον Θεό του ουρανού και των Εβραίων. «Την ίδια ώρα βγήκαν τα δάχτυλα ενός χεριού ανθρώπου και έγραψαν πάνω στο κηροπήγιο πάνω στο γύψο του τοίχου του βασιλικού παλατιού». Ο βασιλιάς είδε το χέρι που έγραφε, αν και δεν μπορούσε να διαβάσει τι γράφτηκε, και τρόμαξε τόσο πολύ που «λύθηκαν οι αρθρώσεις της οσφυϊκής του μοίρας, και τα γόνατά του χτυπούσαν το ένα πάνω στο άλλο». Μιλώντας στους σοφούς της Βαβυλώνας, υποσχέθηκε σε όποιον θα διάβαζε και θα ερμήνευε το χειρόγραφο ότι θα γινόταν «ο τρίτος άρχοντας στο βασίλειο» -- ο πατέρας του, Ναβονίδης, που ήταν πρώτος αν και συνταξιοδοτήθηκε τα προηγούμενα πολλά χρόνια, και ο ίδιος δεύτερος ως συναντιβασιλέας. Αλλά όταν κανείς δεν μπορούσε ούτε να διαβάσει ούτε να ερμηνεύσει τη γραφή και όχι μόνο ο βασιλιάς ταραχτήκε πολύ, αλλά και οι άρχοντές του μπερδεύτηκαν, η βασίλισσα (πιθανότατα η θετή μητέρα του Βαλτάσαρ), μόλις άκουσε το θέμα, μπήκε στο σπίτι του συμποσίου και διέταξε τον ο βασιλιάς να μην ανησυχεί πια, αλλά να στείλει τον Δανιήλ, ο οποίος είχε υπηρετήσει τον Ναβουχοδονόσορ με τέτοια ιδιότητα και τώρα θα «έδειχνε την ερμηνεία» στον Βαλτάσαρ. Όταν έφεραν τον Δανιήλ, ερμήνευσε το όνειρο δυσμενώς ως το νόημα: «Ο Θεός μέτρησε το βασίλειό σου και το τελείωσε· ζυγίστηκες στα ζυγαριά και βρέθηκες φτωχός· το βασίλειό σου διαιρέθηκε και δόθηκε στους Μήδους και τους Πέρσες "Ο Βελλτάσαρ διέταξε ωστόσο να ντυθεί ο Δανιήλ στα πορφύρα, να του βάλουν μια χρυσή αλυσίδα στο λαιμό και να διακήρυξε ότι έπρεπε να είναι ο τρίτος άρχοντας στο βασίλειο. Εκείνο το βράδυ, όμως, ήταν μοιραίο. Διότι σ' αυτήν σκοτώθηκε ο Βαλτάσαρ, και «ο Δαρείος ο Μήδος έλαβε τη βασιλεία» (εδ. 30-31).

Η ταυτότητα του «Δαρείου του Μήδου» έχει δημιουργήσει πρόβλημα για τους σεναριογράφους και τους ιστορικούς. Ο Δαρείος ήταν ένα αρκετά κοινό περσικό όνομα. Αλλά σε αυτήν την περίπτωση, αποκαλείται «Μήδος» σαν να τον ξεχωρίζει από άλλους ηγεμόνες με το όνομα Δαρείος. Εμφανίζεται ξανά στο 11:1, και στο 9:1, όπου ονομάζεται «Δαρείος ο γιος του Ασσουήρου, από το σπέρμα των Μήδων, που έγινε βασιλιάς των Χαλδαίων». Και το απόκριστο βιβλίο Τωβίτ μιλάει για τον «Ασσουήρη βασιλιά της Μηδίας», ο οποίος είχε μέρος στην καταστροφή της Νινευή (14:15). Ο Ασσουήρος αυτών των αναφορών, ωστόσο, πιστεύεται

ότι δεν είναι ο Ασσουήρος του Βιβλίου της Εσθήρ, ο οποίος βασιλεύσε στην Περσία και τη Μηδία (1:1-3), και πιστεύεται ότι ήταν ο Πέρσης βασιλιάς Ξέρξης Α' της ιστορίας (486 -465 π.Χ.). Ο τελευταίος ήταν γιος του Δαρείου Α', του Μεγάλου (522-486 π.Χ.), που αναφέρεται στο Έσδρας 4:5. 5:6-7; 6:1; Αγγαίος 1:1; Ζαχαρίας 1:1 και της Ατόσσης, κόρης του Κύρου Β', του Μεγάλου (559-530 π.Χ.), που αναφέρεται στο 2 Χρονικών 36:22-23. Έσδρας 1:1-4, 7-8. 5:13-17; 6:3; Ησαΐας 44:28. 45:1; Δανιήλ 1:21. 6:28; 10:1 -- και οι δύο ήταν Πέρσες βασιλιάδες. Για ένα διάστημα μετά τη συμμαχία των Μήδων και των Περσών, οι Μήδοι ήταν οι ισχυρότεροι, και το όνομά τους αναφέρθηκε πρώτος, αλλά στις ημέρες του Μεγάλου Κύρου οι Πέρσες έγιναν ισχυρότεροι και το όνομά τους αναφέρθηκε πρώτο, όπως στο Βιβλίο του Εσθήρ.

Δεδομένου ότι έχουμε μόνο κομμάτια και κομμάτια πληροφοριών τόσο στη γραφή όσο και στην κοσμική ιστορία, και όχι αρκετές σε ορισμένες περιπτώσεις για να τις συνδυάσουμε ικανοποιητικά, οι ανθρώπινες εικασίες ήταν τόσο διαδεδομένες όσο και αντιφατικές. Μια αρκετά ευρέως αποδεκτή άποψη είναι ότι ο Δαρείος ο Μέγας και ο Κύρος ο Μέγας ήταν ένα και το αυτό, που ονομάζονταν άλλοτε με το ένα όνομα και άλλοτε με το άλλο. Βασίζεται κυρίως στο γεγονός ότι η Μαντάνη, κόρη του Αστυάγη, βασιλιά των Μήδων (585-550 π.Χ.), παντρεύτηκε τον Καμβύση Α', βασιλιά των Περσών (600-559 π.Χ.) και ότι ο Κύρος Β', βασιλιάς της Περσίας (559. -530 π.Χ.), ήταν γιος τους, μισός Πέρσης και μισός Μήδος. Αυτό, επομένως, πιστεύεται ότι σημαίνει ότι όταν ονομαζόταν Δαρείος ορίστηκε επίσης ως Μήδος για να τον ξεχωρίσει από άλλους βασιλείς της Περσίας που ονομάζονταν Δαρείος αλλά δεν ήταν Μηδικής καθώς και Περσικής εξαγωγής. Αυτή η άποψη επίσης θεωρεί τον Ασσουήρο στο Δανιήλ 9:1, πατέρα του Δαρείου, ως ένα άλλο όνομα του Αστυάγη, του Μηδικού παππού του Κύρου του Μεγάλου, το οποίο φαίνεται να είναι σωστό. Στην πραγματικότητα, όλα φαίνονται αρκετά εύλογα, εκτός από ένα πράγμα: δεν φροντίζει για τη διάκριση που έκανε ο Δανιήλ μεταξύ της βασιλείας του Δαρείου (του Μήδου) και της βασιλείας του Κύρου του Πέρση (6:28), με τον πρώτο. φαίνεται να προηγείται του τελευταίου.

Μερικοί θα ήθελαν να απορρίψουν τις πληροφορίες του Δανιήλ ως ανακριβείς και ότι απλώς δεν υπήρχε κανένας Δαρείος ο Μέγας -- αφού κανένας δεν αναφέρεται με αυτό το όνομα στην κοσμική ιστορία. Ωστόσο, η θέση του Ντάνιελ ήταν τέτοια που θα έπρεπε να γνωρίζει καλύτερα από ό,τι μπορούν να γνωρίζουν οι επικριτές του αυτή τη στιγμή, με μόνο τα κομμάτια των πληροφοριών που έχουν έρθει σε εμάς για να τα συγκεντρώσουμε. Και υπάρχει ακόμη μια πιθανότητα που αξίζει να εξεταστεί.

Πρώτα, οι αρχαίοι ιστορικοί Ξενοφών, Ηρόδοτος και Βερόσος λέγεται ότι εξιστόρησαν την πτώση της Βαβυλώνας ως εξής: «Ο Κύρος παρέσυρε τον Ευφράτη σε ένα νέο κανάλι και, οδηγούμενος από δύο λιποτάκτες, βάδισε από το ξερό κρεβάτι στην πόλη, ενώ οι Βαβυλώνιοι καρουζούσαν σε μια γιορτή των θεών τους». Δεύτερον, επιγραφές που βρέθηκαν σε συγκριτικά πρόσφατους χρόνους λέγεται ότι αναφέρουν ότι ο περσικός στρατός υπό τον Γοβρύα κατέλαβε τη Βαβυλώνα χωρίς μάχη, ότι σκότωσε τον γιο του βασιλιά (που ήταν ο Βαλτάσαρ και συν-αντιβασιλέας) και ότι ο Κύρος μπήκε αργότερα. Τρίτον, πολλοί πιστεύουν ότι ο Δαρείος ήταν ο Γοβρύας, ο οποίος ονομαζόταν στις βαβυλωνιακές πινακίδες ως ο κατακτητής της Βαβυλώνας. γιατί ο Ιώσηπος λέει ότι αυτός ο Δαρείος ήταν γιος του Αστυάγη (ο οποίος ήταν Μήδος) και είχε άλλο όνομα μεταξύ των Ελλήνων (Αρχαιότητες, Χ, 11:4). Επίσης

σχετικά με την ίδια σχέση τον αποκαλεί συγγενή του Κύρου, πράγμα που ίσχυε αν ήταν γιος του Αστυάγη, γιατί ο Κύρος ήταν εγγονός του Αστυάγη, όπως σημειώνεται στην παραπάνω παράγραφο για την αυθεντία του αρχαίου ιστορικού Ηροδότου. Επομένως, ο Δαρείος μπορεί να ήταν και θείος του Κύρου και ένας από τους στρατηγούς του στρατού του και ως εκ τούτου να οδήγησε για τον Κύρο τον στρατό που κατέκτησε τη Βαβυλώνα -- επίσης να είχε λάβει το βασίλειο και βασιλεύσε για τον Κύρο ενώ ο τελευταίος ήταν απασχολημένος με τους βόρειους και δυτικούς πολέμους του.

Αν και δεν υπάρχουν εικασίες, τα προηγούμενα είναι όχι μόνο μια πιθανότητα αλλά και πολύ εύλογα, και μπορεί ακόμη και να εξηγήσουν την αναφορά της εποχής του Δαρείου που, κατά πάσα πιθανότητα, ήταν μεγαλύτερη από εκείνη του Κύρου. Από όλες τις λύσεις που έχουν προταθεί, είναι η απλούστερη εξήγηση που γνωρίζει αυτός ο συγγραφέας που εξηγεί τις περισσότερες, αν είναι αληθινές. Ως εκ τούτου, προσφέρεται ως η πιο πιθανή υπόθεση έως ότου και εκτός εάν διαψευσθεί από στοιχεία που δεν έχουν ακόμη περιέλθει στην προσοχή του συγγραφέα αυτών των σημειώσεων.

Κεφάλαιο 6: Ο Δαρείος ήταν στην ευχάριστη θέση να αναλάβει το βασίλειο (των Μήδων και των Περσών, που τώρα περιλάμβανε τη Βαβυλώνα). 120 «σατράπες» (ή επαρχιακοί κυβερνήτες), και πάνω τους τρεις πρόεδροι, ένας από τους οποίους ήταν ο Δανιήλ. Ο Δανιήλ «διακρίθηκε πάνω από τους προέδρους και τους σατράπες... και ο βασιλιάς σκέφτηκε να τον βάλει σε ολόκληρο το βασίλειο». Αυτό οδήγησε σε ζήλια και ίντριγκα εναντίον του, και στο να εξαπατήσει τον βασιλιά να τον ρίξει σε ένα λάκκο λιονταριών. Αλλά ήταν θεϊκά προστατευμένος και ο βασιλιάς έριξε τους κατηγορούς του και τις οικογένειές τους στο λάκκο των λιονταριών, όπου υπέστησαν τη μοίρα που είχαν προορίσει για τον Δανιήλ. Προχωρώντας παραπέρα, ο Δαρείος έγραψε ένα διάταγμα προς όλους τους λαούς του βασιλείου του ότι «σε όλη την κυριαρχία του βασιλείου μου οι άνθρωποι τρέμουν και φοβούνται μπροστά στον Θεό του Δανιήλ». Και «ο Δανιήλ ευδοκίμησε εν τη βασιλεία του Δαρείου, και εν τη βασιλεία του Κύρου του Πέρση».

Κεφάλαιο 2

BELSHAZZAR

Κεφάλαιο 7: Τον πρώτο χρόνο της βασιλείας του Βαλτάσαρ, συν-αντιβασιλέα της Βαβυλώνας (πιθανόν 556-55 π.Χ.), ο Δανιήλ είδε ένα ιδιαίτερο όνειρο και οράματα τα οποία έγραψε γραπτώς. Αφορούσαν τα τέσσερα βασίλεια για τα οποία ο Ναβουχοδονόσορ είχε ονειρευτεί (Κεφάλαιο 2) -- δηλαδή, το Βαβυλωνιακό, Μηδο-Περσική, Ελληνική και Ρωμαϊκή αυτοκρατορία. Στο όνειρο του Daniel παριστάνονταν ως τέσσερα μεγάλα θηρία -- ένα λιοντάρι με φτερά αετών, μια αρκούδα; μια λεοπάρδαλη που είχε στην πλάτη της τέσσερα φτερά πουλιού, και το τέταρτο ανώνυμο, αλλά περιγράφεται ως «τρομερό και ισχυρό, και εξαιρετικά δυνατό, με μεγάλα σιδερένια δόντια... και είχε δέκα κέρατα». Περιγράφονται επίσης ως «ανέβηκαν από τη θάλασσα» (στ. 3) -- προφανώς «η μεγάλη θάλασσα» ή η Μεσόγειος (στ. 2).

Ο Δανιήλ είδε έως ότου τοποθετήθηκαν θρόνοι (ή ρίχτηκαν [KJV]) «και κάθισε ένας αρχαίος των ημερών», του οποίου «ο θρόνος ήταν πύρινες φλόγες και οι τροχοί του αναμμένη

φωτιά» -- σαν άρμα από φωτιά -- «και ένα πύρινο ρυάκι βγήκε και βγήκε από μπροστά του». Τον υπηρέτησαν «χιλιάδες χιλιάδες» και μπροστά του στάθηκε «δέκα χιλιάδες φορές δέκα χιλιάδες». «Η κρίση τέθηκε και τα βιβλία άνοιξαν». Ο Δανιήλ συνέχισε να βλέπει «μέχρι που το θηρίο [προφανώς το τέταρτο] θανατώθηκε, και το σώμα του καταστράφηκε, και παραδόθηκε για να καεί στη φωτιά». Η κυριαρχία των άλλων θηρίων «αφαιρέστηκε· όμως η ζωή τους παρατάθηκε για μια εποχή και μια ώρα». (Δηλαδή, καθένα από τα τρία πρώτα διαδοχικά βασίλεια καταλήφθηκε από τον διάδοχό του και συνεχίστηκε ως μέρος αυτού, ακόμη και στη Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία.)

Στα νυχτερινά του οράματα, ο Δανιήλ είδε επίσης κάποιον που έμοιαζε με γιο ανθρώπου που ερχόταν με τα σύννεφα του ουρανού, τον έφεραν μπροστά στους αρχαίους των ημερών και του δόθηκε «κυριαρχία και δόξα και βασιλεία, ώστε όλοι οι λαοί, τα έθνη και οι γλώσσες πρέπει να τον υπηρετούν: η κυριαρχία του είναι μια αιώνια κυριαρχία, που δεν θα παρέλθει, και η βασιλεία του αυτή που δεν θα καταστραφεί». Αυτό αντιστοιχεί στο βασίλειο που θα στήσει ο Θεός του ουρανού και θα αναπαρασταθεί στο όνειρο του Ναβουχοδονόσορ με μια πέτρα που κόπηκε από ένα βουνό χωρίς χέρια, χτυπώντας και καταστρέφοντας την εικόνα που συμβολίζει τα τέσσερα βασίλεια που αναφέρθηκαν παραπάνω, μετατρέποντας σε ένα μεγάλο βουνό που γεμίζει ολόκληρη τη γη, και ποτέ ο ίδιος να μην καταστραφεί (Κεφάλαιο 2).

Σε ένα από τα οράματα του Δανιήλ «η κρίση τέθηκε» (εδ. 10), και σε ένα άλλο, ειπώθηκε ότι «η κρίση θα τεθεί» (εδ. 26); αλλά τα συμφραζόμενα δείχνουν ότι η τελική κρίση στο τέλος του κόσμου δεν είχε σκοπό. Και στις δύο περιπτώσεις φαίνεται ότι ήταν κρίση εναντίον του τέταρτου θηρίου, για να «αφαιρέσει την κυριαρχία του, να την καταναλώσει και να την καταστρέψει μέχρι τέλους» και να δώσει «το βασίλειο και η κυριαρχία και το μεγαλείο των βασιλείων κάτω από το σύνολο στον παράδεισο . (έναντι 26-27).

(Σύμφωνα με το Χρονικό του Ναβονίδη, «εμπιστεύτηκε τον στρατό και τη βασιλεία» της Βαβυλώνας στον Βαλτάσαρ περίπου το 556 π.Χ., ενώ ο ίδιος εκστράτευσε στην κεντρική Αραβία -- όπου έμεινε επίσης πολλά χρόνια και σπάνια, αν όχι ποτέ, στην ίδια τη Βαβυλώνα. Φαίνεται, επομένως, ότι ο Δανιήλ χρονολογεί τη βασιλεία του Βαλτάσαρ από την εποχή που μόλις αναφέρθηκε.)

Κεφάλαιο 8: Κατά το τρίτο έτος της βασιλείας του Βαλτάσαρ (περίπου 554-53 π.Χ.), ο Δανιήλ είχε ένα άλλο όραμα -- ενός κριού και ενός τράγος -- εξήγησε ο Γκάμπριελ. Το κριάρι, που αντιπροσώπευε το βασίλειο των Μήδων και των Περσών, είχε δύο κέρατα, το ένα αντιπροσώπευε τους Μήδους και το άλλο, που ανέβαινε τελευταίο και ήταν ψηλότερα, αντιπροσωπεύοντας τους Πέρσες. Και ο τράγος, που αντιπροσώπευε το ελληνικό βασίλειο, οργίστηκε εναντίον του κριαριού με ακατανίκητη μανία, έσπασε και τα δύο του κέρατα, τον έριξε κάτω και τον ποδοπάτησε. Τότε ο τράγος, που φαίνεται να είχε μόνο ένα κέρατο για αρχή -- ένα μεγάλο (ανάμεσα στα μάτια του) -- μεγεθύνθηκε υπερβολικά. Και όταν έγινε δυνατός, το μεγάλο κέρας έσπασε και άλλα τέσσερα κέρατα ανέβηκαν αντ' αυτού προς τους τέσσερις ανέμους του ουρανού. Το μεγάλο κέρας (ο πρώτος βασιλιάς της ελληνικής αυτοκρατορίας [εδ. 21] προφανώς ήταν ο Μέγας Αλέξανδρος, που κατέκτησε τη Μηδο-Περσία. Και τα τέσσερα

κέρατα αντιπροσώπευαν τέσσερα βασίλεια στα οποία η κυριαρχία του θα μοιραζόταν μεταξύ τεσσάρων από τους στρατηγούς του μετά το θάνατό του (323 π.Χ.) -- Η Μακεδονία και η Ελλάδα πηγαίνουν στον Κάσσανδρο (μετά τον θάνατο του πατέρα του, Αντίπατρου, 319 π.Χ., και αργότερα στη Μικρά Ασία, στον Λυσίμαχο (323 και 301, αντίστοιχα· στη Συρία και σε όλη την Ανατολή, στον Σέλευκο). (312 π.Χ.) και η Αίγυπτος και η Λιβύη, στον Πτολεμαίο (323 π.Χ.).

Η μέση ενότητα του κεφαλαίου (έναντι 9-14) είναι αφιερωμένη σε ένα μικρό κέρατο που βγήκε από μια από τις διαιρέσεις του βασιλείου του Αλεξάνδρου, που ήταν εξαιρετικά μεγάλο προς όλες τις κατευθύνσεις, συμπεριλαμβανομένης της «ένδοξης γης» (Παλαιστίνη). αναφέρεται ξανά ως τέτοιο στο 11:16,41 (πρβλ. Ιερεμίας 3:19· Ιεζεκιήλ 20:6,15). Προφανώς, αυτό το κέρας ήταν ο Αντίοχος Επιφάνης, βασιλιάς της Συρίας (175-163 π.Χ.), και τρισέγγονος του Σέλευκου Α', που αναφέρεται στην παραπάνω παράγραφο απλώς ως Σέλευκος). Αυτός ο Αντίοχος επιχείρησε να εξελληνίσει την Ιουδαία και να εξοντώσει τον Ιουδαϊσμό. Έτσι, το κείμενο της γραφής λέει ότι αυτό το κέρας μεγεθύνθηκε ακόμη και εναντίον «του άρχοντα του στρατεύματος» (προφανώς του Ιεχωβά) και «αφαίρεσε από αυτόν το συνεχές ολοκαύτωμα, και ο τόπος του αγιαστηρίου του γκρεμίστηκε». Και ο οικοδεσπότης [Εβρ. ο λαός των αγίων] του παραδόθηκε [το κέρας] μαζί με το συνεχές ολοκαύτωμα με παράβαση [εξαιτίας αποστασίας από μέρους μερικών από τους Ιουδαίους μετά την επιστροφή από τη Βαβυλωνιακή εξορία (βλέπε Μακκαβαίους 1:11-15)] και έριξε την αλήθεια στο έδαφος, έκανε τη χαρά της και ευημερούσε." Αυτό επρόκειτο να είναι για "δύο χιλιάδες τριακόσια βράδια και πρωινά" (είτε 2300 ή αλλιώς 1150 ημέρες, λίγο λιγότερο από επτά ή αλλιώς 3 1/ 2 χρόνια -- πιθανώς μέχρι τη στιγμή που ο πατριώτης Ιούδας Μακκαβαίος μπόρεσε να ανακαταλάβει την Ιερουσαλήμ, να καθαρίσει το ιερό (ναό) και να το αφιερώσει ξανά για εθιμική λατρεία περίπου το έτος 164 π.Χ.

ΣΗΜΕΙΩΣΗ: Η τελευταία έννοια φαίνεται να ευνοείται από την αφήγηση του Βιβλίου Α' Μακκαβαίων, στο οποίο καταγράφεται η χρονολογία ως προς το ελληνικό βασίλειο -- δηλαδή από την αναδιοργάνωσή του μερικά χρόνια μετά το θάνατο του Μεγάλου Αλεξάνδρου και την αρχή της δυναστείας των Σελευκιδών, μεΣέλευκος Α' (312 π.Χ.). Αναφέρει ότι ο Αντίοχος Επιφάνης έγινε βασιλιάς το 137ο έτος του ελληνικού βασιλείου (Κεφάλαιο 1:10), ή το 175 π.Χ. ότι μπήκε στην Ιερουσαλήμ και λεηλάτησε το ιερό το 143ο έτος (1:20-28), ή 169 π.Χ. ότι εισήλθε ξανά το 145ο έτος (167 π.Χ.), μολύνοντας αυτή τη φορά το ιερό και τερματίζοντας τα ολοκαυτώματα κ.λπ., λίγο καιρό πριν από τον μήνα Chisleu, όταν τη 15η ημέρα ανεγέρθηκε ένας αποτρόπαιος ειδωλολατρικός βωμός στο Το εβραϊκό θυσιαστήριο και την 25η ημέρα προσφέρθηκαν πάνω του θυσίες ειδωλολατρών (1:29-64). και ότι στις 25 του Chisleu του 148ου έτους (164 π.Χ.), ο Ιούδας Μακκαβαίος και οι αδελφοί του μπόρεσαν να εισέλθουν στην Ιερουσαλήμ, να καθαρίσουν το ιερό, να το αφιερώσουν εκ νέου και να αποκαταστήσουν τη νόμιμη εβραϊκή λατρεία (4:36-61) -- κάτι περισσότερο τρία χρόνια μετά την πρώτη ρύπανση του ιερού.

Κεφάλαιο 9: Κατά το πρώτο έτος του Δαρείου, του γιου του Ασσουήρου, του σπόρου των Μήδων (βλ. 5:31), που θα άρχιζε το 538 π.Χ., 68 χρόνια αφότου ο Δανιήλ και άλλοι είχαν εκτοπιστεί στη Βαβυλώνα, κατάλαβε από τα «βιβλία» (προφανώς 2 Χρονικών 26:21· Ιερεμίας 25:11-12· 29:10) ότι η εξορία θα ήταν για 70 χρόνια, ή μόνο για δύο ακόμη χρόνια εάν έπρεπε

να μετρηθεί από την απέλαση του ίδιου του Δανιήλ, η οποία, στο βαθμό που αναφέρει το αρχείο, δεν ήταν μεγάλος αριθμός, αλλά μόνο νεότητα "του βασιλικού σπόρου και των ευγενών" (1:3-4) -- δεν αναφέρεται ούτε από τον Ιερεμία ούτε στο Β' Βασιλέων στο αρχείο τους για τη μάζα απελάσεις.

Η αφήγηση του Ιερεμία έχει ως εξής: «Αυτός είναι ο λαός τον οποίο ο Ναβουχοδονόσορ έσυρε αιχμάλωτο: το έβδομο έτος [957 π.Χ.] τρεις χιλιάδες Ιουδαίοι και είκοσι τρεις· το δέκατο όγδοο έτος του Ναβουχοδονόσορ [586 π.Χ.] πήρε αιχμάλωτο από την Ιερουσαλήμ οκτώ εκατόν τριάντα δύο άτομα το εικοστό τρίτο έτος του Ναβουχοδονόσορ [581 π.Χ.] Ο Νεβουζαραντάν, ο αρχηγός της φρουράς, συνέλαβε αιχμάλωτους των Ιουδαίων επτακόσια σαράντα πέντε άτομα: όλα τα άτομα ήταν τέσσερις χιλιάδες εξακόσια» (Ιερεμίας 52:28-30).

Στο 2 Kings το ρεκόρ είναι παρόμοιο αλλά με παραλλαγές που πρέπει να σημειωθούν. Αντί για το έβδομο έτος της βασιλείας του Ναβουχοδονόσορα όπως στην αφήγηση του Ιερεμία, το 2 Kings έχει όγδοο έτος (24:12). Ο ένας μπορεί να μετρήσει από την αρχή της αποστολής, ο άλλος από το κλείσιμό της. Επίσης, αντί για τους 3.023 αιχμαλώτους του Ιερεμία που αιχμαλωτίστηκαν, ο Β' Βασιλιάδες δίνει «δέκα χιλιάδες» (24:14-16) -- Η αφήγηση του Ιερεμία «πιθανότατα περιλαμβάνει μόνο τα πιο σημαντικά». Και πάλι, αντί για το δέκατο όγδοο έτος της βασιλείας του Ναβουχοδονόσορα όπως στον Ιερεμία, το Β' Βασιλέων έχει δέκατο ένατο έτος (25:8-12) -- με την ίδια εξήγηση που ισχύει. Και η επιδρομή που κάνει ο Ιερεμίας το εικοστό τρίτο έτος του Ναβουχοδονόσορα, 2 Βασιλέων δεν χρονολογείται ούτε αναφέρει με αριθμό τα 745 άτομα που λέει ο Ιερεμίας ότι αιχμαλωτίστηκαν από Νεμπουζαραντάν. Επίσης, από τον πρόσθετο αριθμό που πήγε ο Ναβουζαραντάν στον Ναβουχοδονόσορ στη Ριμπλά, το δυτικό του αρχηγείο στη Συρία, που τους σκότωσε εκεί, οι 2 Βασιλιάδες απαριθμούν 72 (25:18-21), ενώ ο Ιερεμίας απαριθμεί 74 (52:24-27).

Όταν ο Δανιήλ συνειδητοποίησε ότι η περίοδος της Ιουδαϊκής εξορίας και των «ερημώσεων της Ιερουσαλήμ» πλησίαζε στο τέλος του, έστρεψε το πρόσωπό του «προς τον Κύριο τον Θεό, για να ζητήσει με προσευχή και δεήσεις, με νηστεία και σάκο και στάχτη», εξομολογούμενος αμαρτίες του λαού του που ήταν υπεύθυνοι για την αιχμαλωσία τους, παρακαλώντας τον Θεό να απομακρυνθεί από το θυμό του και να συγχωρήσει, και για χάρη του Κυρίου να κάνει το πρόσωπό του να λάμψει στο ιερό του που τότε ήταν έρημο (εδ. 3-19).

Και ενώ μιλούσε ακόμη στην προσευχή, ο Γαβριήλ, τον οποίο ο Δανιήλ είχε δει νωρίτερα σε όραμα (8:16), ήρθε να τον διδάξει ότι τα εβδομήντα χρόνια που τότε έφτασαν στο τέλος τους δεν ολοκλήρωσε όλες τις εμπειρίες που διατάχθηκαν για το λαό του. Αντίθετα, εβδομήντα εβδομάδες (γενικά πιστεύεται ότι σημαίνουν εβδομήντα εβδομάδες ετών ή 490 χρόνια) ορίστηκαν ακόμη στον Ισραήλ και στην ιερή πόλη, (1) για να τελειώσει η παράβαση και (2) για να γίνει συμφιλίωση για τις αμαρτίες, (3) για να φέρει στην αιώνια δικαιοσύνη, (4) για να σφραγίσει το όραμα και την προφητεία, και (5) για να χρίσει τα Άγια των Αγίων (προφανώς τον Μεσσία). Από την έναρξη της εντολής για την αποκατάσταση και την οικοδόμηση της Ιερουσαλήμ μέχρι τον Χρισμένο, τον Πρίγκιπα (προφανώς τον Χριστό), θα υπάρξουν επτά εβδομάδες και 62 εβδομάδες (συνολικά 69 εβδομάδες, ή 483 χρόνια) -- και η πόλη θα πράγματι να ξαναχτιστεί, αν και σε προβληματικούς καιρούς (εξαιτίας της

παρατεταμένης αντίθεσης των εχθρών, που περιγράφεται στον Έσδρα και τον Νεεμία). Και μετά τις 69 εβδομάδες, στα μέσα της τελευταίας εβδομάδας (ή επτά ετών), ο Χρισμένος θα αποκόπτονταν και θα έκανε τη θυσία και την προσφορά να σταματήσει (δεν είναι απαραίτητο μετά τη θυσία του εαυτού του). Εκείνη την εβδομάδα κατά την οποία θα αποκόπτονταν, ο Χρισμένος θα έκανε μια σταθερή διαθήκη με πολλούς -- πιθανώς αναφερόμενος στη Νέα Διαθήκη μέσω του ίδιου του αίματος, που θα προσφερόταν στο εβραϊκό έθνος για περίπου 3 1/2 χρόνια πριν από λίγο που διακηρύσσεται και στον Εθνικό κόσμο. Και μετά από όλα αυτά, ο λαός του πρίγκιπα (πιθανότατα οι Ρωμαίοι υπό τον Τίτο ως πρίγκιπα, ο οποίος αργότερα θα γινόταν αυτοκράτορας της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας) θα ερχόταν και θα κατέστρεφε την πόλη (Ιερουσαλήμ), με την πτέρυγα των βδελυγμάτων που την έκαναν έρημη, ακόμη και μέχρι το πλήρες τέλος που έχει καθοριστεί γι' αυτό -- πιθανώς αναφερόμενος στην καταστροφή της Ιερουσαλήμ το 70 μ.Χ. υπό τον Τίτο -- ο ίδιος ο Χριστός, σε σχέση με την πρόβλεψή του για την καταστροφή της Ιερουσαλήμ, μιλώντας για «την βδελυγμία της ερήμωσης που λέγεται μέσω του προφήτη Δανιήλ» (Ματθαίος 24:15).

Πρέπει να σημειωθεί ότι οι 70 εβδομάδες έπρεπε (1) να ξεκινήσουν με την έκδοση της εντολής για αποκατάσταση και ανοικοδόμηση της Ιερουσαλήμ και (2) να χωριστούν σε περιόδους των επτά, 62, και στα -- ή 49 ετών, 434 ετών, και επτά χρόνια.

Υπήρχαν τέσσερα διατάγματα από τρεις Πέρσες βασιλιάδες σχετικά με την επιστροφή των Εβραίων εξόριστων και την ανοικοδόμηση του ναού και της Ιερουσαλήμ: (1) Μεκύροσ Μέγας, 536 π.Χ. (Έσδρας 1:2-4· 2 Χρονικών 36: 22-23). (2) Από τον Δαρείο τον Μέγα, (Υστάσπης), 519 π.Χ. (Έσδρας 6:1-12). (3) Από τον Αρταξέρξη Longimanus (458 ή 457 π.Χ.), (Έσδρας 7:7, 11-26). Από τον Αρταξέρξη πάλι, 445 π.Χ. (Νεεμίας 1:1· 2:1-8).

Αν ξεκινήσουμε από το 26 μ.Χ., το έτος της βάπτισης του Χριστού, του χρίσματος με το Άγιο Πνεύμα και της εισαγωγής στον Ισραήλ ως Υιού του Θεού, Ιωάννης 1:31-34 (όταν ήταν 30 ετών, Λουκάς 3:21-23 , αφού η γέννησή του ήταν το αργότερο το 4 π.Χ. σύμφωνα με το Γρηγοριανό μας ημερολόγιο, και μετρώντας αντίστροφα 483 χρόνια (επτά συν 62 εβδομάδες ετών), φτάνουμε στο 457 π.Χ., το πρώτο διάταγμα του Αρταξέρξη (θετός της βασίλισσας Εσθήρ, του Βιβλίου της Εσθήρ). Είναι επίσης αρκετά βέβαιο ότι ο Χριστός σταυρώθηκε μετά το 3 1/2 περίπου χρόνια προσωπικής διακονίας, ή στα μέσα της 70ης εβδομάδας του Δανιήλ, όταν θα «έκανε σταθερή διαθήκη με πολλούς». Ως αποτέλεσμα του θανάτου του έγινε «ο μεσίτης της νέας διαθήκης» (Εβραίους 9:15) και διακηρύχθηκε ευρέως στους Ιουδαίους τα υπόλοιπα 3 1/2 χρόνια της 70ης «εβδομάδας», αμέσως μετά την προσφέρεται στους Εθνικούς καθώς και στους Ιουδαίους -- «πρώτα στον Ιουδαίο και επίσης στον Έλληνα» (Ρωμαίους 1:16).

Όσο για τις πρώτες «επτά εβδομάδες» των εβδομήντα (τα πρώτα 49 χρόνια), ήταν κατά την περίοδο εκείνη που ολοκληρώθηκε η ανοικοδόμηση του ναού και της Ιερουσαλήμ, συμπεριλαμβανομένων των τειχών του.(αν και ξεκίνησε νωρίτερα) -- και ήταν πράγματι μέσα σε δύσκολες στιγμές, με τη μία καθυστέρηση μετά την άλλη από την αντίθεση των γειτόνων. Ο ίδιος ο ναός ολοκληρώθηκε το «έκτο έτος της βασιλείας του Δαρείου του βασιλιά» (Έσδρας 6:15), το 516 π.Χ., αλλά η πόλη και τα τείχη της ολοκληρώθηκαν μόλις 72 χρόνια αργότερα, μετά το «εικοστό έτος του Αρταξέρξη βασιλιάς» (Νεεμίας 2:1-8) -- το 444 π.Χ. στις 25 του μήνα

Ελούλ (6:15), τον έκτο μήνα του έτους, που ισοδυναμεί με ένα μέρος του Αυγούστου-Σεπτεμβρίου μας.

Κεφάλαιο 10: «Κατά το τρίτο έτος του Κύρου, του βασιλιά της Περσίας, ένα πράγμα αποκαλύφθηκε στον Δανιήλ», σχετικά με «έναν μεγάλο πόλεμο» (έναντι 1-2). Και τα κεφάλαια 10, 11 και 12 ασχολούνται με αυτό. Η ημερομηνία θα ήταν το 534 π.Χ., δύο χρόνια αφότου η πρώτη ομάδα Εβραίων επέστρεψε στην πατρίδα τους υπό τον Έσδρα και άρχιζε να βιώνει τις ενοχλητικές στιγμές που αναφέρονται στο 9:25. Αυτή η ενότητα είναι εν μέρει συμπληρωματική των Κεφαλαίων 8 και 9 και εισάγει λεπτομέρειες σχετικά με την τέταρτη Αυτοκρατορία, αναπτύσσοντας ορισμένα χαρακτηριστικά του Κεφαλαίου 7. Ένας άγγελος στέλνεται στον Δανιήλ «για να σε κάνει να καταλάβεις τι θα συμβεί στον λαό σου τις τελευταίες ημέρες. τα οράματα ακόμη για πολλές ημέρες» (10:14).

Halley's Bible Handbook παρατηρεί ότι σε αυτό το τελευταίο όραμα «ο Θεός σήκωσε το πέπλο και έδειξε στον Δανιήλ ορισμένες πραγματικότητες του αόρατου κόσμου -- συγκρούσεις που συμβαίνουν μεταξύ υπεράνθρωπων νοημοσύνης, καλών και κακών, σε μια προσπάθεια να ελέγξει τις κινήσεις των εθνών, μερικά από αυτά επιδιώκουν να προστατεύσουν το Θεό Ο Μιχαήλ ήταν ο φύλακας άγγελος του Ισραήλ (13-21). μυστικές υπηρεσίες σε λειτουργία για να επιφέρουν την επιστροφή του Ισραήλ. Ένας από αυτούς βοήθησε τον Δαρείο (11:1).

Κεφάλαιο 11: Ο ανώνυμος άγγελος που μίλησε με τον Δανιήλ είπε περαιτέρω: "Και τώρα θα σου δείξω την αλήθεια. Ιδού, θα σταθούν ακόμη τρεις βασιλιάδες στην Περσία· και ο τέταρτος θα είναι πολύ πλουσιότερος από όλους: και όταν γίνει ισχυροποιημένος μέσα από τα πλούτη του, θα ξεσηκώσει όλους ενάντια στο βασίλειο της Ελλάδας» (εδ.2). Αυτό ειπώθηκε στο τρίτο έτος του Κύρου βασιλιάς της Περσίας (10:1). Ή το 534 π.Χ., όταν είχε ακόμη τέσσερα χρόνια να βασιλέψει, και πρέπει να ήταν ο πρώτος από τους τρεις. Οι δύο που θα ακολουθούσαν θα ήταν ο Καμβύσης Β' (530-522 π.Χ.) και ο Δαρείος Υστάσπης (522-486 π.Χ.). Ο τέταρτος θα ήταν ο Ξέρξης Α' (486-465 π.Χ.), ο πλουσιότερος και ισχυρότερος από τους Πέρσες βασιλιάδες -- πιθανότατα ο Ασσουήρος του Βιβλίου της Εσθήρ. Εισέβαλε στην Ελλάδα αλλά ηττήθηκε στη Σαλαμίνα (480 π.Χ.). Αυτό δεν ήταν σε καμία περίπτωση το τέλος της Περσικής Αυτοκρατορίας, αλλά την έθεσε σε παρακμή και την Ελλάδα στην άνοδο μέχρι που τελικά, η Περσία έπεσε στον Έλληνα βασιλιά Μέγα Αλέξανδρο το 330 π.Χ.

Οι στίχοι 3 και 4 αναφέρονται στον Μέγα Αλέξανδρο και στο ελληνικό βασίλειό του, λέγοντας: "Και ένας ισχυρός βασιλιάς θα σταθεί, που θα κυβερνήσει με μεγάλη κυριαρχία και θα κάνει σύμφωνα με το θέλημά του. Και όταν σηκωθεί, το βασίλειό του θα να σπάσει, και θα διαιρεθεί προς τους τέσσερις ανέμους του ουρανού, αλλά όχι στους απογόνους του, ούτε σύμφωνα με την κυριαρχία του με την οποία βασίλευε για το βασίλειό του, ακόμη και για άλλους εκτός από αυτούς». Όπως μάθαμε σε σχέση με το Κεφάλαιο 8 (βλ. επίσης σελ. 8 αυτών των σημειώσεων), όταν πέθανε ο Μέγας Αλέξανδρος το 323 π.Χ., το βασίλειό του δεν κληρονομήθηκε από τους μεταγενέστερους αλλά μοιράστηκε στους ικανότερους στρατηγούς του. Ένα από αυτά ήταν ο Σελεύκας Α' Νικάτωρ, ο οποίος έλαβε τη Συρία και όλη την Ανατολή, ο οποίος ίδρυσε τη Δυναστεία των Σελευκιδών, η οποία διήρκεσε μέχρι το 63 π.Χ., όταν οι Ρωμαίοι την τερμάτισαν. Ο επόμενος πιο ικανός ήταν ο Πτολεμαίος, ο οποίος έλαβε την

Αίγυπτο και τη Λιβύη και ίδρυσε τη Δυναστεία των Πτολεμαίων, το τελευταίο μέλος της οποίας ήταν η περίφημη Κλεοπάτρα Ζ', η οποία αυτοκτόνησε αντί να υποστεί την ταπείνωση της εμφάνισης στη θριαμβευτική πομπή της Ρώμης μετά την κατάκτηση της Αιγύπτου το 30. π.Χ. Αυτοί οι αντίστοιχοι στρατηγοί και οι δυναστείες τους ήταν μεγάλοι αντίπαλοι τις περισσότερες φορές, προσπαθώντας ο καθένας να καταλάβει την κυριαρχία του άλλου -- χωρίς ποτέ να τα καταφέρει εντελώς -- και σπάνια ήταν σύμμαχοι. Η μικρή Ιουδαία πιάστηκε στη μέση, ένα μέρος του χρόνου κυβερνήθηκε από την Αίγυπτο και ένα άλλο από τη Συρία -- αν και γεωγραφικά πιο λογικά ήταν μέρος της Συρίας. Για αυτήν, οι ηγεμόνες της Συρίας ήταν βασιλιάδες του βορρά και εκείνοι της Αιγύπτου ήταν βασιλιάδες του νότου, όπως φαίνεται από το υπόλοιπο κεφάλαιο.

Στο εδάφιο 5, γίνεται αναφορά στον «βασιλιά του νότου», λέγοντας «θα είναι δυνατός» και σε «έναν από τους πρίγκιπες» (δηλαδή έναν άλλο από τους στρατηγούς του Μεγάλου Αλεξάνδρου, δηλαδή, Σέλευκος), ο οποίος έγινε «ο βασιλιάς του βορρά» και «θα είναι δυνατός από πάνω του» (πάνω από τον Πτολεμαίο, «βασιλιάς του νότου»). Επίσης, στο εδάφιο 6, λέγεται ότι «στο τέλος των ετών θα ενωθούν» (δηλαδή οι δυναστείες τους), αλλά όχι πραγματικά προς αμοιβαίο όφελος και των δύο. Και από τον στίχο 7 έως τουλάχιστον τον στίχο 36, οι αγώνες τους προβλέπονται με τέτοια αξιοσημείωτη ακρίβεια που οι σκεπτικιστές αρνούνται να πιστέψουν ότι γράφτηκαν πριν από το γεγονός. Το Εγχειρίδιο της Βίβλου του Halley συμπυκνώνει τόσο καλά την ιστορική σημασία των λέξεων-κλειδιών και των φράσεων που αναπαράγονται εδώ, ως εξής (αρχίζοντας με τον Στίχο 6):

«Κόρη» (6): Βερενίκη, κόρη του Πτολεμαίου Β', δόθηκε σε γάμο με τον Αντίοχο Β' [του βορρά] και δολοφονήθηκε.

«Ένας βλαστός των ριζών της» (7): Ο Πτολεμαίος Γ', αδελφός της Βερενίκης, ως αντίποινα, εισέβαλε στη Συρία, και κέρδισε μια μεγάλη νίκη (8).

«Δύο γιοι» [«οι γιοι του», στο βιβλικό κείμενο] (10): Ο Σέλευκος Γ' και ο Αντίοχος Γ'. (11-12): Ο Πτολεμαίος Δ' νίκησε με μεγάλη απώλεια τον Αντίοχο Γ' στη μάχη της Ραφίας, κοντά στην Αίγυπτο (217 π.Χ.). (13): Ο Αντίοχος Γ' μετά από 14 χρόνια επέστρεψε με μεγάλο στρατό κατά της Αιγύπτου. (16): Ο Αντίοχος κατέλαβε την Παλαιστίνη. (17): Ο Αντίοχος έδωσε την κόρη του Κλεοπάτρα σε μια προδοτική γαμήλια συμμαχία στον Πτολεμαίο Ε', ελπίζοντας μέσω αυτής να πάρει τον έλεγχο της Αιγύπτου. Όμως στάθηκε με τον άντρα της, (18-19): Ο Αντίοχος εισέβαλε στη Μικρά Ασία και στην Ελλάδα και ηττήθηκε από τον ρωμαϊκό στρατό στη Μαγνησία (190 π.Χ.). Επέστρεψε στη γη του και σκοτώθηκε.

«Ένας καταφρόνητος άνθρωπος» (21-35): Αντίοχος Επιφάνης. (21): Όχι ο νόμιμος κληρονόμος, πήρε τον θρόνο με προδοσία. (22-25): Έγινε κύριος της Αιγύπτου, εν μέρει με τη βία και εν μέρει με πονηρό δόλο. (26): Ο Πτολεμαίος ΣΤ', γιος της Κλεοπάτρας, ανιψιός του Αντιόχου, ηττήθηκε από προδοσία του υπηκόου του. (27): Κάτωτο πρόσχημα της φιλίας Αντίοχος και Πτολεμαίος συναγωνίστηκαν μεταξύ τους σε προδοσία. (28): Επιστρέφοντας από την Αίγυπτο ο Αντίοχος επιτέθηκε στην Ιερουσαλήμ, σκότωσε 80.000, πήρε 40.000 και πούλησε 40.000 Εβραίους σε σκλάβους. (29): Ο Αντίοχος εισέβαλε ξανά στην Αίγυπτο. Όμως ο ρωμαϊκός

στόλος [«πλοία του Κιτίμ»] τον ανάγκασε να αποσυρθεί. (30,31): Εξέσπασε την οργή του στην Ιερουσαλήμ και βεβήλωσε τον Ναό. (32): Τον βοήθησαν αποστάτες Εβραίοι. (32-35): Κατορθώματα των ηρωικών αδελφών Μακκαβαίων.

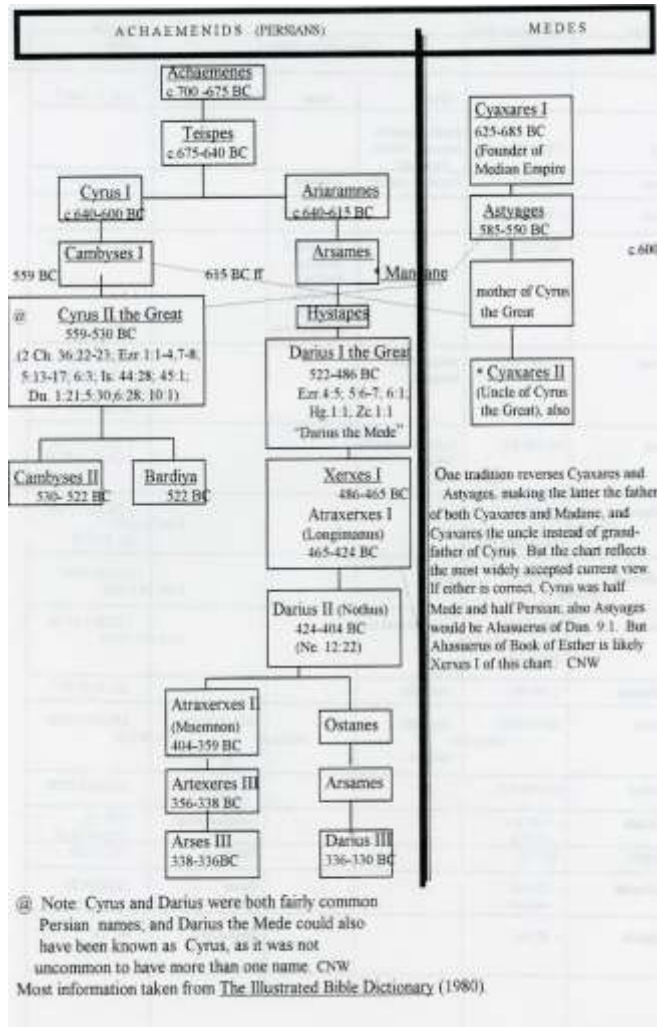
Οι στίχοι 36-45 ήταν μεγαλύτερος γρίφος για τους αναλυτές. Αντανακλώντας διάφορες απόψεις, ο Halley ρωτά: "Αντίοχος Επιφάνης; Ή Μωαμεθανική Κατοχή των Αγίων Τόπων; Ή Αντίχριστος; Ή και οι τρεις;" Αλλά δεν χρειάζεται να είναι κανένα από αυτά. Το πλαίσιο εξακολουθεί να είναι αυτό της σύγκρουσης μεταξύ του «Βασιλιά του νότου» και του «βασιλιά του βορρά», που ξεκίνησε νωρίς στο κεφάλαιο. Άρα, η «ώρα του τέλους» του Οι στίχοι 35 και 40 πιθανότατα αναφέρονται στο τέλος της ελληνικής κυριαρχίας καθώς πέρασε στους Ρωμαίους -- το 63 π.Χ. από τη Συρία και το 30 π.Χ. από την Αίγυπτο -- αν όχι στο τέλος του ίδιου του Αντίοχου Επιφάνη το 163 π.Χ. Οι προαναφερθέντες στίχοι είναι μια ανακεφαλαίωση και πιο λεπτομερής περιγραφή ορισμένων από τις συγκρούσεις στις οποίες συμμετείχε ο Αντίοχος Επιφάνης από τη Συρία και οι οποίες κατέληξαν μάταια για αυτόν.

Κεφάλαιο 12: Αλλά το τέλος οποιουδήποτε τυράννου δεν σημαίνει ότι μπορεί να μην προκύψει άλλος. Και το Κεφάλαιο 12 φαίνεται να κοιτάζει τώρα, όχι στο τέλος του Αντίοχου Επιφάνη ή του ελληνικού βασιλείου, ή ακόμα και στο τέλος του τέταρτου βασιλείου (της Ρωμαϊκής αυτοκρατορίας) των κεφαλαίων 2 και 7, αλλά στο τέλος του ίδιου του χρόνου -- είναι δυνατή η αναζωπύρωση της ισχυρής και ακόμη και παγκόσμιας αντίθεσης εναντίον του λαού του Θεού, όταν θα τερματιστεί συνοπτικά με θεϊκή παρέμβαση, ακολουθούμενη από τη γενική ανάσταση και την τελική κρίση, όπως απεικονίζεται στην Αποκάλυψη 20:7-15. Στο 12ο κεφάλαιο του Δανιήλ, έχουμε «τον καιρό του τέλους» (εδ.4), «το τέλος αυτών των θαυμάτων» (Εδ.6), τον καιρό «όταν όλα θα τελειώσουν» (εδ.7), ο «καιρός του τέλους» πάλι (εδ.9), και «το τέλος» (εδ.13). Είναι επίσης ενδιαφέρον να σημειωθεί στον στ. 4 ότι σε σχέση με την ώρα του τέλους «πολλοί θα τρέξουν προς και και η γνώση θα αυξηθεί» -- περιγραφικό μιας κοινωνίας με μεγάλη κινητικότητα και μιας έκρηξης γνώσης -- χαρακτηριστικό της εποχής μας περισσότερο από κάθε άλλη μέχρι τώρα.

Οι στίχοι 11-12 μας παρουσιάζουν ανυπέρβλητη δυσκολία αν προσπαθήσουμε να αναπτύξουμε ένα εσχατολογικό χρονοδιάγραμμα από αυτούς. Διαβάζουν: «Από τον καιρό που θα αφαιρεθεί το συνεχές ολοκαύτωμα και το βδέλυγμα πουκαθιστά έρημο εγκατεστημένο, θα υπάρχουν χίλιες διακόσιες ενενήντα ημέρες. Ευλογημένος είναι αυτός που περιμένει και έρχεται στις χίλιες τριακόσιες πέντε και τριάντα ημέρες." Ο ένας αριθμός είναι τρία χρόνια συν 10 ημέρες, ο άλλος τρία χρόνια συν 8 1/2 μήνες, με το ένα μικρότερο και το άλλο μεγαλύτερο από το " χρόνος, χρόνοι και μισό" του V. 7, αν το τελευταίο είναι 3 1/2 χρόνια όπως γενικά κατανοείται. Το τελευταίο χρησιμοποιείται εδώ και ομοίως στην Αποκάλυψη φαινομενικά ως συμβολική περιγραφή της εποχής του μεγάλου διωγμού του λαού του Ο Θεός, χωρίς απαραίτητα να έχει σκοπό να ορίσει μια ακριβή περίοδο διάρκειας, όμως, εάν μια ημέρα λογίζεται ως έτος όπως σε ορισμένες προφητικές περιπτώσεις, όπως στο εδάφιο Ιεζεκιήλ 4:6, σε ένα εδάφιο (11) θα είχαμε 1.290 χρόνια. Το άλλο (12) 1.335 χρόνια μετρώντας αντίστροφα από την εποχή μας (1986 μ.Χ.) ως το πρώιμο δυνατό τέλος, που θα μας πήγαινε πίσω στο 696 μ.Χ. ως σημείο εκκίνησης στη μία περίπτωση, και στο 651 μ.Χ Μια πολύ απίθανη και ακόμη και αδύνατη ερμηνεία, όμως, γιατί οι δύο αριθμοί, με διαφορά 45 ημερών (ή πιθανώς ετών);

Το πρώτο σηματοδοτεί την αρχή του «χρόνου του τέλους» και το άλλο τη λήξη του; Αυτό είναι πράγματι δυνατό, αν όχι πιθανό, αλλά δεν έχουμε ακόμα συγκεκριμένο χρόνο για να ξεκινήσουμε τον υπολογισμό μας. Αν το χρονολογήσουμε από την εποχή που ο Αντίοχος Επιφάνης βεβήλωσε τον ναό στην Ιερουσαλήμ (168 π.Χ.), αυτό θα μας έφτανε μόνο στο 1122 μ.Χ. και στο 1167 μ.Χ. αντίστοιχα. Ή, αν το χρονολογήσουμε από το "βδέλυγμα της ερήμωσης" σε σχέση με την καταστροφή της Ιερουσαλήμ (Ματθαίος 24:15), αυτό θα μας έφερνε μόνο στο 1360 μ.Χ. και στο 1405 μ.Χ., αντίστοιχα. Κανένα από αυτά δεν είναι αρκετά αργά για το τέλος που φαινομενικά εννοείται στο Daniel 12. Η έκφραση, "βδέλυγμα που κάνει έρημο" (εδ. 11), πιστεύεται από τον Adam Clarke και ορισμένους άλλους σχολιαστές ότι ισχύει "σε στιδήποτε αντικαθίσταται στη θέση του , ή σε αντίθεση με τις διατάξεις του Θεού, τη λατρεία του, την αλήθεια του κ.λπ.». Παραχωρώντας αυτό ως πιθανότητα, εξακολουθούμε να μείνουμε χωρίς καμία επί του παρόντος αναγνωρίσιμη χρονολογική αφετηρία -- που μπορεί να είναι ακριβώς αυτό που επιδιώκεται!

Name of Prophet	Approximate date of ministry	Contemporary rulers of			Historical setting
		Judah	Israel	Babylon/Perun	
Isaiah	c. 760-750 B.C.	Isaiah (=Isaiah), Amosiah, Uziah (=Azariah)			2 Ki. 11:1-15:7
Amos	c. 760 B.C.	Uzziah (=Azariah)	Jeroboam II		2 Ki. 14:23-15:7
Isaiah	c. 760 B.C.		Jeroboam II		2 Ki. 14:23-29
Hosea	740-722 B.C.		Jeroboam II, Zachariah, Shallum, Menahem, Pekahiah, Pekah, Hoshea		2Ki. 14:23-18:37
Micah	742-687 B.C.	Jotham, Ahaz, Hezekiah			2Ki. 15:32-20:21; 2 Ch. 27:1-32:33; Is. 7:1-4:22; Je. 36:17-19
Isaiah	740-750 B.C.	Uzziah (=Azariah), Jotham, Ahaz, Hezekiah			2 Ki. 15:1-20:21; 2 Ch. 26:1-32:33
Nahum	somewhere 604 and 612 B.C.	Judah			2 Ki. 22:1-23:30; 2 Ch. 34:1-36:1; Zp. 2:15-17
Zephaniah	c. 640 B.C.	Judah			2 Ki. 22:1-23:34; 2 Ch. 34:1-36:8
Jeremiah	626-587 B.C.	Judah, Heleaius, Heleaius, Heleaius			2 Ki. 22:1-23:30; 2 Ch. 34:1-36:31
Isaiah	c. 605 B.C.	Zedekiah, Jehoiachin			2Ki. 23:31-24:7
Daniel	605-555 B.C.	Jehoiachin, Zedekiah	Babylonian	Nebuchadnezzar, Belshazzar, Darius, Cyrus	2 Ki. 24:1-25:30; 2 Ch. 26:5-21
Ezekiel	597-570 B.C.			Nebuchadnezzar	2 Ki. 24:8-25:26
Obadiah	c. 587 B.C.			Nebuchadnezzar	2 Ki. 25; 2 Ch. 30:11-21
Haggai	520 B.C.			Darius	Es. 5:1-6:22
Zachariah	c. 520 B.C.			Darius	Es. 5:1-6:22
Mabchi	c. 455 B.C.			Artaxerxes I	Nu. 13

Άλλωστε, στους στίχους 8 και 9, ο Δανιήλ δηλώνει: «Και άκουσα, αλλά δεν κατάλαβα· τότε είπα, κύριε μου, τι θα είναι αυτά τα πράγματα; Και είπε: Πήγαινε, Δανιήλ. γιατί τα λόγια είναι κλειστά και σφραγισμένα μέχρι τον καιρό του τέλους" -- που ακούγεται σαν να μην το γνώριζε πριν από τότε. Και έτσι, του είπαν: "Αλλά πήγαινε μέχρι το τέλος. γιατί θα σταθείς στον κλήρο σου, στο τέλος των ημερών" (εδ. 13). Και, αν ο Δανιήλ δεν μπορούσε να το μάθει μέχρι τότε, δεν χρειάζεται να το περιμένουμε ούτε εμείς! Ο ίδιος ο Ιησούς, ενώ βρισκόταν στη γη, δεν το έκανε ο ίδιος γνωρίζω (Ματθαίος 24:36) Και δεν το έχει αποκαλύψει από τότε.

κεφάλαιο 3

ΔΑΡΕΙΟΣ, Ο ΜΗΔΗΣ

Το παραπάνω διάγραμμα είναι από το ΛΕΞΙΚΟ ΤΟΥ ΕΙΚΟΝΙΣΜΕΝΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ (1980) στο οποίο έκανα διάφορους σχολιασμούς. Το ένα, στη δεξιά στήλη, ξεκινά: «μια παράδοση αντιστρέφει τον Κυαζάρη και τον Αστυάγη, καθιστώντας τον τελευταίο πατέρα και του Κυαζάρη και του Μαντάνη και τον Κυαζάρη τον θείο αντί του παππού του Κύρου». Αυτό βασίστηκε σε αυτό που έκτοτε ανακάλυψα ότι ήταν μια ανάμνηση ελαττωμάτων μιας από τις Διαλέξεις του Whelsey

που δημοσιεύτηκαν στο Millennial Harbinger του Σεπτεμβρίου 1830, σχετικά με μια ιστορία της Μηδο-Περσικής Αυτοκρατορίας. Δεν είχα θυμηθεί ότι ο Whelsey έδωσε το όνομα Κουαζάρης σε δύο άτομα αντί για ένα -- το ένα ο πατέρας και το άλλο ο γιος του Αστυάγη. Θυμήθηκα τι είπε για τον γιο, αλλά το εφάρμοσα στον πατέρα. Αυτό έκανε άσκοπα και λανθασμένα να έρχεται σε αντίθεση με το γράφημα και τους άλλους σχολιασμούς που είχα κάνει σε αυτό. Ο Whelsey είχε όντως κάνει τον Αστυάγη πατέρα και του Μαντάνη και του Καζαρή Β', αλλά και γιο του Κουαζάρη Α'.

Αν θυμόμουν καλά, όχι μόνο θα είχα κάνει τον σχολιασμό ότι «η Μανδάνη παντρεύτηκε τον Καμβύση Α' και έγινε μητέρα του Μεγάλου Κύρου», αλλά θα πρόσθετα ένα άλλο ότι «Κουαζάρης = Δαρείος ο Μήδος = θεός του Κύρου Β' . , ο Μεγάλος» -- σύμφωνα με τις Διαλέξεις του Whelsey, και με τα στοιχεία και το προσεκτικά παρουσιασμένο συμπέρασμα στις προαναφερθείσες σημειώσεις μου, σελίδες 5 β έως 7α.

Τώρα που συνειδητοποιώ το λάθος μου και την ενισχυμένη αξιοπιστία της διάλεξης του Whelsey, παρουσιάζω μέρη της, προκειμένου να εκθέσω την αφήγηση της στενής σχέσης μεταξύ του Κύρου του Μεγάλου και του Δαρείου του Μήδου, ακόμη και μετά τον Κύρο της Περσίας που έριξε τη Μηδική ζυγός του πατέρα του Δαρείου, βασιλιά Αστυάγη. Προκειμένου να διευκολυνθεί η παρακολούθηση, οι εισαγωγικές υποκεφαλίδες θα παρέχονται με κεφαλαία γράμματα. Επίσης, περιστασιακές επεξηγηματικές λέξεις ή φράσεις μπορούν να παρεμβάλλονται σε αγκύλες. Η έμφαση δίνεται μερικές φορές με τη χρήση κεφαλαίων ή υπογράμμισης, κανένα από τα οποία δεν εμφανίζεται στο πρωτότυπο.

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΑ ΑΠΟ ΜΙΑ ΔΙΑΛΕΞΗ ΤΟΥ WHELSEY

1. Τα MEDIA δεν βρίσκονται στον χάρτη της σύγχρονης Ασίας. Αρχαία ήταν μια εκτεταμένη αυτοκρατορία, που εκτεινόταν γύρω από τις νότιες και δυτικές ακτές της Κασπίας Θάλασσας [με πρωτεύουσα τα Εκβάτανα, το σύγχρονο Χαμαντάν]. Προς τα ανατολικά βρισκόταν αυτό που ονομάζεται Ταρτάρι, ή Κεντρική Ασία. Η Περσία την οριοθέτησε νότια [με πρωτεύουσά της τα Σούσα ή Σουσάν] και η Δυτική Ασσυρία [με πρωτεύουσα τη Νινευή]. [Η Βαβυλωνία συνέδεε επίσης τη νότια γειτονική της Περσία στα δυτικά, με πρωτεύουσα τη Βαβυλώνα]. . . .

Από το καλύτερο φως που μπορεί να ρίξει κανείς στο θέμα, φαίνεται ότι η Μηδία κατοικήθηκε από τον Μαντάι, τον γιο του Ιάφεθ, γιου του Νώε, αμέσως μετά τη διασπορά [από τη Βαβέλ]. Σταδιακά εξελίχθηκε σε μια σημαντική αυτοκρατορία και τελικά υποτάχθηκε από τον ισχυρότερο γείτονά της, την Ασσυρία, και παρέμεινε εδαφική κυβέρνηση για μεγάλο χρονικό διάστημα. Όταν η Ασσυριακή Αυτοκρατορία διαμελίστηκε υπό τον Σαρδανάπαλο (710 π.Χ.), η Μηδία έγινε ξανά ανεξάρτητη. Από αυτή τη στιγμή μέχρι την έναρξη της βασιλείας του Κύρου [του Πέρση], πέρασε μια περίοδος 176 ετών, συμπεριλαμβανομένης μιας διαδοχής πέντε μοναρχών. Ο Dijoces ήταν ο πρώτος βασιλιάς. Τον διαδέχθηκε ο Φραόρτης, ο οποίος βασίλευσε 22 χρόνια και έπεσε μπροστά στη Νινευή, στην προσπάθειά του να εκδικηθεί τον θάνατο του πατέρα του.

Ο γιος του, Κουαζάρης [ιδρυτής της Μηδικής Αυτοκρατορίας], επανέλαβε τον κληρονομικό αγώνα και μετά από μια σειρά από διάφορες περιουσίες, σε συνεννόηση με τον Ναβουχοδονόσορ, βασιλιά της Βαβυλώνας, πολιορκήσε τη Νινευή, την πήρε και ισοπέδωσε με τη γη αυτό το πανύψηλο ανθρώπινο μνημείο επιμονή και δόξα. Κατόπιν, μετέφερε τα νικηφόρα όπλα του νότια, μέχρι που η Αίγυπτος κατέκτησε την Περσία, και επέστρεψε στην Εκβακτανία [sic] φορτωμένος με τεράστια λάφυρα και με αιχμαλώτους μονάρχες.

Υπό αυτόν τον μονάρχη, η Μηδία εγκαταστάθηκε στη μόνιμη και ισχυρή αυτοκρατορία της. Ο Κουαζάρης, μετά από βασιλεία 40 ετών, άφησε τον θρόνο του στον γιο του Αστυάγη, ο οποίος στη γραφή αποκαλείται Ασσουήρος. Ο Αστιάγης έδωσε την κόρη του Μαντάνη για γάμο με τον Καμβύση, έναν βασιλιά. . . της Περσίας. Ο καρπός αυτού του γάμου ήταν ο περίφημος Κύρος, ο πιο άψογος πρίγκιπας που μπορεί να καυχηθεί η αρχαία ιστορία.

ΠΕΡΣΙΑ: Ακριβώς νότια της Μηδίας βρισκόταν μια εκτεταμένη περιοχή εδάφους γνωστή στις αρχαίες και σύγχρονες γεωγραφίες με το όνομα Περσία [που τώρα ονομάζεται Ιράν, η οποία περιλαμβάνει επίσης αυτό που κάποτε ήταν Μηδία]. Οριοθετούνταν ανατολικά από την Ινδία, νότια από τις Ασσυριακές Αυτοκρατορίες [περιγράφεται πιο κατάλληλα ως οριοθετημένη στο Νότο από τον Περσικό Κόλπο και στη Δύση από τις Ασσυριακές αυτοκρατορίες], εκτεινόμενος πάνω από 1.800 μίλια σε μήκος και 1.000 σε πλάτος [που είναι περιγραφική της έκτασής της ως αυτοκρατορίας μετά την ανατροπή της Βαβυλώνας (536 π.Χ.) και την απόκτηση όλων των τεράστιων περιοχών που η τελευταία κυβέρνησε].

Μας λένε στη Γραφή ότι η Περσία, ή Παράς, όπως αποκαλείται από τον Δανιήλ, ονομαζόταν αρχαία Ελάμ. και ότι κατοικήθηκε από τον Ελάμ, τον γιο του Σημ, περίπου την εποχή που η Μηδία κατοικήθηκε από τον Μαδάι, στη διασπορά [από τη Βαβέλ].

Την εποχή του Αβραάμ, βρίσκουμε τον Χεδορλαομέρ, βασιλιά του Ελάμ ή της Περσίας, έναν σημαντικό μονάρχη στην εποχή του, έχοντας κατακτήσει πολλά βασίλεια της Ασίας. Από αυτή την περίοδο χάνεται η αυθεντική τους ιστορία. Πιθανότατα υποτάχθηκαν από τους Ασσύριους, οι οποίοι τα έφεραν όλα μπροστά τους και παρέμειναν μακροχρόνιο υποκείμενο. Στη συνέχεια ανέκτησαν την ελευθερία τους. αλλά σύντομα αναγκάστηκαν να το παραδώσουν ξανά στους Μήδους, όπως έχω ήδη παρατηρήσει, και παρέμειναν υποτελείς σε αυτούς, μέσω των ιθαγενών μοναρχών τους, μέχρι την εποχή του Κύρου. Ο Καμβύσης, από τη βασιλική οικογένεια του Αχαμεναία, παντρεύτηκε τη Μαντάνη, κόρη του Αστυάγη, βασιλιά της Μηδίας, και έγινε πατέρας του Κύρου, ο οποίος γεννήθηκε για να ελευθερώσει την πατρίδα του από τη σκλαβιά [στην Μήδο, την κυριαρχία του βασιλιά Αστυάγη. , ήταν σκληρός και δεν ήταν δημοφιλής ακόμη και μεταξύ των Μήδων], για να αποκαταστήσει την αιχμαλωσία της Ιερουσαλήμ και να ιδρύσει μια από τις πιο ισχυρές αυτοκρατορίες που υπήρξαν ποτέ στην Ασία.

II. Ο ΚΥΡΟΣ γεννήθηκε το προ Χριστού έτος 599. Σε ηλικία 12 ετών συνόδευσε τη μητέρα του Μαντάνη στην αυλή της Μηδίας. Ο Αστιάγης σύντομα γοητεύτηκε με την πολλά υποσχόμενη εμφάνιση του εγγονού του, σε τέτοιο βαθμό που τον κράτησε στη Μηδία, όπου παρέμεινε για τέσσερα ή πέντε χρόνια. Το νεαρό φυτό. . . υποσχέθηκε να γίνει ένας πανίσχυρος κέδρος. Η

ευγένεια της ιδιοσυγκρασίας του, η απλότητα της υποτίμησής του, η ειλικρίνεια της καρδιάς του, και πάνω απ' όλα, η ανδρεία του μπράτσου του, ενθουσίασαν τον θαυμασμό της αυλής, του στρατοπέδου και της αίθουσας. Οι Μήδοι, τόσο ευγενείς όσο και ευγενείς, απέδειξαν με την προσήλωσή τους ότι ο Κύρος άξιζε πλήρως, αν όχι προορισμένος, να φορέσει το στέμμα [κάτι που τελικά έκανε, ακόμη και πάνω τους, με τη βοήθεια ενός μέρους του δικού τους στρατού].

Σε ηλικία 17 ετών επέστρεψε στην αυλή του πατέρα του, ακολούθησε η στοργική ευλογία των Μήδων και έγινε δεκτός με ενθουσιασμό από τους γηγενείς Πέρσες. Στους ασήμαντους πολέμους που κατά καιρούς διεξήχθησαν με τα γειτονικά έθνη, ο Κύρος ήταν πάντα νικητής, πάντα αντάμειψε γενναιόδωρα τους γενναίους και πάντα λυπήθηκε τους κατακτημένους. Καθώς ο πατέρας του Καμβύσης προχωρούσε σε ηλικία, συνέδεσε σταδιακά τον Κύρο μαζί του στην κυβέρνηση, το βάρος της οποίας ήταν υποχρεωμένος να σηκώσει. Έτσι έζησε μέχρι τα 40 του χρόνια. Αλλά η ακμή της ζωής του δεν χάθηκε άσκοπα. μαζί του ξεκίνησε μια νέα εποχή στη στρατιωτική τακτική της Περσίας. Καθιερώθηκε ένα μάθημα πειθαρχίας που, σε σύντομο χρονικό διάστημα, κατέστησε τους Πέρσες τους καλύτερους στρατιώτες στην Ασία. Οι τέχνες της ειρήνης καλλιεργήθηκαν, ο πολιτισμός προχωρά γρήγορα και αυτός ο βάρβαρος, σκλαβωμένος και ασήμαντος λαός, κάτω από τη μεταμορφωτική ιδιοφυΐα του Κύρου, έγινε ξαφνικά τόσο τρομερός που κατηγορήθηκαν από τους γείτονές τους ότι ήδη φιλοδοξούσαν να κυριαρχήσουν στην Ασία.

ΚΥΡΟΣ ΚΑΙ ΚΥΑΞΑΡΗΣ: Ο Ασταγιάγης, ο βασιλιάς της Μηδίας, [αφού καθαιρέθηκε από την Περσία], πέθανε και άφησε την κυριαρχία του στον γιο του Κυαξάρη [τον οποίο μπορούμε να ονομάσουμε Κυαξάρη Β΄], ο οποίος ήταν μόνο ένα χρόνο μεγαλύτερος από τον Κύρο [με τον οποίο Μια στενή φιλία και σχέση πρέπει να αναπτύχθηκε κατά τη διάρκεια των ετών που ο Κύρος βρισκόταν στην αυλή στα Εκβάτανα, και φαίνεται ότι συνεχίστηκε πάντα μετά, παρά το γεγονός ότι καθαίρεσε τον Αστυάγη]. Nεriglissar, ο βασιλιάς της Βαβυλώνας, . . . θεώρησε ότι ο θάνατος του Αστυάγη ήταν μια ευνοϊκή κρίση για να στοχεύσει ένα εξοντωτικό χτύπημα στην αυξανόμενη δύναμη της Μηδίας, συγκέντρωσε έναν τεράστιο στρατό 250.000 ανδρών από τις πολυπληθείς περιοχές Δυτικά του Ευφράτη και τέθηκε επικεφαλής τους. Ο Κυαξάρης Β' ανέλαβε πρόσφατα τα ηνία της διακυβέρνησης [προφανώς με την έγκριση και τις ευλογίες του Κύρου], δικαίως ανησύχησε για τις εκτεταμένες προετοιμασίες τους, οι οποίες απείλησαν όχι μόνο να του στερήσουν το στέμμα και την αυτοκρατορία, αλλά ξαφνικά να σβήσουν τις κολακευτικές προσδοκίες του που θα έδιναν τα ΜΜΕ. άνοδος στην αυτοκρατορία της Ασίας [που προφανώς πίστευε ότι θα μπορούσε να γίνει σε συνεννόηση με την Περσία]. Ατρόμητος, όμως, από τη φοβερή κρίση, συγκέντρωσε γρήγορα τις δυνάμεις του, με την επίλυση της ακραίας αντίστασης, και έστειλε για βοήθεια στην Περσία, με τη ρητή απαίτηση να επενδυθεί ο Κύρος με τη διοίκηση των βοηθητικών.

Η ζήτηση ικανοποιήθηκε με άμεση συμμόρφωση. Από τον περιέργο τρόπο με τον οποίο ο Κύρος επέβαλε τον στρατό του, μπορούμε να υποθέσουμε ότι η περιεκτική του ιδιοφυΐα είχε ήδη αγκαλιάσει, αυτό το τεράστιο σχέδιο κατάκτησης που εκτέλεσε στη συνέχεια. . . . Όταν όλα στρατολογήθηκαν, ανήλθαν σε 31.000. Ένας στρατός που διορίστηκε έτσι, θα μπορούσε κάλλιστα να είναι ικανός για μεγάλα επιτεύγματα.

Επικεφαλής αυτού του σώματος, ο Κύρος ενώθηκε με τον θείο του Κυαζάρη, που ήδη ετοιμαζόταν να βαδίσει. Σε κοινή διοίκηση, κινήθηκαν προς τα σύνορα της Ασσυρίας, αφού ο Κύρος είχε μειώσει τον βασιλιά της Αρμενίας, από μια εξέγερση, απέκτησε στον πατέρα έναν αεικίνητο σύμμαχο και στον γιο, τον ενδιαφέροντα Τιγράνη, έναν φίλο.

Neriglissar, ο βασιλιάς της Βαβυλώνας, έχοντας συγκεντρώσει μια τεράστια δύναμη 200.000 ποδιών και 60.000 αλόγων, προχώρησε προς τη Μηδία και συνάντησε τους Μήδους και τους Πέρσες, όχι το ήμισυ του αριθμού τους, όχι μακριά από τα όρια των δύο αυτοκρατοριών. Δόθηκε γενική μάχη και ο Κύρος ήταν εντελώς νικητής. Διότι, παρόλο που ο Κυαζάρης είχε ισάξια εξουσία, εντούτοις η αριστοτεχνική ιδιοφυΐα του Κύρου απαίτησε και απέκτησε την αμέριστη τιμή της δάφνης.

Ο δύστυχος βασιλιάς της Βαβυλώνας σκοτώθηκε, . . . και το στρατόπεδό του εγκαταλείφθηκε στους Μήδους και τους Πέρσες. . . Ο θρόνος της Βαβυλώνας γέμισε αμέσως από τον Λαμποροσοάρχο, του οποίου οι σκληρότητες, σε λίγους μήνες, προέτρεψαν τους υπηκόους του να αναζητήσουν μια τελευταία επανόρθωση, θυσιάζοντάς τον στην εκδίκησή τους. . . . Στη θέση του στέφθηκε ο Βαλτάσαρ [γιος και συν-αντιβασιλέας του Ναβονίδη, ο οποίος απουσίαζε τις περισσότερες φορές, αφήνοντας το βάρος της διακυβέρνησης στον γιο του]. . . .

Στο μεταξύ, ο Κύρος ακολούθησε ένα σθεναρό σχέδιο επιχειρήσεων για τη μείωση των οχυρών των Ασσυρίων και σταδιακά προετοιμάζοντας μια ανεμπόδιση πορεία προς τη Βαβυλώνα. . . . η περίφημη μάχη της Θύμβρας . . . καθιέρωσε τη φήμη του ως ο πρώτος πολεμιστής στο θέατρο του κόσμου. Αυτή η μάχη έκρινε τη μοίρα της Μικράς Ασίας. Ο Κύρος κινήθηκε την περιουσία του: η Αραβία και η Συρία έπεσαν επιτυχώς μπροστά του, ώσπου η μεγάλη Βαβυλώνα στάθηκε μόνη στις όχθες του Ευφράτη και συνοφρυώθηκε τον κατακτητή, θυμωμένος με την προηγούμενη επιτυχία του και αψηφώντας τις μελλοντικές του προσπάθειες.

Στρατοπέδευσε μπροστά στην πόλη και άρχισε μια τακτική πολιορκία. . . . Σε κάποια απόσταση από την πόλη, υπήρχαν τεράστιες δεξαμενές, σκαμμένες για να δεχτούν το περιττό νερό του Ευφράτη και να αποτρέψουν τις θανατηφόρες συνέπειες περιστασιακών πλημμυρών. Πολλά κανάλια σχημάτιζαν μια επικοινωνία μεταξύ αυτών των δεξαμενών και του ποταμού. Ανοίγοντας αυτά τα κανάλια, το νερό θα μπορούσε εύκολα να απομακρυνθεί από τη φυσική του πορεία, η κοίτη του ποταμού να μείνει στεγνή και να ανοίξει ένα ελεύθερο πέρασμα στην καρδιά της πόλης.

Οι δημόσιες γιορτές των Βαβυλωνίων γενικά γιορτάζονταν με τις πιο εξωφρενικές ταραχές, μέθη και ασέβεια, και συχνά συνεχίζονταν αρκετές ημέρες χωρίς διάλειμμα. Ο Κύρος διάλεξε τη νύχτα που προηγήθηκε ενός από αυτά τα φεστιβάλ για την εκτέλεση του σχεδίου του. .

Ενώ ο Κύρος κατείχε αδιαμφισβήτητη την πόλη, [ο Θεός διέκοψε το ποτό και το γλέντι του Βαλτάσαρ και των αρχόντων και των κυριών του βασιλείου του με μια υπερφυσική γραφή στον τοίχο, που ερμηνεύτηκε γι' αυτόν από τον Δανιήλ ως σήμαινε ότι ο Βαλτάσαρ ζυγίστηκε στα

ζυγαριά και βρέθηκε θέλοντας, και το βασίλειό του διαιρέθηκε και δόθηκε στους Μήδους και τους Πέρσες].

Ο Κύρος βρισκόταν ήδη στις πύλες του παλατιού. Ο συναγερμός σήμανε και ο ασεβής Βαλτάσαρ, που ορμούσε από την αίθουσα, με το σπαθί στο χέρι, αντιμετώπισαν τους Πέρσες και κομματιάστηκαν αμέσως μαζί με όλους τους συνοδούς του.

Ο θάνατος του Βαλτάσαρ. . . έβαλε μια περίοδο στη δεύτερη Ασσυριακή Αυτοκρατορία, π.Χ. 536. Η μείωση της Βαβυλώνας ακολουθήθηκε από την υποταγή όλων των ασσυριακών εδαφών και η αυτοκρατορία του Κύρου οριοθετήθηκε Βορρά από την Κασπία και τη Μαύρη Θάλασσα, ανατολικά από την Ινδία, νότια από την Αραβία Θάλασσα [Περσικός Κόλπος] και Αιθιοπία, και Δυτικά από τη Λιβύη, τη Μεσόγειο και το Αρχιπέλαγος. κατανοώντας τη Μικρά Ασία, τη Συρία, την Αίγυπτο, την Αραβία, την Ασσυρία, την Αρμενία, τα Μέσα και την Περσία. Ο Κύρος και ο Κουαζάρης, ή, όπως τον αποκαλούν στη Γραφή, ο Δαρείος ο Μήδος, σε σύντομο χρονικό διάστημα καθιέρωσαν την κυβέρνηση σε ακίνητη βάση. Διαίρεσαν την αυτοκρατορία σε 120 επαρχίες, σύμφωνα με τον προφήτη, και διόρισαν σατράπες, ή κυβερνήτες πάνω τους. . . .

Ο ΚΥΡΟΣ ΜΟΝΟΣ: Δύο χρόνια μετά την πτώση της Βαβυλώνας, ο Κουαζάρης, ο θεός, και ο Καμβύσης, ο πατέρας του Κύρου, πέθαναν και έμεινε μοναδικός κύριος της νέας αυτοκρατορίας, το 534 π.Χ.

ΠΕΡΑΙΤΕΡΩ ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΔΑΡΕΙΟ ΤΟΝ ΜΗΔΑ

1. ΙΩΣΗΦΟΣ: «... αλλά όταν η Βαβυλώνα καταλήφθηκε από τον Δαρείο, και όταν αυτός, με τον συγγενή του τον Κύρο, έβαλαν τέλος στην κυριαρχία των Βαβυλωνίων, ήταν εξήντα δύο ετών. Ήταν γιος του Αστυάγη. , και είχε άλλο όνομα μεταξύ των Ελλήνων». (Αντ.Χ, 11, 4.)

2. ΣΧΟΛΙΟ ΑΜΒΩΝΟΥ: "Η θεωρία που έχει λάβει τη μεγαλύτερη υποστήριξη μεταξύ εκείνων που διατηρούν την αρχαία ημερομηνία για τον Δανιήλ είναι ότι ο Δαρείος ο Μήδος είναι ο Κουαζάρης Β'" -- επομένως, γιος του Αστυάγη και θεός του Κύρου.

"Γνωρίζουμε ότι το "Gobaru" ή "Oybaru" -- "Gobryas" στα ελληνικά -- διορίστηκε κυβερνήτης από τον Κύρο όταν κατέκτησε τη Βαβυλώνα, και ότι, στο σενάριο των μνημείων Sindschirli, ο Gobryas, _____ ή _____, δεν είναι σε αντίθεση με τον Δαρείο, _____." ΣΗΜΕΙΩΣΗ: Τα κενά αντικαθιστούν σενάρια που δεν μπορούν να αντιγραφούν με τον εξοπλισμό μας.

3. ΔΙΕΘΝΗΣ ΠΡΟΤΥΠΗ ΒΙΒΛΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ (αναφέρεται χωρίς τη χρήση εισαγωγικών): Ο Δαρείος ο Μήδος (Δαν.6:1· 11:1) ήταν γιος του Ασσουήρου (Ξέρξης) του σπέρματος των Μήδων (Δαν.9:1). Έλαβε την κυβέρνηση του Βαλτάσαρ του Χαλδαίου μετά το θάνατο αυτού του πρίγκιπα (Δαν.5:30-31, 6:1) και έγινε βασιλιάς του βασιλείου των Χαλδαιών.

Από το Δαν.6:28 μπορούμε να συμπεράνουμε ότι ο Δαρείος ήταν βασιλιάς ταυτόχρονα με τον Κύρο. Έξω από το βιβλίο του Δανιήλ, δεν αναφέρεται ονομαστικά ο Δαρείος ο Μήδος, αν και υπάρχουν καλοί λόγοι για να τον ταυτίσουμε με τον Gubaru, ή τον Ugbaru, τον κυβερνήτη του Gutium, ο οποίος λέγεται στο Χρονικό Nabunaid-Cyrus ότι διορίστηκε από Ο Κύρος ως κυβερνήτης της Βαβυλώνας μετά τη σύλληψή της από τους Χαλδαίους.

(α) Το Gubaru είναι πιθανώς μετάφραση του Darius. Τα ίδια ριζοσπαστικά γράμματα στα αραβικά σημαίνουν «βασιλιάς», «αναγκαστικός» και «συγκράτηση». Στα εβραϊκά, τα παράγωγα της ρίζας σημαίνουν «κύριος», «ερωμένη» ή «βασιλίτσα»: στα αραμαϊκά, «ισχυρός», «παντοδύναμος».

(β) Το Γούτιο ήταν μια χώρα βόρεια της Βαβυλώνας και ήταν κατά πάσα πιθανότητα την εποχή του Κύρου τμήμα της επαρχίας Μηδίας.

(γ) Αλλά ακόμα κι αν το Γούτιο δεν ήταν μέρος της Μηδίας εκείνη την εποχή, ήταν η συνήθεια των Περσών βασιλιάδων να διορίζουν Μήδους καθώς και Πέρσες σε σατραπίες και στη διοίκηση των στρατευμάτων. Ως εκ τούτου, ο Darius -Gubaru μπορεί να ήταν Μήδος, ακόμα κι αν ο Gutium δεν ήταν μέρος των Media.

(δ) Εφόσον ο Δανιήλ δεν αποκαλεί ποτέ τον Δαρείο τον Μήδο βασιλιά της Μηδίας, δεν έχει σημασία ποιος μπορεί να ήταν ο τίτλος ή η θέση του πριν γίνει βασιλιάς στο βασίλειο των Χαλδαιών. Εφόσον το βασίλειο των Χαλδαιών δεν περιλάμβανε ποτέ ούτε τη Μηδία ούτε την Περσία, δεν υπάρχει καμία απολύτως απόδειξη στο Βιβλίο του Δανιήλ ότι ο συγγραφέας του σκόπευε ποτέ να υπονοήσει ότι ο Δαρείος ο Μήδος κυβέρνησε ποτέ [ή δεν είχε κυριαρχήσει] ούτε στη Μηδία ούτε στην Περσία. [Απλώς δεν είπε τίποτα για τους προκατόχους του εκτός από το ότι ήταν Μήδος, αλλά ξεκαθάρισε ότι ήταν εξέχουσα προσωπικότητα στη σύμπραξη Μήδων και Περσών.]

(ε) Το ότι ο Gubaru ονομάζεται κυβερνήτης (rihatu), και ο Δαρείος ο Μήδος, βασιλιάς, δεν αποτελεί αντίρρηση για την ταύτισή του. γιατί στις αρχαίες αλλά και στις σύγχρονες ανατολίτικες αυτοκρατορίες, οι κυβερνήτες των επαρχιών και των πόλεων ονομάζονταν συχνά βασιλιάδες. Επιπλέον, στην αραμαϊκή γλώσσα, δεν μπορεί να βρεθεί πιο κατάλληλη λέξη από το «βασιλιάς» για να προσδιορίσει τον άρχοντα ενός υποβασιλείου ή μιας επαρχίας της αυτοκρατορίας.

(στ) Το ότι ο Δαρείος λέγεται ότι είχε 120 σατράπες κάτω από αυτόν δεν έρχεται σε αντίθεση με αυτό. γιατί η περσική λέξη «satrap» είναι αόριστη, ακριβώς όπως η αγγλική λέξη «κυβερνήτης». Εξάλλου, ο Gubaru λέγεται ότι διόρισε τον rihatu υπό τον εαυτό του. Αν το βασίλειο των Χαλδαιών που έλαβε ήταν τόσο μεγάλο όσο αυτό του Σαργών [722-705 π.Χ., «βασιλιάς της Ασσυρίας» (Ησαΐας 20:1), μπορεί εύκολα να είχε διορίσει 120 από αυτούς τους υποάρχοντες· επειδή ο Σαργών ονομάζει 117 υποτελείς πόλεις και χώρες στις οποίες διόρισε τους νομάρχες και τους κυβερνήτες του.

(ζ) Οι λαοί, τα έθνη και οι γλώσσες του κεφαλαίου 6 δεν αντιτίθενται σε αυτήν την ταύτιση. γιατί η ίδια η Βαβυλωνία εκείνη την εποχή κατοικούνταν από Χαλδαίους, Άραβες, Αραμίους και Εβραίους, και το βασίλειο των Χαλδαιών αγκάλιαζε επίσης τους Ασσύριους, τους Ελαμίτες, τους Φοίνικες και άλλους εντός των ορίων του.

(η) Αυτή η ταύτιση υποστηρίζεται περαιτέρω από το γεγονός ότι δεν υπάρχει άλλο πρόσωπο γνωστό στην ιστορία που να μπορεί να εννοηθεί. Κάποιοι, πράγματι, σκέφτηκαν ότι ο Δαρείος ο Μήδος ήταν μια αντανάκλαση στο παρελθόν του Δαρείου Υστάσπη. αλλά αυτό καθίσταται αδύνατο, καθώς ο χαρακτήρας, οι πράξεις και η αυτοκρατορία του Δαρείου Ιστάσπη, που μας είναι καλά γνωστά από τα δικά του μνημεία και από τους Έλληνες ιστορικούς, δεν μοιάζουν με όσα λέει ο Δανιήλ για τον Δαρείο τον Μήδο.

[Τέλος αποσπάσματος από την International Standard Bible Encyclopedia.]

ΥΣΤΕΡΟΓΡΑΦΟ

Επισυνάπτεται μια ακόμη σελίδα με ένα γράφημα από το ΛΕΞΙΚΟ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗΣ ΒΙΒΛΙΟΥ (1980), με τροποποιημένους σχολιασμούς. Αντιπροσωπεύουν σχεδόν αυτό που θα είχε ειπωθεί στους αρχικούς σχολιασμούς αν δεν υπήρχε μια εσφαλμένη ανάμνηση μιας από τις Διαλέξεις του Whelsey που δημοσιεύθηκαν στο Millennial Harbinger του Σεπτεμβρίου 1830, σχετικά με μια ιστορία της Μηδο-Περσικής Αυτοκρατορίας.

ΦΥΛΟΛΟΓΙΚΗ ΣΗΜΕΙΩΣΗ ΓΙΑ ΤΟΝ ΞΕΡΞΗ ΚΑΙ ΤΟΝ ΑΧΑΣΟΥΗΡΟ

Η ορθογραφία Ξέρξης είναι μια προσπάθεια μεταγραφής στα ελληνικά, και από αυτήν στα αγγλικά, της περσικής λέξης Khshayarsha. Η ίδια λέξη στα εβραϊκά πήρε μια μορφή που τελικά φωνήθηκε έτσι ώστε να παράγει το Ahashawerosh και να αποδοθεί στα αγγλικά ως Ahasuerus. Η εβραϊκή λέξη, και πιθανώς η περσική, λέγεται ότι σήμαινε «βασιλιάς». Θα μπορούσε να χρησιμοποιηθεί είτε ως όνομα είτε ως τίτλος. Χρησιμοποιείται στο Βιβλίο της Εσθήρ με μια άλλη εβραϊκή λέξη που σημαίνει βασιλιάς ή σύμβουλος, έτσι ώστε να έχουμε την έκφραση «βασιλιάς Ασσουήρη» (1;2,9,16,19; 2:1,12,16,21; 3: 1,6,7,8,12, 6:2

Κεφάλαιο 4

Προφητεία - Βασιλεία Daniel Κεφάλαιο 7

1. Όπως απεικονίζεται από τον Δανιήλ: Αυτό το κεφάλαιο περιέχει ένα όνειρο και οράματα συγκρίσιμα σε σημασία με το όνειρο του Ναβουχοδονόσορ στο Κεφάλαιο 2, αλλά με ορισμένες πρόσθετες πτυχές. Στα οράματα του Δανιήλ είδε τέσσερα θηρία που αντιπροσώπευαν τέσσερα διαδοχικά παγκόσμια βασίλεια, που αντικαταστάθηκαν από ένα αιώνιο βασίλειο που ελήφθη στον ουρανό από «τους αρχαίους των ημερών» από «ένα που μοιάζει με γιο ανθρώπου». Κατά κοινή συναίνεση αντιπροσωπεύουν τα ίδια βασίλεια που συμβολίζονται στο όνειρο του Ναβουχοδονόσορα, ξεκινώντας από τη Βαβυλωνία και με τον Ναβουχοδονόσορ ως βασιλιά της. Σύμφωνα με τον Δανιήλ, αυτό το βασίλειο δόθηκε στους «Μήδους και τους Πέρσες»

(5:28), που αντιπροσωπεύονται εδώ και αλλού ως ένα βασίλειο των συνδυασμένων λαών (βλέπε 6:8,12,15· Εσθήρ 1:1-3,14 ,18-20, 10-2) -- μια Μηδοπερσική αυτοκρατορία, αν θέλετε. Και όταν κατέλαβε τη Βαβυλωνιακή αυτοκρατορία, ο Δαρείος ο Μήδος έλαβε το βασίλειο (5:28· πρβλ. 11:1). Στη συνέχεια, μέσα σε δύο χρόνια, σύμφωνα με την κοσμική ιστορία, όταν ο τελευταίος ήταν νεκρός, ο Δανιήλ μιλά για τη «βασιλεία του Κύρου του Πέρση» ως εξής (6:28, πρβλ. 10:1).

2. Όπως ερμηνεύεται από συντηρητικούς προτεστάντες εναντίον ρωμαιοκαθολικών και φιλελεύθερων: Η παραδοσιακή άποψη των προτεσταντών ερμηνευτών ήταν ότι τα τέσσερα διαδοχικά βασίλεια των κεφαλαίων 2 και 7 ήταν η Βαβυλωνιακή, η Μηδο-Περσική, η Ελληνική (ή Μακεδονική) και η Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία, με το πέμπτο παγκόσμιο βασίλειο είναι αυτό του Χριστού, που ιδρύθηκε την εποχή των Ρωμαίων βασιλιάδων. Αλλά οι Ρωμαιοκαθολικοί και οι φιλελεύθεροι διερμηνείς θεωρούν ως επί το πλείστον τους Μήδους και τους Πέρσες ως δύο αυτοκρατορίες αντί για μία, καθιστώντας έτσι την Ελληνική Αυτοκρατορία ως την τέταρτη και το Ισραήλ την πέμπτη. Οι Ρωμαιοκαθολικοί το κάνουν κυρίως για να αντικρούσουν την παραδοσιακή προτεσταντική ερμηνεία ότι το «μικρό κέρατο» του τέταρτου θηρίου (7:8,19-26) αντιπροσωπεύει τον Παπισμό και τη σχέση του με τη Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία. Και οι φιλελεύθεροι μη Καθολικοί ερμηνευτές το κάνουν επειδή δεν πιστεύουν σε προγνωστικές προφητείες, τις οποίες θα έπρεπε να παραδεχτούν εάν παραδέχονταν ότι η τέταρτη παγκόσμια αυτοκρατορία των Κεφαλαίων 2 και 7 είναι αυτή της Ρώμης. Διότι η Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία δεν διαδέχτηκε την Ελληνική μέχρι τον πρώτο αιώνα π.Χ., με την υποταγή της Συρίας το 63 π.Χ. και της Αιγύπτου το 30 π.Χ., και υποστηρίζουν ότι το Βιβλίο του Δανιήλ γράφτηκε τον δεύτερο αιώνα π.Χ.

3. Φιλελεύθερες και καθολικές ερμηνείες μη βιώσιμες και αναποτελεσματικές: Το να κάνει την ελληνική αντί για τη ρωμαϊκή αυτοκρατορία να είναι η τέταρτη που επιδιώκει ο Δανιήλ σε καμία περίπτωση δεν λύνει το πρόβλημα για τους Καθολικούς και τους φιλελεύθερους. Διότι ο Δανιήλ περιγράφει μόνο τρεις παγκόσμιες αυτοκρατορίες, όχι τέσσερις, για να διαδεχτούν τη Βαβυλωνιακή, ενώ η κοσμική ιστορία καθιστά φανερό ότι η Ρωμαϊκή ήταν επίσης μια παγκόσμια αυτοκρατορία και η τελευταία που διαδέχτηκε τη Βαβυλωνιακή.

Επίσης, κατά τη διάρκεια της ύπαρξης του τέταρτου διαδοχικού παγκόσμιου βασιλείου, ο Θεός του ουρανού επρόκειτο να δημιουργήσει ένα παγκόσμιο βασίλειο που δεν θα καταστραφεί ούτε θα καταληφθεί από άλλο λαό (2:34-35· 44-45· 7:13-14 ,27). Αυτό οι φιλελεύθεροι και οι καθολικοί θα έκαναν το βασίλειο του Ισραήλ. Αλλά αυτό δεν είχε στηθεί στις ημέρες των Ελλήνων βασιλιάδων. Είχε ιδρυθεί στο Σινά τον 15ο αιώνα π.Χ. και τελείωσε το 70 μ.Χ. με την καταστροφή της Ιερουσαλήμ από στρατούς της Ρώμης, την εποχή των Ρωμαίων βασιλιάδων ή αυτοκρατόρων. Και αν θεωρήσουμε ότι η αρχή του έγινε τον 2ο αιώνα π.Χ., όταν ο Ιούδας Μακκαβαίος και οι οπαδοί του απέκτησαν την ανεξαρτησία του από το συριακό τμήμα της ελληνικής αυτοκρατορίας, όπως κάνουν οι προαναφερθέντες ερμηνευτές, τελείωσε ακόμα το 70 μ.Χ. και δεν ήταν αιώνιο. Ούτε ήταν ποτέ ένα παγκόσμιο βασίλειο.

Επιπλέον, αν σκεφτούμε το πέμπτο διαδοχικό παγκόσμιο βασίλειο ως του Χριστού του πνευματικού Ισραήλ, όπως πρέπει να ήταν -- όχι αυτού του κόσμου (Ιωάννης 18:36) -- δεν

ιδρύθηκε παρά τις ημέρες των Ρωμαίων βασιλιάδων. Διότι ο Ιωάννης ο Βαπτιστής και ο Ιησούς και οι μαθητές του, πριν από το θάνατο του Ιησού, το κήρυτταν ως «προσεγγίσιμο» (Ματθ.3:2· 4:17' 10:7) ή «ήλθε κοντά σας» (Λουκάς 10 :7, 11). Περίπου έξι μήνες πριν από τη σταύρωση και την ανάστασή του, ο Ιησούς δήλωσε ότι «υπάρχουν μερικοί από αυτούς που στέκονται δίπλα τους, που δεν θα γευτούν καθόλου θάνατο, μέχρι να δουν τη βασιλεία του Θεού να έρχεται με δύναμη» (Μάρκος 9:1). Στη συνέχεια, μετά την ανάστασή του, διαβεβαίωσε τους αποστόλους του ότι «θα λάβετε δύναμη όταν το Άγιο Πνεύμα έρθει επάνω σας» (Πράξεις 1:8), στο οποίο είχε πει ότι θα βαφτίζονταν «όχι πολλές μέρες από τότε» (εδ. 5). Και, την Πεντηκοστή, δέκα ημέρες μετά την ανάληψή του στους ουρανοί, «πλημμύρισαν όλοι με Άγιο Πνεύμα και άρχισαν να μιλούν σε άλλες γλώσσες καθώς το Πνεύμα τους έδωσε να ομιλούν» (Πράξεις 2:1-4). Η δύναμη του Πνεύματος συνέχισε να εκδηλώνεται με «πολλά θαύματα και σημεία [που] έγιναν μέσω των αποστόλων» (εδ.43).

Επιπλέον, η μητέρα του Ιησού είχε ειπωθεί πριν γεννηθεί, ότι «θα είναι μεγάλος και θα ονομαστεί Υιός του Υψίστου· και ο Κύριος ο Θεός θα του δώσει τον θρόνο του πατέρα του Δαβίδ· και θα βασιλέψει. Πάνω από τον οίκο του Ιακώβ [Ισραήλ] για πάντα και η βασιλεία του δεν θα έχει τέλος» (Λουκάς 1:32-33). Και την Πεντηκοστή, με έμπνευση του Αγίου Πνεύματος, κηρύχθηκε ότι είχε αναστηθεί από τους νεκρούς και αναλήφθηκε στον ουρανό για να καθίσει στο θρόνο του Δαβίδ (Πράξεις 2:22-36) -- δηλαδή για να κυβερνήσει τον λαό του Θεού, πνευματικό Ισραήλ, για τον Θεό, όπως είχε κάνει ο Δαβίδ κυβερνώντας τον σαρκικό Ισραήλ. Μετά από αυτό, «οι άγιοι και οι πιστοί εν Χριστώ αδελφοί» λέγεται ότι ελευθερώθηκαν από τη δύναμη του σκότους και «μεταφράστηκαν... στη βασιλεία του Υιού της αγάπης του [του Θεού]» (Κολοσσαείς 1:2, 13).). Και όταν ο Ιωάννης έγραψε την Αποκάλυψη κοντά στο τέλος του πρώτου χριστιανικού αιώνα, είπε στους Χριστιανούς αναγνώστες του: «Εγώ ο Ιωάννης, [είμαι] αδελφός σας και μέτοχος μαζί σας στη θλίψη και τη βασιλεία και την υπομονή που είναι στον Ιησού» (1: 9). Με άλλα λόγια, η βασιλεία του Χριστού υπήρχε και αποτελούταν από εκείνους που ήταν «εν τω Ιησού» -- δηλαδή εκείνους που είχαν κοινωνία μαζί του και υπάκουαν σε αυτόν. Και όλα αυτά ήταν επί των ημερών των Ρωμαίων βασιλιάδων, όχι των Ελλήνων βασιλιάδων.

4. Συμπέρασμα και Συνέπειες: Ως εκ τούτου, φαίνεται αναπόφευκτο ότι η Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία ήταν το τέταρτο βασίλειο του Δανιήλ 2 και 7, κατά την ύπαρξη του οποίου ο Θεός του ουρανού θα έστηνε ένα παγκόσμιο και αιώνιο βασίλειο. «Στις ημέρες εκείνων [των Ρωμαίων] βασιλιάδων θα στήσει ο Θεός του ουρανού ένα βασίλειο που δεν θα καταστραφεί ποτέ, ούτε η κυριαρχία του θα αφεθεί σε άλλο λαό· αλλά θα σπάσει σε κομμάτια και θα καταστρέψει όλα αυτά τα βασίλεια [το τέσσερις προηγούνται], και θα μείνω για πάντα» (2:44). Και αυτό περιλαμβάνει συνέπειες σχετικά με τις διαιρέσεις και τα «δέκα κέρατα» και ένα άλλο «μικρό κέρατο» του τέταρτου θηρίου ή του βασιλείου, είτε μπορούμε να τα αναγνωρίσουμε με βεβαιότητα είτε όχι.

5. Διαιρέσεις του Τέταρτου Βασιλείου: Στο Δανιήλ 2, το τέταρτο βασίλειο αντιπροσωπεύονταν από τα πόδια και τα πόδια (πιθανώς δύο) και τα δάχτυλα των ποδιών (πιθανώς δέκα) της εικόνας της οποίας ονειρεύτηκε ο Ναβουχοδονόσορ. Αυτά αναμφίβολα αντιπροσώπευαν τη διαίρεση της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας στην ανατολική και τη δυτική κυριαρχία της,

αποτελούμενη από «δέκα» βασιλεία ή επαρχίες. Στο Δανιήλ 7, το τέταρτο βασίλειο παριστάνεται ως ένα θηρίο με δέκα κέρατα (έναντι 7,20, 24), τα οποία λέγονται ότι είναι «δέκα βασιλιάδες» (και, φυσικά, οι κυριαρχίες τους) που προέρχονται από ή από μέσα και περιγράφονται ως μέρος του εν λόγω βασιλείου (εδ.24). Και στην Αποκάλυψη 17, φαίνεται πάλι να έχουμε την Αυτοκρατορική Ρώμη να παριστάνεται ως θηρίο με «δέκα κέρατα» (έναντι 3, 12, 16). Αυτοί αντιπροσώπευαν δέκα βασιλιάδες που την εποχή που γράφτηκε η Αποκάλυψη δεν είχαν λάβει ακόμη τα βασίλειά τους, αλλά θα τα λάμβαναν εγκαίρως για να βασιλέψουν με το θηρίο και ως μέρος του βασιλείου ή της αυτοκρατορίας του για ένα σύντομο χρονικό διάστημα που περιγράφεται ως «μία ώρα» (vs .12-17), πριν από την καταστροφή της εν λόγω αυτοκρατορίας.

6. Ταυτότητα των «Δέκα Κέρατων»: Ο αριθμός «δέκα» μπορεί να μην προορίζεται ακριβώς για δέκα, αλλά μπορεί να είναι ένας στρογγυλός αριθμός που συμβολίζει το σύνολο ενός αόριστου αλλά καλού αριθμού. Και μεταξύ εκείνων που πιστεύουν ότι εννοείται ακριβώς δέκα, δεν υπάρχει ομοφωνία ως προς το ποιοι το αποτελούν. Αυτό ισχύει για όσους θεωρούν, λανθασμένα πιστεύουμε, ότι ο Ελληνικός είναι το τέταρτο βασίλειο. Για παράδειγμα, ο Calumet ονομάζει μεμονωμένους βασιλιάδες ως: (1) Σέλευκος Νικάτωρ, (2) Αντίοχος Σώτερ, (3) Αντίοχος Θεός, (4) Αντίοχος Καλλίνικος, (5) Σέλευκος Κεραούνος, (6) Αντίοχος ο Μέγας, (7) Σέλευκος Ο Φιλόπατρος, αδελφός του Αντίοχου Επιφάνη, (8) ο Λαομέδοντας, ο Μυτιληναίος, στον οποίο είχαν ανατεθεί η Συρία και η Φοινίκη, (9) η Αντιγόνη και (10) ο γιος του τελευταίου, ο Δημήτριος, που κατείχε αυτές τις επαρχίες, με τους τίτλους των βασιλέων. Άλλοι εγκαταλείπουν τον Δημήτριο και ξεκινούν με τον Μέγα Αλέξανδρο ή κάνουν κάποια άλλη παραλλαγή. Και όλοι έχουν ένα μείγμα προκατόχων και συγχρόνων, ενώ οι γραφές φαίνεται να τους κάνουν όλους σύγχρονους.

Υπάρχει η ίδια έλλειψη ομοφωνίας μεταξύ εκείνων που θεωρούν, σωστά πιστεύουμε, ότι η Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία είναι το τέταρτο βασίλειο του Δανιήλ 2 και 7. Ο Adam Clarke, για παράδειγμα, λέει «υπολογίζονται έτσι:» (1) Η Ρωμαϊκή Σύγκλητος, (2) Έλληνες, στη Ραβέννα, (3) Λομβαρδοί, στη Λομβαρδία, (4) Οι Ούννοι, στην Ουγγαρία, (5) οι Αλεμάν, στη Γερμανία, (6) οι Φράγκοι, στη Γαλλία, (7) οι Βουργουνδοί, στη Βουργουνδία, (8) Οι Σαρακηνοί, στην Αφρική και μέρος της Ισπανίας, (9) οι Γότθοι, σε άλλα μέρη της Ισπανίας, και (10) οι Σάξονες, στη Βρετανία. Η μνημειώδης Εισαγωγή του Χορν στην Κριτική Μελέτη και τη Γνώση των Αγίων Γραφών (1889) δίνει πέντε λίστες από ισάριθμους επιφανείς μελετητές, κανένας από τους οποίους δεν είναι ακριβώς ίδιοι, αν και όλοι έχουν κάποια κοινά.

Και η Βιβλική Ανάλυση του Στράουμπ (1935), με μεγάλη αξία συνολικά, απαριθμεί τα ακόλουθα με ακόμη περισσότερες διαφορές και με συνημμένες ημερομηνίες: (1) The Franks, AD 360-749; (2) Ostro-Goths, AD 385-523; (3)

Visi-Goths, AD 398-419; (4) Vandals, AD 429-533; (5) Βουργουνδοί, AD 419-534; (6) Saxons, AD 449-457; (7) Suevi, AD 409-585; (8) Gepidi, AD 453-566; (9) Lombards, AD 568-774; και (10) Ανατολική Αυτοκρατορία, AD 595-1453.

Γιατί ο Στράουμπ έχει την Ανατολική Αυτοκρατορία που ξεκίνησε το 595 μ.Χ., δεν είναι προφανές. Αλλά μπορεί να είναι ένα τυπογραφικό λάθος, με σκοπό το AD 395. Διότι εκείνη την ημερομηνία, με το θάνατο του αυτοκράτορα Θεοδοσίου, πέμπτου διαδόχου του Μεγάλου Κωνσταντίνου, η Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία μοιράστηκε μεταξύ των δύο γιων του, του Αρκάδιου και του Ονόμου -- στον Αρκάδιο δόθηκε το ανατολικό μισό με πρωτεύουσά του την Κωνσταντινούπολη και στην Ονώρο το δυτικό μισό με πρωτεύουσά του τη Ρώμη. Η Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία της Δύσης έληξε το 496 μ.Χ. Αλλά η Ανατολική Αυτοκρατορία, ή Ανατολική Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία, που ονομάζεται επίσης Βυζαντινή Αυτοκρατορία, διήρκεσε μέχρι την άλωση της Κωνσταντινούπολης από τους Τούρκους το 1453 μ.Χ.

Ονομάστηκε Βυζαντινή Αυτοκρατορία από την ελληνική πόλη Βυζάντιο στο στενό του Βοσπόρου που χωρίζει την Ευρώπη από την Ασία, ξαναχτίστηκε, οχυρώθηκε και μετονομάστηκε από τον Κωνσταντίνο, ο οποίος την ανέφερε ως Νέα Ρώμη και την έκανε πρωτεύουσα ολόκληρης της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας. που παρέμεινε μέχρι την προαναφερθείσα κατάτμηση της αυτοκρατορίας. Μετά από αυτή τη διχοτόμηση, το ρωμαϊκό δίκαιο και πολλές από τις αρχαίες ρωμαϊκές παραδόσεις παρέμειναν στην Ανατολή, αν και σύντομα τα Λατινικά έδωσαν τη θέση τους στην ελληνική ως τη λαϊκή γλώσσα, και η ζωή και η τέχνη έγιναν όλο και πιο ανατολίτικοι. Η εκκλησία γινόταν επίσης ολοένα και πιο διαφορετική στην Ανατολή και τη Δύση, προκαλώντας πολλές διχόνοιες και, τέλος, μια επίσημη διάλειμμα και αφορισμό το 1054 μ.Χ. που συνεχίστηκε από τότε.

Η ουσία, ωστόσο, όσον αφορά τους «δέκα» βασιλιάδες ή βασίλεια φαίνεται να είναι ότι δεν μπορούμε να γνωρίζουμε ακριβώς ποιοι ή τι ήταν, εάν ο αριθμός είναι κυριολεκτικός και καθορισμένος αντί για συμβολικός. Όχι μόνο οι συγκεκριμένες ρυθμίσεις που έχουν καταλήξει οι άνδρες δεν συμφωνούν μεταξύ τους, αλλά καμία από αυτές δεν φαίνεται να πληροί όλες τις προϋποθέσεις της γραφής.

Τόσο στον Δανιήλ όσο και στην Αποκάλυψη, αποτελούν αναπόσπαστο μέρος της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας πριν από τη διάλυσή της, και όλοι συμμετέχουν στον πόλεμο εναντίον των «αγίων» (Δανιήλ) και του «Αρνιού», του «Κύριου των κυρίων και Βασιλιά των Βασιλέων». » και αυτοί «μαζί του» (Αποκάλυψη). Και στην Αποκάλυψη, όχι μόνο το Αρνί και όσοι ήταν μαζί του τους νίκησαν, αλλά και αυτοί, με τη σειρά τους, μισούσαν την πόλη της πόρνης (Ειδωλολατρική Ρώμη) και την έκαναν έρημη ως διαφθοροποιό και καταδιωκτική οντότητα -- ως εκ τούτου, φαίνεται να αντιπροσωπεύουν κυριαρχίες που έγιναν χριστιανικές και βοήθησαν στην υποταγή του παγανισμού στην αυτοκρατορία πριν η τελευταία καταρρεύσει. Και στον Δανιήλ, η κυριαρχία μεταφέρθηκε από τους εχθρούς των αγίων στους ίδιους τους αγίους, όπως συνέβαινε στη Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία όταν ο Χριστιανισμός θριάμβευσε επί του παγανισμού. Έτσι, όπου ο Δανιήλ και η Αποκάλυψη διαφέρουν ελαφρώς στη λεπτομέρεια, απλώς συμπληρώνουν παρά αντιφάσκουν μεταξύ τους.

Στην Αποκάλυψη, το «δέκα» ήταν αρχικά μέρος του «θηρίου» για «μία ώρα» πριν πάει «στην απώλεια» και ενώ βρισκόταν ακόμη σε πόλεμο εναντίον των αγίων. Αλλά οι Λομβαρδοί, που αναφέρονται σε όλους σχεδόν τους καταλόγους που αναφέρονται παραπάνω, δημιουργήθηκαν ως βασίλειο, σύμφωνα με τον Στράουμπ, το 568 μ.Χ. και συνεχίστηκαν μέχρι

το 774 μ.Χ., η ημερομηνία έναρξης του οποίου ήταν μετά την πτώση του δυτικού τμήματος της αυτοκρατορίας το μ.Χ. 496. Και ήταν ακόμη πολύ περισσότερο μετά την παύση της αυτοκρατορίας τον τέταρτο αιώνα μ.Χ. (δεκαετία 300) να είναι διώκτης των Χριστιανών. Στην πραγματικότητα, οι ημερομηνίες έναρξης όλων των «δέκα» όπως αναφέρονται από τον Straub [AD 360, 385, 398, 429, 419, 449, 409, 453, 568, και 595] είναι πολύ αργά για ανάμειξη στους αυτοκρατορικούς διωγμούς των Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία) εκτός από την αποτυχημένη προσπάθεια του αποστάτη αυτοκράτορα Ιουλιανού, μ.Χ., 361-63, στην οποία μόνο οι Φράγκοι, 360-749 μ.Χ., θα μπορούσαν να συμμετάσχουν αλλά δεν συμμετείχαν, στο βαθμό που έχουμε στοιχεία). Επιπλέον, η «Ανατολική Αυτοκρατορία» αυτή καθαυτή, που είχε την επίσημη αρχή της με χωριστούς αυτοκράτορες το 395 μ.Χ., δεν ήταν ποτέ διώκτης των Χριστιανών, αλλά φίλος και προστάτης τους.

Τέλος, εκτός από την έλλειψη ανάμειξης σε αυτοκρατορικές διώξεις, δημιουργήθηκαν και οι δέκα όπως καταγράφονται από τον Στράουμπ (με λίγο περισσότερο από τους μισούς διπλότυπους σε άλλους καταλόγους) -- εκτός από τους Λομβαρδούς και την Ανατολική Αυτοκρατορία (μόνο για τους Λομβαρδούς, αν Η ημερομηνία έναρξης του Στράουμπ για την Ανατολική Αυτοκρατορία διορθώθηκε) -- πριν τελειώσει η Δυτική Αυτοκρατορία, από το 360 μ.Χ. έως το 453 ή από το 116 έως το 23 χρόνια πριν από την πτώση της. Τώρα -- αν μια μέρα αντιστοιχεί σε ένα χρόνο, όπως συχνά υπολογίζεται -- η μία ώρα που καθένα από αυτά είχε εξουσία με το θηρίο θα ήταν είτε 1/12 είτε 1/24 της ημέρας -- επομένως, είτε ένας μήνας είτε 1/2 μηνες! -- που φαίνεται αρκετά παράλογο, όχι μόνο λόγω της υπερβολικής συντομίας αλλά κυρίως λόγω της ακανόνιστης διάρκειας της συνύπαρξής τους με το θηρίο σε σύγκριση με την ομοιομορφία της σύντομης εξουσίας τους μαζί του. Φαίνεται, επομένως, ότι η «μία ώρα» πρέπει να συμβολίζει έναν σχετικά σύντομο αλλά αόριστο χρόνο. Και, αν ναι, δεν είναι απίθανο ότι τα «δέκα κέρατα» είναι επίσης συμβολικά και όχι ακριβώς δέκα αναγνωρίσιμοι βασιλιάδες ή βασιλεια. Αυτό θα εξηγούσε τις αποκλίσεις στους καταλόγους των επιφανών μελετητών που προσπαθούν να τους δώσουν με ακρίβεια, είτε είναι συντηρητικοί είτε φιλελεύθεροι στη θεολογία τους.

7. Το «Μικρό Κέρας» του Τέταρτου Βασιλείου: που εισήχθη στο Δανιήλ 7:8, λέγεται ότι ανέβηκε ανάμεσα στα δέκα κέρατα, ενώπιον του οποίου τα τρία από τα πρώτα κέρατα κόπηκαν από τις ρίζες.» Στη συνέχεια περιγράφεται ως πόλεμος με τους «αγίους» και επικράτηση εναντίον τους -- «μέχρι ότου ήλθε ο αρχαίος των ημερών, και δόθηκε η κρίση στους αγίους του Υψίστου, και ήρθε η ώρα που οι άγιοι κατείχαν τη βασιλεία» (εδ.20- 22).

Και στα εδάφια 24-27, αναφέρεται ότι κατέβασε τρεις βασιλιάδες, έλεγε λόγια εναντίον του Υψίστου, φθείρει τους αγίους του Υψίστου και σκέφτεται να αλλάξει τους καιρούς και τον νόμο -- και του επιτρέπεται να κάνει έτσι για "έναν χρόνο και καιρούς και μισό χρόνο" (γενικά θεωρείται ότι είναι 3 1/2 χρόνια) -- μετά από τον οποίο αφαιρείται η κυριαρχία του, και "το βασίλειο και η κυριαρχία, και το μεγαλείο των βασιλείων κάτω από το σύνολο ο ουρανός, θα δοθεί στον λαό των αγίων του Υψίστου».

«Ο χρόνος, καιροί και μισός καιρός» (εδ. 25) εμφανίζεται ξανά στο 12:6, και και στα δύο, είναι περιγραφικό μιας περιόδου κατά την οποία οι άγιοι ή οι άνθρωποι του Θεού πολεμούν.

Εμφανίζεται ξανά στην Αποκάλυψη 12:14, πιθανώς δανεισμένη από την ορολογία του Δανιήλ, και ισοδυναμεί με «χίλιες διακόσιες εξήντα ημέρες» στο εδάφιο 6 και στο 11:3 και με «σαράντα δύο μήνες» στο 11:28 και 13:5 -- ίσο με 3 1/2 χρόνια -- και ομοίως αντιπροσωπευτικό μιας εποχής μεγάλου διωγμού του λαού του Θεού. Στην Αποκάλυψη, φαίνεται να αντιπαραβάλλεται με τα «χίλια χρόνια» του Κεφαλαίου 20:1-6, όταν οι άγιοι είναι απαλλαγμένοι από διεθνή και πολυεθνική συντονισμένη δίωξη, χαρακτηριστική πριν και για λίγο μετά τα «: χίλια χρόνια». Εάν εφαρμοστεί το σύστημα ερμηνείας κάθε χρόνο και στις δύο περιπτώσεις, τα 3 1/2 προφητικά έτη θα αντιπροσώπευαν 1.260 ημερολογιακά έτη και τα χίλια προφητικά έτη θα αντιπροσώπευαν 360.000 ημερολογιακά έτη. Αλλά μπορεί και τα δύο να είναι συμβολικά και όχι κυριολεκτικά, με το ένα να αντιπροσωπεύει μια απροσδιόριστη σχετικά σύντομη χρονική περίοδο και το άλλο μια αόριστη αλλά σημαντικά μεγαλύτερη χρονική περίοδο.

Οι φιλελεύθεροι και οι καθολικοί διερμηνείς εφαρμόζουν τα 3 1/2 χρόνια στο Δανιήλ 7 στην περίοδο που ο Αντίοχος Επιφάνης πολέμησε εναντίον του Ισραήλ και προσπάθησε να εξαλείψει τον Ιουδαϊσμό, κάνοντας, όπως κάνουν, το τέταρτο θηρίο αυτού του κεφαλαίου να είναι η ελληνική αυτοκρατορία και ο Αντίοχος Ο Επὶφανης θα είναι το «μικρό κέρατο», που έρχεται στην εξουσία αφού ξεφορτωθεί αρκετούς ανταγωνιστές διεκδικητές. Και τα «τρία από τα πρώτα κέρατα» που σηκώθηκαν μπροστά του (εδ. 8), που εξηγούνται ως «τρεις βασιλιάδες» που έβαλε κάτω από αυτόν (εδ. 24), πιστεύεται από ορισμένους από τους παραπάνω ερμηνευτές ότι ήταν (1) ο αδερφός του, Σέλευκος Δ', ο οποίος δολοφονήθηκε, (2) γιος του Σέλευκου Δ', Δημήτριος Α' Σώτερ, και (3) νεότερος γιος του Σέλευκου ή πιθανώς του Ηλιόδωρου, με τη συνωμοσία του οποίου ο Σέλευκος είχε σκοτωθεί με σκοπό να θέσει το μικρότερο γιος στο θρόνο με τον εαυτό του ως αντιβασιλέα -- αλλά σκοτώθηκε από τον Αντίοχο Επιφάνη, ο οποίος κατέλαβε ο ίδιος τον θρόνο και είναι ύποπτος ότι επινόησε όλα τα γεγονότα που οδήγησαν στην άνοδό του. Στην πρώτη σκέψη, αυτή η ερμηνεία θα φαινόταν εύλογη εάν ο Αντίοχος Επιφάνης συσχετιζόταν με το τέταρτο αντί για το τρίτο θηρίο και το βασίλειο. Σε δεύτερη σκέψη, ωστόσο, τα δέκα κέρατα αναπαρίστανται στο όραμα ως σύγχρονα, ενώ στις φιλελεύθερες και καθολικές ερμηνείες είναι σε μεγάλο βαθμό διαδοχικά.

Όσο για τους προτεστάντες διερμηνείς, οι περισσότεροι από αυτούς υποστηρίζουν ότι το τέταρτο θηρίο και το βασίλειο του Δανιήλ 7 αντιπροσωπεύει τη Ρωμαϊκή αυτοκρατορία και είναι ισοδύναμο με το θηρίο της Αποκάλυψης 13:1-10 και το κεφάλαιο 17, το οποίο είχε επίσης δέκα κέρατα, όπως παραδοσιακά και λαϊκά. (αλλά όχι ομόφωνα) υποστήριξε ότι το "μικρό κέρατο" του Daniel 7 αντιπροσωπεύει τον Παπισμό. Ωστόσο, μεταξύ εκείνων που το κάνουν, δεν υπάρχει ομοφωνία ως προς το ποιες διαιρέσεις της ρωμαϊκής αυτοκρατορίας αντιπροσωπεύονται από τα τρία κέρατα που «κατέβασε» ο Παπισμός. Για παράδειγμα, ο Στράουμπ λέει «οι Οστρογότθοι, οι Βάνδαλοι και οι Βουργουνδοί, επειδή ήταν Αρειανοί στην πίστη». Αλλά ο Adam Clarke αναφέρει: "Αυτά ήταν πιθανώς, 1. Η εξουσία της Ραβέννας. 2. Το βασίλειο των Λομβαρδών. Και, 3. Το κράτος της Ρώμης."

Στη συνέχεια ο Clarke εξηγεί ως εξής: «Το πρώτο δόθηκε στον Πάπα Στέφανο Β' από τον Πεπίνου, βασιλιά της Γαλλίας, το 755 μ.Χ.· και αυτό αποτελούσε τους πρόσκαιρους πρίγκιπες

του Πάπα. Το τρίτο, το κράτος της Ρώμης, ανήκε στον πάπα, τόσο σε πνευματικούς όσο και σε πρόσκαιρους, και του επιβεβαιώθηκε από τον Λούις τον ευσεβή».

(ΣΗΜΕΙΩΣΗ: Ο τελευταίος είναι επίσης γνωστός ως Λουδοβίκος Α' ή Λουδοβίκος ο Ευσεβής, γιος και διάδοχος (μ.Χ. 814-48) του Καρλομάγνου ως αυτοκράτορα της Δύσης. Ο Καρλομάγνος ήταν Καρολίγγιος βασιλιάς των Φράγκων, 714-814, αλλά ήταν στέφθηκε από τον Πάπα Λέοντα Γ' την ημέρα των Χριστουγέννων του 800, ως αυτοκράτορας επίσης της Δύσης, επειδή είχε γίνει υποστηρικτής και προστάτης του παπισμού. Η Δύση αντιπροσώπευε όλο το δυτικό τμήμα της Ρωμαϊκής αυτοκρατορίας πριν χωριστεί μεταξύ της Ανατολής και της Αυτοκρατορίας Δύση. Και, σύμφωνα με την Καρολίγγεια θεωρία, η Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία είχε απλώς ανασταλεί, όχι τερματιστεί, με την παραίτηση του Ρωμαίου αυτοκράτορα το 476. Έτσι, ο Καρλομάγνος διεκδίκησε νόμιμη διαδοχή από τους Ρωμαίους.

Μια άλλη ερμηνεία, που παρουσιάζεται στο εξαιρετικά σεβαστό Σχόλιο του Άμβωνα, κάνει τα δέκα κέρατα να είναι δέκα «μαγεία» της Ρωμαϊκής Δημοκρατίας και ο αυτοκράτορας της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας που ακολούθησε τη Δημοκρατία ως το «μικρό κέρασ» κηρώθηκε μεγάλος, ενώπιον του οποίου τρία από τα πρώτα κέρατα «μαδήθηκαν» ή «πατήθηκαν». Μια περίληψη της εξήγησής του είναι η εξής: Καθώς η πρωταρχική σημασία του «κέρατος» είναι η εξουσία, η πιο πιθανή λύση φαίνεται να είναι να ληφθούν τα «δέκα» κέρατα ως δικαστήρια της Ρεπουμπλικανικής Ρώμης. Αυτοί ήταν, χονδρικά μιλώντας, δέκα -- δύο πρόξενοι, αρχικά δύο πραιτορες, δύο λογοκριτές και τέσσερις κερκίδες. Η αυτοκρατορική εξουσία ήταν εντελώς άγνωστη στο ρωμαϊκό σύνταγμα. αλλά, ανεβαίνοντας μετά από τα άλλα, απορρόφησε τη δύναμη τριών από αυτά τα γραφεία -- του παραποτάμου, του πραιτοριανού και του λογοκρισίας. Αυτή η εξήγηση φαίνεται ασυνεπής, ωστόσο, γιατί μετατοπίζεται από μεμονωμένες κατηγορίες σε κατηγορίες αυτών. και, αν η κατηγορία των παραπόταμων αποτελούνταν από τέσσερα μάγια, το πραιτοριανό δύο, και το λογοκρισία από δύο, αυτό κάνει συνολικά οκτώ αντί για τρία μάγια να απορροφώνται!

Ο Αύγουστος (27 π.Χ.-14 μ.Χ.), ανιψιός του Ιουλίου Καίσαρα, ο οποίος είχε κάνει δυνατή την αυτοκρατορία με το να γίνει ισόβιος δικτάτορας στις αρχές του 44 π.Χ., για να δολοφονηθεί, ωστόσο, στις 15 Μαρτίου του ίδιου έτους, και Κανέννας αυτοκράτορας δεν αναγνώρισε μέχρι 17 χρόνια αργότερα με την επικράτηση του Αυγούστου το 27 π.Χ., όπως ήδη αναφέρθηκε. μετά ο Τιβέριος (14-37 μ.Χ.), ο Καλιγούλας (37-41), ο Κλαύδιος (41-54) και ο Νέρων (54-68). Ακολούθησε ένας σύντομος αγώνας προτού ο Βεσπασιανός γίνει αυτοκράτορας, με τους στρατηγούς Galba, Otho και Vitellius να διορίζονται ο καθένας από τον στρατό του. Ο Galba παραιτήθηκε λίγους μήνες (68-69) και σκοτώθηκε. Otho (69, Ιανουάριος-Απρίλιος) και αυτοκτόνησε. Vitellius εν συντομία (69) -- οι τρεις βασιλέψαν συνολικά μόνο περίπου 18 μήνες. Ο Βεσπασιανός είχε αναγνωρίσει τον Βιτέλλιο και τον Όθωνα, αλλά το 68 μ.Χ. οι δικοί του στρατιώτες τον ανακήρυξαν αυτοκράτορα. Επιστρέφοντας από την Ανατολή, ο στρατός του και του Βιτέλλιου συγκρούστηκαν και ο τελευταίος σκοτώθηκε, με τον Βεσπασιανό να γίνεται δεκτός ως αυτοκράτορας. Αλλά είχε βάλει μόνο ένα, όχι τρία, κέρατα -- κανένα από τα οποία δεν υπολογίζεται από πολλούς ιστορικούς, επειδή ήταν υποκριτές και όχι καλόπιστοι αυτοκράτορες, καθώς και ασήμαντες θητείες. Ωστόσο, μετρώντας τους, υπήρχαν μόνο οκτώ αυτοκράτορες πριν από τον Βεσπασιανό (που βασίλευαν διαδοχικά, ωστόσο, αντί ταυτόχρονα)

-- και αν ο Ιούλιος Καίσαρας έπρεπε να μετρηθεί, υπήρχαν ακόμη μόνο εννέα. Έτσι, ο Βεσπασιανός δεν θα μπορούσε να είναι ένα ενδέκατο κέρασ που βάζει κάτω τα "τρία από τα πρώτα κέρατα" του Δανιήλ 7:8. Επιπλέον, μέχρι τον Δομιτιανό (μ.Χ. 81-96) δεν έχουμε ένα τέρας κάτι σαν το «μικρό κέρατο» που περιγράφει ο Δανιήλ, και ακόμη και αυτός δεν κατέβασε τρεις προκατόχους. Έτσι, σχεδόν τίποτα σχετικά με αυτήν την ερμηνεία συμφωνεί με την προφητική αναπαράσταση.

Το αποτέλεσμα όλων είναι ότι φαίνεται ότι δεν μπορούμε να γνωρίζουμε με βεβαιότητα την ακριβή ταυτότητα είτε των «δέκα» κεράτων ή του «μικρού κέρατος», αν αυτό προοριζόταν. Και παρόλο που η πιο δημοφιλής ερμηνεία του «μικρού κέρατος» είναι ότι αντιπροσώπευε τον Παπισμό, ότι η ταύτιση δεν είναι χωρίς προβλήματα. μέχρι λίγο καιρό μετά την πτώση της Ρώμης το 476 μ.Χ., και προέκυψε μάλλον πάνω στα ερείπια της δυτικής αυτοκρατορίας -- κάποτε και τα "δέκα κέρατα" είχαν ασκήσει εξουσία μαζί και ως μέρος του "θηρίου" για μια "ώρα, πολεμώντας εναντίον των αγίων και μετά στρεφόμενος εναντίον της πόρνης πόλης της ειδωλολατρικής Ρώμης και προφανώς συμβάλλοντας στην υπεροχή του Χριστιανισμού έναντι του παγανισμού στην αυτοκρατορία, και ομοίως αφού το «θηρίο» της αυτοκρατορικής Ρώμης είχε «χαθεί», όλα όπως είχε προβλεφθεί στο Αποκάλυψη 17.

ΣΗΜΕΙΩΣΗ: Ο Άνταμ Κλαρκ λέει, "Σε κανέναν δεν μπορεί αυτό το [μικρό κέρατο των εδ. 24-26] να ισχύει τόσο καλά ή τόσο πλήρως όσο για τους πάπες της Ρώμης." Και πάλι: «Αν η παπική εξουσία, ως κέρασ ή ως προσωρινή εξουσία, προορίζεται εδώ, που είναι πολύ πιθανό, (και γνωρίζουμε ότι αυτή η εξουσία δόθηκε το 755 στον Πάπα Στέφανο Β' από τον Πεπίνο, βασιλιά της Γαλλίας), χίλια διακόσια εξήντα χρόνια από αυτό, μεταφερόμαστε στο 2015 μ.Χ.». Αν και λέει, «Ούτε τονίζω ούτε εξάγω συμπεράσματα από αυτές τις ημερομηνίες», κάνει ευνοϊκή νύξη σε αυτές στα σχόλιά του στο 8:14, όπως θα σημειωθεί ξανά αργότερα.

Κεφάλαιο 5

Προφητεία - Βασιλεία

Daniel Κεφάλαιο 8

1. Αντιπροσωπεύονται από ένα κριάρι και έναν τράγο: Αυτά τα είδε ο Δανιήλ στο δεύτερο όραμά του, που περιγράφεται στους στίχους 1-8, και προσδιορίζονται στους στίχους 15-25.

Το «κριάρι... είχε δύο κέρατα· και τα δύο κέρατα ήταν ψηλά, αλλά το ένα ήταν ψηλότερα από το άλλο, και το ψηλότερο ανέβηκε τελευταίο». «Ο τράγος ήρθε από τη δύση... και... είχε ένα αξιοσημείωτο κέρατο ανάμεσα στα μάτια του». «Και όταν έγινε δυνατός, έσπασε το μεγάλο κέρασ· και αντί αυτού ανέβηκαν τέσσερα αξιόλογα κέρατα προς τους τέσσερις ανέμους του ουρανού».

«Το κριάρι που είδες, που είχε τα δύο κέρατα, είναι οι βασιλιάδες της Μηδίας και της Περσίας. Και ο τραχύς τράγος είναι ο βασιλιάς της Ελλάδας· και το μεγάλο κέρασ που βρίσκεται ανάμεσα στα μάτια του είναι ο πρώτος βασιλιάς, γιατί εκείνο που συντρίφθηκε, στον τόπο όπου στάθηκαν τέσσερις, τέσσερα βασιλεία θα σταθούν έξω από το έθνος, αλλά όχι με τη δύναμή του».

Μπορεί να φανεί ότι αυτά είναι ισοδύναμα με το δεύτερο και τρίτο θηρία και τα βασίλεια του πρώτου ονείρου του Δανιήλ, στο Κεφάλαιο 7. Σε αυτό το κεφάλαιο, οι βασιλιάδες των Μήδων και των Περσών δεν αντιπροσωπεύουν δύο βασίλεια, αλλά ένα διπλό βασίλειο, σε αντίθεση με το φιλελεύθερο και Ρωμαιοκαθολικοί διερμηνείς, και σε αρμονία με άλλες γραφές στις οποίες έχει δοθεί προσοχή. Αυτό σημαίνει, λοιπόν, ότι το τέταρτο θηρίο του Κεφαλαίου 7 και τα πόδια, τα πόδια και τα δάχτυλα των ποδιών της εικόνας του ονείρου του Ναβουχοδονόσορ στο Κεφάλαιο 2, αντιπροσώπευαν πράγματι, όχι την Ελληνική, αλλά τη Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία.

Τα δύο κέρατα του κριαριού αντιπροσωπεύουν τις δυνάμεις των Μήδων και των Περσών, αντίστοιχα. Στην αρχή κυριαρχούσαν οι Μήδοι και αργότερα οι Πέρσες.

Το «ένα αξιοσημείωτο κέρας» του τράγου ήταν ο πρώτος βασιλιάς της ελληνικής αυτοκρατορίας, που ήταν ο Μέγας Αλέξανδρος. Έσπασε από το θάνατο του Αλέξανδρου το 323 π.Χ. Τα "τέσσερα αξιοσημείωτα κέρατα" που ανέβηκαν στη θέση του αντιπροσωπεύουν τις διαιρέσεις του βασιλείου του μετά το θάνατό του μεταξύ τεσσάρων από τους στρατηγούς του. Οι ισχυρότεροι από αυτούς ήταν ο Πτολεμαίος, στον οποίο δόθηκε η Αίγυπτος, και ο Σέλευκος Α', στον οποίο ανήκε η Συρία και όλη η Ανατολή.

2. Το «Μικρό Κέρατο» του Τράγου Αναγνωρίστηκε: «Από ένα από αυτά [από ένα από τα παραπάνω τέσσερα κέρατα] βγήκε ένα μικρό κέρατο, το οποίο κηρύχθηκε πολύ μεγάλο, προς τα νότια και προς τα ανατολικά, και προς την ένδοξη γη» (εδ.9). Η περιγραφή του και των καταστροφών του συνεχίζεται μέχρι το εδάφιο 14, με περαιτέρω εξηγήσεις στα εδάφια 23-27, ξεκινώντας ως εξής: «Και στον τελευταίο καιρό της βασιλείας τους, όταν οι παραβάτες ολοκληρωθούν, ένας βασιλιάς με αγριεμένη όψη και Κατανοώντας σκοτεινές προτάσεις, θα σηκωθεί και η δύναμή του θα είναι ισχυρή, αλλά όχι με τη δική του δύναμη, και θα καταστρέψει θαυμάσια και θα ευημερήσει για να κάνει τη χαρά του και θα καταστρέψει τους δυνατούς και τους αγίους.

Με μία συγκατάθεση, η αναφορά είναι στον Αντίοχο Επιφάνη, τον τρισέγγονο του Σέλευκου Α', βασιλιά της Συρίας και της Ανατολής. Επιδίωξε να προσαρτήσει την Αίγυπτο και ακόμη πιο ανατολικά στην κυριαρχία του, και την Παλαιστίνη επίσης, με ιδιαίτερη προσπάθεια να καταστρέψει τον Ιουδαϊσμό και να εγκαθιδρύσει τον παγανισμό στον τελευταίο. Η ερήμωσή του των Αγίων Τόπων και του ιερού τους περιγράφεται ιστορικά στα έξι πρώτα κεφάλαια της 1ης Μακκαβαίων και στο Josephus, Wars of the Jews, Βιβλίο Ι, 1:1-4.

Ο χρόνος από τη βεβήλωση του αγιαστηρίου μέχρι τον καθαρισμό του έπρεπε να είναι «δύο χιλιάδες τριακόσια πρωινά και βράδια» (εδ. 14, 26). Αυτό θα μπορούσε να σημαίνει 2.300 πρωινά συν 2.300 βράδια, άρα 2.300 ημέρες. ή θα μπορούσε να σημαίνει συνολικά πρωινά συν απογεύματα, επομένως 1.150 ημέρες -- ένα βράδυ και ένα πρωί ισοδυναμούν με μία ημέρα, όπως στη Γένεση 1. Το τελευταίο ευνοείται από ιστορικά αρχεία. Ο Ιώσηπος είπε για τον Αντίοχο Επιφάνη, «Κατάλαξε επίσης το ναό και σταμάτησε τη συνεχή πρακτική της προσφοράς μιας καθημερινής θυσίας εξιλέωσης για τρία χρόνια και έξι μήνες» (Πόλεμοι, 1, 1:1), -- που θα μπορούσε να είναι έναν «στρογγυλό αριθμό» για 1.150 ημέρες, ή τρία χρόνια,

δύο μήνες και δέκα ημέρες αφού ήταν περισσότερα από τρία χρόνια. Επίσης, σύμφωνα με την 1η Μακκαβαίων (κεφάλαια 1 και 4), ήταν μόλις λίγα περισσότερα από τρία χρόνια από τη στιγμή που ανεγέρθηκε ένας ειδωλολατρικός βωμός στον ναό της Ιερουσαλήμ έως ότου μπόρεσε να εισέλθει ο Ιούδας Μακκαβαίος, ένας Εβραίος πατριώτης και ηγέτης των ανταρτών. Ιερουσαλήμ, καθάρισε το ιερό και αποκαταστήσε τη νόμιμη και τακτική εβραϊκή λατρεία, ενώ ο Αντίοχος Επιφάνης βρισκόταν στην Ανατολή σε μια αποστολή λεηλασίας και όπου πέθανε λίγο αφότου άκουσε το κατόρθωμα του Ιούδα Μακκαβαίου.

Πρέπει να σημειωθεί ότι το «μικρό κέρατο» του προηγούμενου κεφαλαίου δεν μπορεί να είναι το «μικρό κέρατο» αυτού του κεφαλαίου. Μεταξύ άλλων, το πρώτο ανέβηκε ανάμεσα στα δέκα κέρατα του τέταρτου θηρίου, που αντιπροσώπευε τη ρωμαϊκή αυτοκρατορία, και το δεύτερο ξεπήδησε από ένα από τα τέσσερα κέρατα του δεύτερου θηρίου αυτού του κεφαλαίου, που αντιπροσωπεύει την ελληνική αυτοκρατορία και ισοδυναμεί με το τρίτο θηρίο του προηγούμενου κεφαλαίου. Η Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία αποτελούνταν από δέκα σύγχρονα βασίλεια. Η ελληνική αυτοκρατορία χωρίστηκε στα τέσσερα. Ήταν στο τελευταίο μέρος της ιστορίας των τεσσάρων που εμφανίστηκε ο Αντίοχος Επιφάνης (8:23) -- περίπου το 175 π.Χ. -- 148 χρόνια μετά το θάνατο του Μεγάλου Αλεξάνδρου το 323 π.Χ. και 137 χρόνια πριν από τον τελευταίο μέρος του βασιλείου του (Αίγυπτος) κατακτήθηκε από τους Ρωμαίους το 30 π.Χ., μετά τη Συρία το 63 π.Χ. (100 χρόνια μετά τον θάνατο του Αντίοχου Επιφάνη).

ΣΗΜΕΙΩΣΗ: Αναφορικά πάλι με τον Adam Clarke, κάνει το ακόλουθο σχόλιο στο εδάφιο 14: «Αν και κυριολεκτικά, είναι δύο χιλιάδες τριακόσια βράδυ και πρωινά, ωστόσο νομίζω ότι η προφητική ημέρα πρέπει να γίνει κατανοητή εδώ, όπως και σε άλλα μέρη αυτού του προφήτη, και πρέπει να σημαίνει τόσα χρόνια από το όραμα του τράγου, αυτό ήταν το 334 π.Χ., . Αυτό θα μας φέρει κοντά στον χρόνο που αναφέρεται στο κεφ.25. Έτσι φαίνεται ότι τείνει να πιστεύει ότι ο καθαρισμός του ιερού συνδέεται με την απώλεια της προσωρινής εξουσίας από τον παπισμό. Αυτό δεν προορίζεται ως έγκριση, αλλά για να δώσει ένα δείγμα εναλλακτικών ερμηνειών.

Κεφάλαιο 6

Εβδομήντα Εβδομάδες Daniel Κεφάλαιο 9

Τον πρώτο χρόνο της βασιλείας του Δαρείου του Μήδου στο βασίλειο των Χαλδαίων (περίπου το 538 π.Χ.), ο Δανιήλ κατάλαβε από τα βιβλία (προφανώς 2 Χρονικών 36:21 και Ιερεμίας 25:11-12· 29:19) ότι ο Βαβυλώνιος Η αιχμαλωσία των Εβραίων και η ερήμωση της Ιερουσαλήμ επρόκειτο να τελειώσει μετά από εβδομήντα χρόνια, κάτι που σύντομα θα γινόταν. Αυτό έγινε μια θαυμάσια εμμονή μαζί του και αντικείμενο πολλής προσευχής και ικεσίας, με «νηστεία και σάκο και στάχτη» (εδ.4). Σε απάντηση, ο άγγελος Γαβριήλ στάλθηκε για να τον ενημερώσει για περαιτέρω εμπειρίες που διατάχθηκαν για τον λαό του που δεν περιλαμβάνονται στα εβδομήντα χρόνια της εξορίας (εδ. 20-27). Αυτά θα εκτείνονταν, φαίνεται, μέχρι την εποχή του Χριστού και περιγράφονταν ως "εβδομήντα εβδομάδες" (γενικά πιστεύεται ότι είναι εβδομήντα εβδομάδες ετών ή 490 χρόνια), χωρισμένες σε τρεις περιόδους των επτά, των 62 και ενός -- ή 49 ετών. Και σε κάποια απροσδιόριστη στιγμή αφότου «ο χρισμένος, ο πρίγκιπας»

(προφανώς ο Χριστός), είχε αποκοπεί στα «μέσα» της 70ης εβδομάδας (δηλαδή την εβδομάδα που ακολούθησε το «επτά» και μετά το «τρίασκαρ και δύο εβδομάδες»), η πόλη και ο ναός ("ιερό") θα καταστραφούν ξανά -- από "τον λαό του πρίγκιπα" (προφανώς οι Ρωμαίοι με επικεφαλής τον Τίτο, έναν πρίγκιπα που αργότερα έγινε αυτοκράτορας της Ρώμης, από τον οποίο η Ιερουσαλήμ και ο ναός καταστράφηκαν το 70 μ.Χ.).

ΥΠΗΡΧΑΝ ΤΕΣΣΕΡΑ ΔΙΑΤΑΓΜΑΤΑ σχετικά με την επιστροφή των Εβραίων εξόριστων και την ανοικοδόμηση του ναού και της Ιερουσαλήμ: (1) Από τον Κύρο τον Μέγα, 536 π.Χ. (2) Από τον Δαρείο τον Μέγα (Υστάσπι), 519 π.Χ. (Εσδρας 6:1-12). (3) Από τον Artaxerxes Longimanus, 458 ή 457 π.Χ. (Εσδρας 7:7,11-26). (4) Από τον Αρταξέρξη πάλι, 445 π.Χ.) (Νεεμίας 1:1· 2:1-8).

Αν ξεκινήσουμε από το 26 μ.Χ., το έτος της βάπτισης του Χριστού, του χρίσματος με το Άγιο Πνεύμα και της εισαγωγής στον Ισραήλ ως Υιού του Θεού, Ιωάννης 1:31-34 (όταν ήταν 30 ετών, Λουκάς 3:21-23 , αφού η γέννησή του ήταν το αργότερο το 4 π.Χ. σύμφωνα με το Γρηγοριανό μας ημερολόγιο, και μετρώντας αντίστροφα 483 χρόνια (επτά συν 62 εβδομάδες ετών), φτάνουμε στο 457 π.Χ., το πρώτο διάταγμα του Αρταξέρξη (θετός της βασίλισσας Εσθήρ, του Book of Esther) -- που φαίνεται να ήταν πιο αποτελεσματικό από τα προηγούμενα. Είναι επίσης αρκετά βέβαιο ότι ο Χριστός σταυρώθηκε μετά από περίπου 3 1/2 χρόνια προσωπικής διακονίας, ή στα μέσα της 70ης εβδομάδας του Δανιήλ, όταν θα «έκανε μια σταθερή διαθήκη με πολλούς». Ως αποτέλεσμα του θανάτου του, έγινε «ο μεσίτης μιας νέας διαθήκης» (Εβραίους 9:15, και διακηρύχθηκε ευρέως στους Ιουδαίους τα υπόλοιπα 3 1/2 χρόνια της 70ης «εβδομάδας», αμέσως μετά την οποία έγινε προσφέρεται στους Εθνικούς καθώς και στους Ιουδαίους -- «πρώτα στον Ιουδαίο και επίσης στον Έλληνα» (Ρωμαίους 1:16).

ΑΥΤΗ ΗΤΑΝ ΜΙΑ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΗ ΕΚΠΛΗΡΩΣΗ αυτού που θα ήταν προγνωστική προφητεία ακόμα κι αν είχε δοθεί τον 2ο αιώνα π.Χ. όπως ισχυρίστηκαν οι φιλελεύθεροι, αντί για τον 6ο αιώνα π.Χ. όπως ισχυρίζεται το ίδιο το Βιβλίο του Δανιήλ. Δεν υπάρχει περίπτωση να έχει γραφτεί αυτό εκ των υστέρων!

ΤΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΡΙΧΝΕΙ ΕΠΙΣΗΣ ΦΩΣ στα Κεφάλαια 2 και 7 σχετικά με την εποχή της ίδρυσης της βασιλείας των ουρανών στις ημέρες των Ρωμαίων βασιλιάδων. Διότι ο Χριστός, ο οποίος σταυρώθηκε υπό τον Ρωμαίο κυβερνήτη Πόντιο Πιλάτο το 30 μ.Χ. και αναστήθηκε από τους νεκρούς τρεις μέρες αργότερα, αναλήφθηκε στους ουρανούς και έγινε δεκτός μακριά από τα μάτια του ανθρώπου από ένα σύννεφο, 40 ημέρες μετά την ανάστασή του (βλέπε Πράξεις 1:1-11). Προφανώς, αυτός ήταν που "ήλθε με τα σύννεφα του ουρανού... στους αρχαίους των ημερών" και "του δόθηκε... κυριαρχία, και δόξα, και μια βασιλεία, την οποία έπρεπε να υπηρετούν όλοι οι λαοί, τα έθνη και οι γλώσσες Αυτόν: [του οποίου] η κυριαρχία είναι μια αιώνια κυριαρχία, που δεν θα παρέλθει [όπως θα έκαναν τα προηγούμενα βασίλεια του κόσμου], και η βασιλεία του αυτή που δεν θα καταστραφεί» (7:13-14).

Κεφάλαιο 7

Προφητεία - Ένας μεγάλος πόλεμος Δανιήλ Κεφάλαια 10-12

1. Κεφάλαιο 10: «Κατά το τρίτο έτος του Κύρου βασιλιά της Περσίας, [που θα ήταν το 534 π.Χ.] αποκαλύφθηκε ένα πράγμα στον Δανιήλ» σχετικά με «έναν μεγάλο πόλεμο» (vs1-2). Και τα κεφάλαια 10, 11 και 12 ασχολούνται με αυτό. Είναι εν μέρει συμπληρωματικό των κεφαλαίων 8 και 9 και αγγίζει περιθωριακές λεπτομέρειες της Τέταρτης Αυτοκρατορίας, αναπτύσσοντας ορισμένα χαρακτηριστικά του Κεφαλαίου 7. Ένας άγγελος στάλθηκε στον Δανιήλ για να τον κάνει "να καταλάβει τι θα συμβεί στον λαό σου τις τελευταίες ημέρες. Το όραμα είναι ακόμη για πολλές ημέρες» (10:14). Κατά κύριο λόγο, τα κεφάλαια 10 και 11 φαίνεται να ασχολούνται με γεγονότα που θα έδιναν τέλος στην ελληνική αυτοκρατορία με την ανατροπή της Συρίας και στη συνέχεια της Αιγύπτου από τους Ρωμαίους το 63 π.Χ. και το 30 π.Χ., αντίστοιχα. Αυτό θα ήταν «πολλές μέρες» μετά τη χορήγηση του οράματος. Και το Κεφάλαιο 12 γενικά πιστεύεται ότι είναι εσχατολογικό ή σχετίζεται με τα τελευταία πράγματα της ιστορίας. Είναι πιθανό ότι το τελευταίο μέρος του κεφαλαίου 11 περιέχει επίσης συμβολικούς εσχατολογικούς υπαινιγμούς.

2. Κεφάλαιο 11: Σε αυτό το κεφάλαιο, έχουμε σκίτσα της ιστορίας και της πτώσης της Μηδο-Περσικής και της Ελληνικής αυτοκρατορίας που παρουσιάζονται στον Δανιήλ -- αλλά όταν φαίνεται ότι δεν θα υπάρχουν άλλοι Μήδοι στο θρόνο και η αυτοκρατορία είναι πιο περσική παρά διάμεσος. Ο Δανιήλ ειπώθηκε: «ιδού, θα σηκωθούν ακόμη τρεις βασιλιάδες στην Περσία· και ο τέταρτος θα είναι πολύ πλουσιότερος από όλους· και όταν γίνει ισχυρός από τα πλούτη του, θα ξεσηκώσει όλους ενάντια στο βασίλειο της Ελλάδας» v.2).

ΑΥΤΟ ΛΕΓΟΜΕΝΟ ΣΤΟ ΤΡΙΤΟ ΕΤΟΣ ΤΟΥ ΚΥΡΟΥ, του βασιλιά της Περσίας, ή το 534 π.Χ., όταν είχε άλλα τέσσερα χρόνια να βασιλέψει, θεωρήθηκε στο αρχικό μας περίγραμμα του «Βιβλίου του Δανιήλ» ως το πρώτο από τα τρία. Αυτό συνέβη επειδή θεωρήθηκε πιθανό ότι ο Smerdis (ονομάζεται επίσης Bardiya, και αναφέρεται ως τέτοιος σε ένα γράφημα που επισυνάπτεται στο περίγραμμα που μόλις αναφέρθηκε) να μην υπολογίζεται ως βασιλιάς λόγω των ακόλουθων περιστάσεων που σχετίζονται με την Εγκυκλοπαίδεια The New Columbia:

"Σμέρδης, dc528 π.Χ., δεύτερος γιος του Κύρου του Μεγάλου, βασιλιά της Περσίας. Ονομάζεται επίσης Bardiya. Δολοφονήθηκε από τον αδερφό του Καμβύση Β', ο οποίος κράτησε τη δολοφονία μυστική. Ο Πατιζήθης, ο Μάγος φύλακας του παλατιού του Καμβύση, καθαιρέθηκε Ο Καμβύσης (που εκστράτευε στην Αίγυπτο), πρότεινε τον ίδιο του τον αδερφό Γουαμάτα για να υποδυθεί τον Σμέρδη και τον ανακήρυξε βασιλιά.

Αλλά, αν μετρηθεί ο ψεύτικος Σμερδής (ή Μπαρντιγιά), όπως στον πίνακα που αναφέρεται παραπάνω, ο Κύρος δεν θα καταμετρηθεί στους τρεις βασιλιάδες που δεν θα σταθούν ακόμη στην Περσία, και ο κατάλογος των τριών, και στη συνέχεια ένας τέταρτος, θα είναι οι εξής: Καμβύσης Β' (530-522 π.Χ. χρησιμοποιώντας τις ημερομηνίες του προαναφερθέντος χάρτη), Σμέρδης (522 π.Χ.), Δαρείος Υστάσπης (522-486 π.Χ.) και Ξέρξης Α' (486-465 π.Χ.).

Όπως αναφέρεται στο αρχικό περίγραμμα, ο Ξέρξης Α' ήταν ο πλουσιότερος και ισχυρότερος από τους Πέρσες βασιλιάδες -- πιθανότατα ο Ασσουήρος του Βιβλίου της Εσθήρ. Εισέβαλε στην Ελλάδα, αλλά ηττήθηκε στη Σαλαμίνα (480 π.Χ.), γεγονός που έβαλε την Περσία σε

παρακμή και την Ελλάδα στην υπεροχή μέχρι που τελικά η Περσία έπεσε στον Έλληνα βασιλιά, Μέγα Αλέξανδρο το 330 π.Χ. γράφημα που έχει ήδη αναφερθεί.

ΟΙ ΣΤΙΧΟΙ 3 ΚΑΙ 4 ΕΧΟΥΝ ΑΝΑΦΟΡΑ ΣΤΟΝ ΜΕΓΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟ και το ελληνικό βασίλειό του. Όταν πέθανε το 323 π.Χ., το βασίλειό του δεν κληρονομήθηκε από τους απογόνους, αλλά μοιράστηκε στους ικανότερους στρατηγούς του -- οι πιο ικανοί από τους οποίους ήταν ο Σέλευκος Α' Νικάτωρ και ο Πτολεμαίος, που έλαβαν τη Συρία και όλη την Ανατολή, και την Αίγυπτο με τη Λιβύη και την Αιθιοπία (βλ. 34), αντίστοιχα, των οποίων οι δυναστείες κυβέρνησαν έως ότου καταλήφθηκαν από τους Ρωμαίους το 63 π.Χ. και το 30 π.Χ., αντίστοιχα, και αναφέρονται σε αυτό το κεφάλαιο ως «βασιλιάς του βορρά» και «βασιλιάς του νότου», αντίστοιχα.

ΟΙ ΣΤΙΧΟΙ 5 ΕΩΣ 20 ΔΙΝΟΥΝ ΜΙΑ ΓΕΝΙΚΗ ΠΕΡΙΛΗΨΗ ΤΩΝ ΣΧΕΣΕΩΝ ΜΕΤΑΞΥ ΤΟΥ «ΒΑΣΙΛΙΑΣ» ΤΟΥ ΒΟΡΡΑ» και του «βασιλιά του νότου» μέχρι την εποχή του Αντίοχου Επιφάνη ως «βασιλιά του βορρά».

ΟΙ ΣΤΙΧΟΙ 21 ΕΩΣ 35 ΑΣΧΟΛΟΥΝΤΑΙ ΜΕ ΤΗΝ ΕΠΟΧΗ ΤΟΥ ΑΝΤΙΟΧΟΥ ΕΠΙΦΑΝΗ και τις σχέσεις του με τον «βασιλιά του νότου» και με τους Εβραίους στην Παλαιστίνη, υπό τη «διαθήκη» με τον Θεό -- η «διαθήκη» αναφέρεται στους στίχους 22 και 32. «Ο πρίγκιπας της διαθήκης» στο προηγούμενο απόσπασμα πιστεύεται ότι είναι ο Εβραίος αρχιερέας, πιθανότατα Ονίας Γ', ο οποίος, σύμφωνα με τα εδάφια Β' Μακκαβαίων 4:33-38, δολοφονήθηκε. "Τα πλοία του Kittim: στον στίχο 30 αναγνωρίζονται με κοινή συναίνεση των μελετητών ως πλοία της Ρώμης. Τουλάχιστον δύο μεταφράσεις (Moffatt και Goodspeed) έχουν Romans ή Rome. (το "Kittim" χρησιμοποιήθηκε για πρώτη φορά στο νησί της Κύπρου, αλλά η χρήση επεκτάθηκε και σε άλλες περιοχές κατά μήκος της Μεσογείου προς τα δυτικά.) Και διάφορα σχόλια αφηγούνται ρητά την ιδιαίτερη ιστορική παρέμβαση της Ρώμης που ανάγκασε τον Αντίοχο Επιφάνη να εγκαταλείψει την εκστρατεία του κατά της Αιγύπτου και να επιστρέψει στη Συρία, αλλά να εκδικηθεί το Ισραήλ κατά την επιστροφή του σπίτι, βεβηλώνοντας το ιερό και αφαιρώντας το συνεχές ολοκαύτωμα, όπως αναφέρεται στους στίχους 30 και 31.

Οι στίχοι 32 έως 35 μπορεί να αναφέρονται στην εποχή των Μακκαβαίων. Μερικοί πιστεύουν ότι ο στίχος 35 είναι επίσης ένας υπαινιγμός της χριστιανικής παράδοσης -- ίσως πρωτίστως στην εποχή του τέλους της ελληνικής κυριαρχίας καθώς πέρασε στους Ρωμαίους, αλλά δευτερευόντως στο τέλος της ιστορίας. Αλλά ο δογματισμός είτε υπέρ είτε κατά φαίνεται παράλογος.

ΟΙ ΣΤΙΧΟΙ 36 ΕΩΣ 39 ΕΡΜΗΝΕΥΟΝΤΑΙ ΠΟΙΚΙΛΟΤΡΩΠΩΣ -- κάποιους τους εφαρμόζουν στη Ρώμη -- ο βασιλιάς της (αυτοκράτορας). Άλλοι τα βλέπουν απλώς ως μια συνεχόμενη και γενικευμένη περιγραφή του Αντίοχου Επιφάνη -- αν και μπορεί να ισχύει εξίσου για έναν στρατιωτικό ηγέτη που έστειλε ο αυτοκράτορας. Ο στίχος 37 μπορεί να περιέχει μια περιγραφή περιφρόνησης για τη λατρεία του Ταμούζ ή του Άδωνι ειδικότερα, που λέγεται ότι απευθύνεται ιδιαίτερα στις γυναίκες, καθώς και σε οποιονδήποτε άλλο τοπικό θεό. Αντ' αυτού θα στηριζόταν στη βοήθεια ενός ξένου θεού (vs.38-39).

ΟΙ ΣΤΙΧΟΙ 40 ΕΩΣ 45 ερμηνεύονται επίσης ποικιλοτρόπως, με μερικούς να πιστεύουν ότι «αυτός» στο εδάφιο 40 αναφέρεται στον «βασιλιά» της προηγούμενης παραγράφου. Είτε αυτό είναι σωστό είτε όχι, θα μπορούσε να ισχύει και πιθανότατα ισχύει για τον Ρωμαίο αυτοκράτορα ή τον στρατιωτικό διοικητή του στην Αίγυπτο και τη Συρία (συμπεριλαμβανομένης της Παλαιστίνης), στους οποίους αντιτίθενται εξίσου ο «βασιλιάς του νότου» και ο «βασιλιάς του βορρά». (όχι απαραίτητα ακόμα ο Αντίοχος Επιφάνης) την εποχή που η υπεροχή των δύο τελευταίων επρόκειτο να περάσει στη Ρώμη. Άλλοι πιστεύουν ότι αναφέρεται, τουλάχιστον συμβολικά, αν όχι συνολικά, στο τέλος του χρόνου -- ότι το "αυτός" του εδαφίου 40 αναφέρεται στον αντίχριστο (τον υποτιθέμενο κύριο ανθρώπινο πράκτορα του Σατανά στην Αποκάλυψη 20:7-10) και ότι συμβολικά οι βασιλιάδες του «βορρά» και του «νότου» αντιπροσωπεύουν την αντίθεση σε αυτόν. Αυτό, ωστόσο, αναθέτει έναν ρόλο εκτός χαρακτήρα με αναπαραστάσεις τους μέχρι τώρα στο Βιβλίο του Δανιήλ. Και ο «χρόνος του τέλους» στον στίχο 40 φαίνεται πιο πιθανό να αναφέρεται στο τέλος της ελληνικής αυτοκρατορίας, καθώς τα τελευταία απομεινάρια της υπάγονται στην κυριαρχία της Ρώμης. Αλλά η ρωμαϊκή κυριαρχία δεν θα σήμαινε το τέλος των προβλημάτων για το λαό του Δανιήλ.

Κεφάλαιο 8

Η ώρα του τέλους

Κεφάλαιο 12

1. Στίχοι 1-4: Τα χειρότερα θα ερχόταν ακόμα -- το τέλος του εβραϊκού κράτους, αλλά όχι ο λαός του που θα ήταν πιστός στον Θεό, αν και μπορεί να πέθαινε είτε φυσικά είτε από το χέρι εχθρών, γιατί υπήρχε να είναι μια ανάσταση προς αιώνια ανταπόδοση -- «αιώνια ζωή» για τους δίκαιους και «αιώνια περιφρόνηση» για τους άδικους -- η οποία διδάσκει η Καινή Διαθήκη θα είναι στο τέλος του χρόνου (Ιωάννης 5:28-29· 6:39 ,40,44,54, 1 Κορινθίους 15:20-24. Αυτός μπορεί να είναι ο «χρόνος του τέλους» του στίχου 4. Αν ναι, το κείμενο μπορεί να λέει ότι δεν μπορούν να γίνουν κατανοητά όλα τα περιεχόμενα σε αυτό το κεφάλαιο πριν από εκείνη την ώρα. Αυτό είναι πιθανότατα αλήθεια, ειδικά ως προς τις ημερομηνίες, οι οποίες περιγράφονται λίγο πολύ αινιγματικά. Διότι ούτε ο Χριστός, όταν ήταν στη γη, δεν ήξερε πότε θα ήταν το τέλος του χρόνου (Ματθαίος 24:36), και δεν το αποκάλυψε έκτοτε.

2. Στίχος 1 Ξανά: Αυτό αναφέρεται σε «μια εποχή ταραχών, όπως δεν υπήρξε ποτέ από τότε που υπήρχε ένα έθνος ακόμη και την ίδια εποχή». Και αυτός είναι ο τρόπος με τον οποίο ο Ιησούς περιέγραψε την καταστροφή της Ιερουσαλήμ και το τέλος του εβραϊκού κράτους (που συνέβη το 70 μ.Χ.): «Διότι τότε θα είναι μεγάλη θλίψη, όπως δεν υπήρξε από την αρχή του κόσμου μέχρι τώρα, όχι, ούτε θα γίνει ποτέ» (Ματθαίος 24:21). Είναι πιθανό λοιπόν ο Ιησούς και ο Δανιήλ να αναφέρονταν στο ίδιο γεγονός. Ο Ιησούς έδωσε οδηγίες στους μαθητές του στην Ιερουσαλήμ και στην Ιουδαία να δραπετεύσουν, και σύμφωνα με την Εκκλησιαστική Ιστορία του Ευσεβίου, «αποχώρησαν από την πόλη και κατοίκησαν σε κάποια πόλη πέρα από τον Ιορδάνη, που ονομάζεται Πέλλα» (Βιβλίο ΙΙΙ, Κεφάλαιο 5). Ο Μιχαήλ, «ο αρχάγγελος» (Ιούδα 9), που αναφέρεται ήδη στο Δανιήλ 10:13,21 ως χρησιμοποιούμενος από τον Θεό σε κρίσιμες καταστάσεις, περιγράφεται από εκείνον που διδάσκει τον Δανιήλ ως «ο μεγάλος πρίγκιπας που στέκεται για τα παιδιά του λαού σου, " με τη διαβεβαίωση ότι "εκείνη την ώρα

[που αναφέρεται σε αυτό το κεφάλαιο] θα σηκωθεί ο Μιχαήλ" -- προφανώς για να βοηθήσει τον αληθινό λαό του Θεού. Και μπορεί να είχε απασχοληθεί για να βοηθήσει τους αγίους να καταφύγουν στην Πέλλα όταν η Ιερουσαλήμ επρόκειτο να καταστραφεί.

3. Στίχοι 5-7: Όταν ο Δανιήλ ρώτησε, "Πόσο καιρό θα είναι το τέλος αυτών των θαυμάτων;" του είπαν ότι «θα είναι για έναν καιρό, καιρούς, και μισό· και όταν τελειώσουν να συντρίψουν τη δύναμη του αγίου λαού, όλα αυτά θα τελειώσουν». Δεν είναι απίθανο να γίνεται αναφορά στο ίδιο πράγμα που προβλέπεται στα εδάφια 7:23-28. Το στοιχείο χρόνου που περιγράφεται μπορεί να σημαίνει 3 1/2 χρόνια ή 1.260 ημέρες, με μια ημέρα να αντιπροσωπεύει ένα έτος. ή μπορεί να ήταν απλώς μια συμβολική αναφορά σε έναν αόριστο, ωστόσο περιορισμένη διάρκεια -- μια που δεν εκτείνεται μέχρι το τέλος του χρόνου. Μπορεί να αναφέρεται στον χρόνο μέχρι εκείνον της Αποκάλυψης 11:14, όταν «η βασιλεία του κόσμου έγινε η βασιλεία του Κυρίου μας και του Χριστού του» -- η οποία, με τη σειρά της, μπορεί να ήταν μια αναφορά στη νίκη του Ο Χριστιανισμός έναντι του παγανισμού στη Ρωμαϊκή αυτοκρατορία και η τεράστια διωκτική δύναμή του διακόπηκε τον 4ο αιώνα μ.Χ.

4. Στίχοι 8-9: Αλλά, είπε ο Δανιήλ: «Άκουσα, αλλά δεν κατάλαβα· τότε είπα, κύριέ μου, ποιο θα είναι το ζήτημα αυτών των πραγμάτων; Και είπε: Πήγαινε, Δανιήλ· γιατί ο οι λέξεις κλείνονται και σφραγίζονται μέχρι τον καιρό του τέλους." Είναι αυτό το τέλος για το οποίο γίνεται λόγος στους αμέσως προηγούμενους στίχους, φαινομενικά πριν από το τέλος του χρόνου, ή είναι αυτό που μπορεί να εννοείται στους στίχους 2-4, που εμφανίζεται να είναι στο τέλος του χρόνου; Ο συγγραφέας αυτών των σημειώσεων επιχειρεί δειλά να υποθέσει το πρώτο, αλλά αρνείται να είναι δογματικός.

5. Στίχος 10: Ο Δανιήλ ειπώθηκε περαιτέρω: «Πολλοί θα εξαγνιστούν, και θα γίνουν λευκοί και θα εξευγενιστούν· αλλά οι ασεβείς θα κάνουν το κακό· και κανένας από τους ασεβείς δεν θα καταλάβει· αλλά οι σοφοί θα καταλάβουν». Αυτό μπορεί να μην αναφέρεται στην κατανόηση όλων των μυστηριωδών πραγμάτων που αποκαλύφθηκαν στον Δανιήλ, αφού ο ίδιος δεν τα καταλάβαινε όλα. Αλλά πρέπει να αναφέρεται σε αρκετή κατανόηση για να γνωρίζουμε ότι η τελική ευλογία πρέπει να επιτευχθεί με την πίστη στον Θεό, και μόνο με αυτό, ανεξάρτητα από το κόστος, ακόμα κι αν είναι η ίδια η επίγεια ζωή. Διότι ο θάνατος δεν είναι το τέλος, όπως υποδεικνύεται στους στίχους 2 και 3.

6. Στίχοι 11-13: Αυτά έχουν να κάνουν και πάλι με καιρούς, που έχουν ερμηνευτεί ποικιλοτρόπως, γιατί δεν υπάρχουν αρκετές πληροφορίες για να γίνει σίγουρη οποιαδήποτε ερμηνεία. Και παρά τα όσα αναφέρθηκαν, φαίνεται ότι ο Ντάνιελ μπορεί να μην αναμενόταν να καταλάβει ακριβώς το νόημα. Του είπαν: «Αλλά πήγαινε μέχρι το τέλος· γιατί θα ησυχάσεις και θα σταθείς στον κλήρο σου στο τέλος των ημερών». Πιθανότατα η «ανάπαυσή» του θα βρισκόταν μεταξύ του θανάτου του και της αναστάσης του, οπότε θα στεκόταν σε αυτό που θα ήταν το «πολύ του, στο τέλος των ημερών» -- πιθανότατα στο τέλος του χρόνου στη γη, όταν ο Χριστός θα έρθει να αναστήσει οι νεκροί, σύμφωνα με τα χωρία που αναφέρονται παραπάνω στη συζήτηση των στίχων 1-4.

Αλλά ο «καιρός του τέλους» στον στίχο 4 δεν πρέπει απαραίτητα να εξισωθεί με τη λήξη των περιόδων που αναφέρονται στους στίχους 11-12, ως εξής: «Και από τότε που θα αφαιρεθεί το συνεχές ολοκαύτωμα, και το βδελυγμία που ερημώνει, θα είναι χίλιες διακόσιες ενενήντα ημέρες ευλογημένος αυτός που περιμένει, και έρχεται στις χίλιες τριακόσιες πέντε και τριάντα ημέρες». Εάν αυτό προοριζόταν να εξισωθεί με το τέλος του χρόνου στη γη, γιατί τότε ο Ιησούς, ενώ βρισκόταν στη γη, δεν γνώριζε την ώρα της έλευσης του ξανά (Ματθαίος 24:36);

Από την άλλη πλευρά, αν προοριζόταν γι' αυτό, ποιο ήταν το σημείο εκκίνησης -- δηλαδή, η αφαίρεση του "συνεχούς ολοκαυτώματος" και η ίδρυση του "αηδίας που ερημώνει"; (1) Ήταν η βεβήλωση του ναού στην Ιερουσαλήμ το 168 π.Χ. από τον Αντίοχο Επιφάνη; Ή (2) ήταν αυτό που συνέβη σε σχέση με την καταστροφή της Ιερουσαλήμ και του ναού από τους Ρωμαίους (Ματθαίος 24:15-18), του οποίου ο πρώτος φαίνεται να ήταν τύπος; Ή (3) ήταν "το βδελυγμα που κάνει την ερήμωση" να γίνει κατανοητό ως "οτιδήποτε αντικαθίσταται στη θέση ή τίθεται σε αντίθεση με τις διατάξεις του Θεού, τη λατρεία του κ.λπ.", σύμφωνα με τον Adam Clarke και μερικούς άλλους? Επιπλέον, εάν το τελευταίο, ποιο μεταγενέστερο γεγονός προοριζόταν στις πληροφορίες που δόθηκαν στον Δανιήλ, και πώς θα το μάθουμε;

Επίσης, έχουμε δύο ημερομηνίες τερματισμού -- 1.290 ημέρες και 1.335 ημέρες, μια διαφορά 45 ημερών ή ενάμιση μήνα. Αυτά αντιπροσωπεύουν την αρχή και το κλείσιμο του χρόνου του τέλους ή κάτι άλλο; Και, πρέπει να ληφθούν ως κυριολεκτικές ημέρες ή να κατανοηθούν ως ημέρα που αντιπροσωπεύει ένα έτος όπως στο Ιεζεκιήλ 4:6 και πιθανώς σε άλλες προφητικές περιπτώσεις; Σε κάθε περίπτωση, αυτοί οι αριθμοί δεν μπορούν να αντιπροσωπεύουν το τέλος του χρόνου στη γη εάν ξεκινούν είτε με το 168 π.Χ. είτε με το 70 μ.Χ. 1177, αντίστοιχα. Ή, εάν ακολουθούσαμε το 70 μ.Χ., αυτό θα μας έφερνε μόνο στο 1360 μ.Χ. και στο 1405 μ.Χ., αντίστοιχα. Αλλά, αν αντιπροσωπεύουν το τέλος του χρόνου στη γη, αυτό που έχει ήδη παρέλθει, αν υπάρχει, αντιπροσωπεύει το σημείο έναρξης, έτσι ώστε να μπορούμε να γνωρίζουμε ότι το τέλος είναι σχεδόν εδώ, όπως έχουν ισχυριστεί διάφοροι εδώ και πολλούς αιώνες και είναι ευρέως γνωστό που επέμεναν πολλοί εντυπωσιακοί στην εποχή μας;

Ωστόσο, εάν οι ημερομηνίες τερματικού που αναφέρονται παραπάνω δεν αντιπροσωπεύουν το τέλος του χρόνου, τι αντιπροσωπεύουν και πώς πρέπει να γνωρίζουμε; Επίσης, ποια είναι η «αποστροφή που ερημώνει» που χρησιμεύει ως ημερομηνία έναρξης; Ο Adam Clarke προτείνει τα εξής: «Ο ναός του Adrian, που χτίστηκε στη θέση του ναού του Θεού στην Ιερουσαλήμ [περίπου 135 μ.Χ.], η εκκλησία της Αγίας Σοφίας που μετατράπηκε σε Μωαμεθανικό τζαμί [μ.Χ. 1453], κ.λπ., κ.λπ., μπορεί να ονομαστεί ίσως ο Μωαμεθανισμός να είναι το βδελυγμα που ξεπήδησε το 612 μ.Χ. από αυτόν τον υπολογισμό, ότι η θρησκεία του ΨΕΥΤΟΠΡΟΦΗΤΗ θα πάψει να επικρατεί στον κόσμο, από τον οποίο το παρόν έτος, το 1825, απέχει μόλις εβδομήντα επτά χρόνια». Αν ο Άνταμ Κλαρκ μπορούσε να επιστρέψει στη γη σήμερα, τι θα έπρεπε να συμπεράνει για το «ίσως» του πριν από περισσότερα από 160 χρόνια;

Αυτό ήταν μόνο ένα «ίσως», ωστόσο, που δεν διατυπώθηκε ως βεβαιότητα. Αλλά ο Στράουμπ, στη Βιβλική του Ανάλυση, σελίδες 129-32, έχει επεξεργαστεί όλες τις χρονικές περιόδους με ακρίβεια, χωρίς κανένα «ενδεχομένως», «ίσως» ή «ίσως» και καταλήγει με μια τελική

ημερομηνία «περίπου το 2370 μ.Χ.». " Έτσι, τώρα επισυνάπτουμε μια ανασκόπηση των δηλώσεών του, εφιστώντας την προσοχή στις αδυναμίες και τις ασυνέπειες.

Κεφάλαιο 9

Ανάλυση του Straub «Analysis»

ΠΡΩΤΟ: (1) Αγνοώντας το γεγονός ότι το 2300 «βράδια και πρωί» των 8:13-14 θα μπορούσε να σημαίνει 1.150 ημέρες και αναφέρεται στον χρόνο της ερήμωσης του ιερού και της παύσης του «συνεχούς ολοκαυτώματος» μεταξύ της αιτίας του από τον Αντίοχο Επιφάνη και τον καθαρισμό του και την αποκατάσταση όλων των θυσιών υπό την ηγεσία του Ιούδα Μακκαβή και (2) αγνοώντας επίσης τη μαρτυρία του Ιώσηπου (Πόλεμοι των Ιουδαίων, Ι, 1:1) ότι ο Αντίοχος Επιφάνης «χάλασε το ναό, και έβαλε τέλος στη συνεχή πρακτική της προσφοράς μιας καθημερινής θυσίας εξιλασμού για [μόνο] τρία χρόνια και έξι μήνες», την οποία οι 1.150 ημέρες προσέγγισαν, (3) το έκανε να σημαίνει 2.300 ημέρες για ορισμένους και κάθε μέρα για να αντιπροσωπεύει θετικά ένα έτος -- επομένως, 2.300 χρόνια, ξεκινώντας από το 170 π.Χ. και τελειώνοντας με το 2130 μ.Χ. 2370).

(Δεν χρειάζεται ο κυπρίνος στην προηγούμενη ημερομηνία του 170 π.Χ. αντί για το 168 π.Χ. που χρησιμοποιήθηκε σε αυτές τις σημειώσεις, με βάση τη χρονολογία της 1ης Μακκαβαίων. Αλλά φαίνεται για να διαμαρτυρηθούμε ότι ο Στράουβ αγνοούσε το γεγονός της αποκατάστασης δεν είναι αποδεκτό από τον Θεό, γιατί το οποίο δεν υπάρχει βιβλική υποστήριξη ούτε παρατιθέμενη ούτε φαινομενικά διαθέσιμη, αν και το υπονοεί στη συνέχεια).

ΔΕΥΤΕΡΟ: Μιλάει για ένα «Δικαιολογημένο» ή «Καθαρισμένο» Ιερό που είναι ο Χριστός», το οποίο είναι κάπως αταίριαστο. Το σκεπτικό του είναι: «Η εβραϊκή λέξη που αποδίδεται «καθαρισμένος» (tsadaq) στις κοινές εκδοχές, σημαίνει, κυριολεκτικά, «εγκεκριμένος δίκαιος» ή «δικαιωμένος». Ωστόσο, ο Δανιήλ ήταν το ιερό του ναού στην Ιερουσαλήμ, όχι ο Χριστός. μίλησε ότι ήταν μολυσμένο και οι υπηρεσίες του ανεστάλησαν έως ότου καθαριστεί (ή «εγκριθεί δίκαιο» ή «δικαιωθεί», για να χρησιμοποιήσω τους όρους του Στράουμπ), 2.300 βράδια και πρωινά αργότερα, ή περίπου το 2130 μ.Χ., ενώπιον των Εβραίων (και επομένως οποιονδήποτε, γιατί «πρώτα ο Εβραίος», Ρωμαίους 1:16.) μπορεί να λατρεύει αποδεκτά από αυτόν, ωστόσο, αυτό είναι το συμπέρασμα που προκύπτει λογικά από τη μετατόπιση του Στράουμπ από αυτό που στην πραγματικότητα λέει το βιβλικό αρχείο, έτσι ώστε να εξισωθεί ο καθαρισμός του ναού με την αποδοχή του! Ο Χριστός από τους Εβραίους -- το οποίο κάνει, λέγοντας: (1) "Δεν προβλέπεται κανένα εγκεκριμένο ιερό για αυτούς μέχρι να δεχτούν τον Χριστό ως τον αληθινό και επιδοκιμασμένο του Θεού" και (2) ότι "τα 2300 χρόνια θα τελειώσουν όταν οι Εβραίοι δέχονται το «δικαιωμένο» ή «καθαρισμένο» ιερό που είναι ο Χριστός.» Αυτό πρέπει να σημαίνει ότι κάτι δεν πάει καλά με την ερμηνεία του.

ΤΡΙΤΟ: Οι «Χρονικές περίοδοι του Δανιήλ 12» του φαίνονται επίσης αυθαίρετες, συγκεχυμένες και από ορισμένες απόψεις ασυμβίβαστα αντιφατικές. Πρώτα θα παρατεθεί ο Straub και μετά θα ακολουθήσουν τα σχόλιά μας.

1. «Ακολουθώντας τους Ιουδαίους» την απόρριψη του Χριστού (Ρωμ. 11:8), θα υπάρξει μια περίοδος μεταστροφής τους η οποία ΤΕΡΜΑΤΙΖΕΙ [η υπογράμμιση προστίθεται] «τον καιρό του τέλους» της περιόδου του 1260 (Δαν.12 :1-3· Ρωμ. 11:12, 15, 23, 25).

Σχολιάστε: Προφανώς ο Στράουμπ λαμβάνει τον όρο "ο καιρός του τέλους" για το Δανιήλ 12:1-3 από το στ. 4, και φαίνεται από αυτό το κείμενο να ισχύει για το τέλος του χρόνου στη γη όταν αναστηθούν οι νεκροί. Σύντομα όμως θα φανεί ότι δεν το εφαρμόζει έτσι. (Αντίθετα, σύμφωνα με τους υπολογισμούς του που θα σημειωθούν αμέσως παρακάτω, η υπό εξέταση περίοδος 1.260 ετών θα λήξει περίπου το 2130 μ.Χ., που θα έκανε την αρχή της να ήταν περίπου το 870 μ.Χ.. Αυτό θα σήμαινε επίσης ότι η προαναφερθείσα περίοδος των Εβραίων» η μετατροπή, η αρχή της οποίας δεν αναφέρεται εκεί, λήγει το αργότερο το 2130 μ.Χ.)

2. «Η «ΕΡΗΜΙΩΣΗ» (Δαν.12:13-14) ονομάζεται επίσης «η ώρα της ταραχής» (Δαν.12:1), ως εκ τούτου ΤΕΡΜΑΤΙΖΕΙ [η υπογράμμιση προστέθηκε] στην «ώρα του τέλους» της περιόδου (περίπου 2130 μ.Χ.)"

Σχόλιο: Αυτό δηλώνει ρητά την ημερομηνία που αναφέρεται παραπάνω. Αλλά το απόσπασμα στο οποίο αναφέρεται στα 12:13-14 (που πιθανότατα θα έπρεπε να είναι 12:11-12, καθώς δεν υπάρχει εδάφιο 14) για την «ερήμωση» που αναφέρει, αναφέρει τη διάρκειά της ως «χίλιες διακόσιες ενενήντα ημέρες ή, όπως θα υπολόγιζε ο Straub, 1290 χρόνια, τα οποία θα τελείωναν περίπου το 2160 μ.Χ., αντί για 30 χρόνια νωρίτερα στο 2130 μ.Χ. περίπου -- μια ημερομηνία που δεν αναφέρει ρητά. Και πριν τελειώσει, θα έχει άλλη μια περίοδο «που θα τελειώσει περίπου το 2370 μ.Χ.», ή περίπου 110 χρόνια ακόμα αργότερα.

3. «Μεταξύ του τέλους της περιόδου των 1260 ετών (ένας χρόνος, χρόνοι και μισό) (Δαν.12:7-10), και «ο καιρός του τέλους» των 2.300 χρόνων που εξετάζουμε, είναι μια προκαταρκτική περίοδος μεταστροφής των Ιουδαίων (Δαν. 12:7-10), που περιγράφεται στη γλώσσα: «Πολλοί θα εξαγνιστούν, θα γίνουν λευκοί και θα εξευγενιστούν» (βλ. Ρωμ. 11:15-24). αυτό το κίνημα μεταστροφής, ο Δανιήλ επεκτείνει τον πραγματικό χρόνο στα 1290 χρόνια, «μέχρι το τέλος» αυτής της περιόδου ερήμωσης (Δαν.12:9-11).

Σχόλιο: Εδώ τα 1.260 χρόνια του 12:7-10 εξισώνονται με αυτά του 12:1-3 στο Νο. 1 παραπάνω, κάτι που αναμφίβολα είναι σωστό. Αλλά το υπόλοιπο των όσων λέγονται παρουσιάζει μια φαινομενικά ασυμβίβαστη ασυμφωνία. Τοποθετεί ένα μεσοδιάστημα «μεταξύ του τέλους των 1260 ετών... (Δαν.12:7-10) και «του τέλους» των 2300 χρόνων που εξετάζονται», το οποίο λέει ότι περιέχει μια «προκαταρκτική περίοδο μετατροπής των Ιουδαίων» (Δαν.12:1-3).

Με άλλα λόγια, αυτό που αρχικά δηλώθηκε ως «μια περίοδος μετατροπής τους που λήγει στον «καιρό του τέλους» της περιόδου 1260 ετών (Δαν.12:1-3)» λέγεται τώρα ότι είναι «μεταξύ» αυτού και ενός που έληξε στη συνέχεια περίοδο 2300 ετών. (Το οποίο, σύμφωνα με το Νο. 2 παραπάνω, τελειώνει "περίπου το 2130 μ.Χ.") και ονομάζεται "προκαταρκτική περίοδος μεταστροφής των Εβραίων (Δαν.12:1-3)."

Επίσης, στην επόμενη σελίδα, 132, αναφέρεται ομοίως: «Τα 1260 χρόνια του Δανιήλ 12:7 τελειώνουν με ΤΗΝ ΑΡΧΗ ΤΗΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ ΜΕΤΑΤΡΟΠΗΣ ΤΩΝ ΕΒΡΑΙΩΝ (περίοδος 30 ετών, μεταστροφή των Ιουδαίων)». Και αυτό έρχεται σε πλήρη αντίθεση με τη δήλωση ότι «πρέπει να υπάρξει περίοδος της μετατροπής τους η οποία θα λήξει «τον καιρό του τέλους» της περιόδου 1260 ετών (Δαν.12:1-3),» που αναφέρεται επανειλημμένα παραπάνω, και η οποία θα τελειώνει περίπου το 2100 μ.Χ., σύμφωνα με τους προηγούμενους υπολογισμούς του Straub.

Ο επόμενος Straub λέει ότι ο Daniel "επεκτείνει τον πραγματικό χρόνο στα 1290 χρόνια, "μέχρι το τέλος" αυτής της περιόδου ερήμωσης, ή απλώς μια επέκταση αυτού στο Νο. 2 παραπάνω. Αλλά υποθέτουμε ότι εννοεί το δεύτερο. Αυτή η υποτιθέμενη παράταση των 30 ετών, υποθέτουμε ότι είναι το σκεπτικό του για τον περιορισμό της «προκαταρκτικής» ή «αρχικής» περιόδου της μεταστροφής των Εβραίων σε 30 χρόνια.

Αλλά, αν αυτό ήταν πράγματι μια επέκταση των 1.260 ετών στα 1290 χρόνια, γιατί να μην θεωρήσετε ότι όποια και αν είναι η περίοδος μετατροπής τους είναι αυτή που «λήγει» στον «χρόνο του τέλους» της περιόδου 1.260 ετών του «Δαν.12: Το 1-3" παρατείνεται επίσης κατά 30 χρόνια αντί να μετακινηθεί και να περιοριστεί σε αυτήν την παράταση 30 ετών; Αυτό θα απέφευγε τουλάχιστον τη σύγχυση και την ασυμφωνία που έχει σημειωθεί. Θα συμφωνούσε επίσης καλύτερα με τη δήλωσή του ως εξής: «Μετά την παρουσίαση αυτού του κινήματος μετατροπής, ο Ντάνιελ επεκτείνει τον πραγματικό χρόνο στα 1290 χρόνια». «Πραγματικός χρόνος» τι, αν όχι του «κινήματος μετατροπής»;

4. "Ενώ ακόμη το θέμα της μεταστροφής των Εβραίων, ο Δανιήλ επεκτείνει το χρόνο σε 1335 χρόνια, 45 χρόνια μετά τον "καιρό του τέλους", σε ένα ανώνυμο γεγονός που σχετίζεται με το θέμα. Αυτό θα τερματίσει περίπου το 2175 μ.Χ. Δαν.12:12-13).

«Όλη η περίοδος που χαρακτηρίζεται από τη μεταστροφή των Εβραίων καλύπτει περίπου 75 χρόνια».

Σχόλιο: Αξίζει να επαναλάβουμε ότι, αν όλα τα παραπάνω αθροιστούν στο σύνολο των μόλις 75 ετών μεταστροφής των Εβραίων, ο Στράουμπ δεν δίνει επαρκή αιτιολογία για αυτό. Γιατί να μην ξεκινήσετε με τον αριθμό «Χ» των ετών πριν από τον «καιρό του τέλους» της περιόδου των 1.260 ετών του Δανιήλ 12:1-3 και να τον παρατείνετε κατά τα 30 χρόνια που ισχυρίζεται, ακολουθούμενα από τα επόμενα 45 χρόνια που ορίζει εμπρός, κάνοντας συνολικά 75 συν «Χ» χρόνια;

Και πάλι, δεν φαίνεται παράξενο το γεγονός ότι σε ένα μόνο όραμα (Κεφάλαια 10-12) και ακόμη και σε ένα μόνο κεφάλαιο (12), θα έπρεπε να προφητεύεται μια περίοδος συγκεκριμένου χαρακτήρα και σκοπού (τα 3 1/2 χρόνια που ερμήνευσε ο Στράουμπ καθώς αντιπροσωπεύει 1.260 προφητικά έτη) και στη συνέχεια, ανά Straub, επεκτείνεται αμέσως δύο φορές, στα 1.290 και στα 1.335 έτη αντίστοιχα; Ήταν οι δύο πρώτες φιγούρες λανθασμένες ή μήπως ο Κύριος, ο οποίος παρείχε τις πληροφορίες που κοινοποιούνταν στον Δανιήλ, άλλαξε

γνώμη δύο φορές διαδοχικά; Ή, είναι πιο πιθανή μια ερμηνεία διαφορετική από αυτή του Straub;

ΤΕΤΑΡΤΟ: «Ο Χριστός παρουσιάζει μια δεύτερη εκπλήρωση του «αποτρόπαιου της ερήμωσης που ειπώθηκε μέσω του προφήτη Δανιήλ» (Ματθ.24:15), που χρονολογείται από την κατάλυση της Ιερουσαλήμ από τον Τίτο το 70 μ.Χ., που έληξε περίπου το 2370 μ.Χ.

"Όταν οι Εβραίοι προσπάθησαν να αποκαταστήσουν την υπηρεσία του αγιαστηρίου τους, ήταν πολύ φυσικό να ακολουθήσει μια δεύτερη εκπλήρωση ως Προνοητική ήττα των σχεδίων τους. Δεν προβλέπεται κανένα εγκεκριμένο ιερό για αυτούς μέχρι να δεχτούν τον Χριστό ως τον αληθινό και εγκεκριμένο του Θεού."

Σχόλιο: Σύμφωνα με τα προαναφερθέντα, ο Χριστός ακύρωσε όλα τα προηγούμενα που ειπώθηκαν στον Δανιήλ και ερμήνευσε με σιγουριά τόσο σχολαστικά ο Στράουμπ, γιατί παρέτεινε την ερήμωση για άλλα 195 χρόνια ή στο 2370 μ.Χ.. Σύμφωνα με τον Στράουμπ, η ερήμωση τελειώνει με τους Εβραίους Η αποδοχή του Χριστού ως «εγκεκριμένου ιερού», αλλά δεν τελειώνει περίπου το 2370 μ.Χ., που επομένως θα ήταν περίπου η στιγμή της αποδοχής τους.

Τι πρέπει να κάνουμε με όλες αυτές τις προφητικές αναθεωρήσεις, αν όντως είναι αυτό; Με όλα τα προβλήματα που θέτει η έξοχα επεξεργασμένη ερμηνεία του Στράουμπ, φαίνεται πιο πιθανό να έχει απλώς διαβάσει πολλά στο βιβλικό κείμενο που δεν είχε θεϊκή πρόθεση, και απελπιστικά αντέκρουσε τον εαυτό του. Κάτι τέτοιο, ωστόσο, δεν είναι ασυνήθιστο φαινόμενο στις συναλλαγές ανέμπνευστων ανδρών με ανεκπλήρωτες προφητείες. Σίγουρα μας αρμόζει να προσέχουμε οι ίδιοι τον δογματισμό και να προσέχουμε πολύ δομημένα σχέδια άλλων, σε τέτοιους τομείς.

ΤΕΛΟΣ, μπορεί κάλλιστα να χρειαστεί να περιμένουμε μαζί με τον Ντάνιελ μέχρι την ώρα του τελικού τέλους προτού μπορέσουμε να καταλάβουμε με ακρίβεια και πλήρως τη σημασία όλων όσων γράφονται στην αφήγησή του. Μπορούμε όμως να καταλάβουμε αρκετά ώστε να γνωρίζουμε ότι για να γίνουμε αποδεκτοί από τον Θεό πρέπει να είμαστε πιστοί σε αυτόν και να είμαστε πρόθυμοι να πεθάνουμε αν χρειαστεί αντί να διακυβεύσουμε την πίστη μας. Γιατί αυτή η ζωή δεν τελειώνει όλα, αλλά θα υπάρξει ανάσταση είτε «προς αιώνια ζωή» είτε «εις ντροπή και αιώνια περιφρόνηση» (12:2), ανάλογα με την ανταπόκρισή μας στον Θεό.

Διεθνές Ινστιτούτο Γνώσης της Βίβλου

Randolph Dunn, Πρόεδρος - Roberto Santiago, Dean

thebiblewayonline.com

Μάθημα 1 - Το μήνυμα του Θεού

Πώς ήρθαν όλα εδώ:

Ο άνθρωπος που ήταν Θεός

Χριστός - Μυστήριο του Θεού

Μύθοι για τον Θεό

Από τη ζωή στο θάνατο - Ονητός άνθρωπος

Προγραμματισμένη Εξαγορά

Μηνύματα των Ευαγγελίων

Μάθημα 4 - Μεγαλώνοντας εν Χριστώ

Ιησούς από τη Ναζαρέτ

Ζωή του Χριστού

Ενωμένοι εν Χριστώ

Μύθοι για τον πόνο

Σώμα, ψυχή, πνεύμα - πού πάνε όταν πεθάνεις;

Γάμος και διαζύγιο

Μάθημα 2 - Υπακοή στον Χριστό

Χρόνος Προ Χριστού
Χρόνος Χριστός στη Γη
Ο χρόνος μετά τον Χριστό
Τέλος του Χρόνου στη Γη
Ώρα να αποφασίσετε
Από το θάνατο μέσα από τον σταυρό στη ζωή
Μύθοι για τη Συγχώρεση
Βάπτισμα στον Χριστό

Μάθημα 3 - Μια νέα ζωή εν Χριστώ

Ένα βασίλειο που δεν φτιάχνεται με τα χέρια
Υπηρέτες στο Βασίλειο
Πρώτες Αρχές του Χριστού
Χήρες και άλλοι που έχουν ανάγκη
Πνευματικό Γάλα
Ζώντας απελευθερωμένος
Μύθος της δυστυχίας
Μήνυμα από τις Επιστολές
Λατρεύετε τον Θεό Εν Πνεύμα και Αλήθεια

Μελέτες για Μελετητές της Βίβλου

Περιγραμμένη Βίβλος
Συνοπτική Βίβλος
Τύποι και Μεταφορές

Το Σάββατο του Θεού Δημιουργία πριν από τη Γένεση Δημιουργία

Εβραίους

Μάθημα 5 - Ωρίμανση εν Χριστώ

Μαθήματα από τον Σταυρό
Διαδικασία Ανοικοδόμησης του Θεού
Οι καλύτερες ερωτήσεις που τέθηκαν ποτέ
Ζωή Ο ένας για τον άλλον εν Χριστώ
Ζώντας τη Μέγιστη Ζωή
Υποσχέσεις Τώρα και για πάντα
Οι πραγματικοί άντρες είναι θεοσεβείς άνθρωποι
Υπέροχα λόγια της ζωής

Μάθημα 6 - Να γίνεις μελετητής της Βίβλου

Σκίες, Τύποι και Προφητείες
Άγιο πνεύμα
Δανιήλ
Αποκάλυψη του Ιησού Χριστού
Σιωπή των Γραφών
Διδασκαλίες & Πρακτικές Από το 100 μ.Χ. έως το 1500 μ.Χ
Μεταρρύθμιση ή επαναφορά
Σύνταξη και μετάφραση της Βίβλου
Οι σημερινές εκκλησιαστικές πρακτικές– Γραφή ή Παράδοση;

Γενεαλογία του Ιησού - Ένας χάρτης